

Giới thiệu Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu

Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu – Đang tiến hành – Tác giả Ôn Tam

Giới thiệu truyện ngôn tình huyền huyền hấp dẫn sau:

Nội dung chính kể về Thẩm Miêu và Hoắc Dần. Hoắc Dần từ khi sinh ra đã rất ốm yếu cho đến một lần được một lão đạo sĩ phất tay: "Nhìn tướng mạo này, không giống như bệnh nặng, giống như là lịch kiếp, chỉ sợ là có tiền duyên.". Vì thế gia đình hắn chuyển từ kinh thành về Ngô Châu. Kì lạ, khi tới Ngô Châu thì bệnh của hắn khỏi hẳn. Trong một lần đi học hắn gặp được Thẩm Miêu.

Hoắc thiếu gia ba tuổi bị vấp không đứng vững nên bị ngã, tất cả kẹo trong tay đều rơi xuống sông.

Lúc ấy Thẩm Miêu ở đáy sông nhìn thấy hắn mím môi như sẽ khóc lên ngay lập tức, bên trên đôi tay nhỏ bé còn bị trầy mấy chỗ, trong bụng lập tức mềm nhũn, vì vậy từ từ nổi lên trên mặt nước.

Nàng cảm thấy nụ cười của mình không tệ, tay trái tay phải đưa ra quay một vòng trên không trung, xuất hiện hai bọc khăn lụa có kẹo bên trong. Thẩm Miêu cười hỏi: "Cậu bé đáng yêu ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là kẹo hạt vừng, hay là kẹo quả mơ, hoặc giả là. . . . ."

Lời còn chưa dứt, Hoắc thiếu gia đã bị dọa sợ, ngửa mặt lên trời cất giọng sữa hô to: "Mẫu thân, có yêu quái!"

Nghịch duyên, bắt đầu từ đây.

Thẩm Miêu là hà bá của sông Hoàn Thành. Mới nhận chức chưa lâu. Chỉ vì một lần lỡ gặp giúp đỡ người khác mà khiến bản thân phải khốn đốn.

Liệu chuyện tình của họ sẽ đi về đâu? Người và tiên sẽ có thể đến với nhau không?

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gần Đây Ngô Châu Truyền Đến Một Tin Vui.

Hơn hai mươi năm qua vùng Ngô Châu vẫn luôn rối loạn, quan lớn mà hoàng thượng phái tới quản lý Ngô Châu nếu không phải bị người cướp giữ đường, thì cũng là tới chỗ này chưa tới hai năm đã bệnh chết, tóm lại không có chuyện gì tốt.

Chỉ là gần đây tin tức truyền đến cũng không giống nữa.

Đại khái cả dân Ngô Châu đều nghe qua danh hiệu công tử Hoắc gia người mấy năm trước lên Kinh đi thi, đạt được Trạng Nguyên, ở lại kinh thành làm mấy năm, sau đó xin hoàng thượng, phải về Ngô Châu quản lý Ngô Châu!

Nghe được tin tức này dân chúng vỗ tay bảo tốt, ban ngày đốt pháo, cảm giác son tặc kẻ cướp của Ngô Châu, hay tên lừa gạt buôn người, cũng chỉ có công tử Hoắc gia mới có thể kềm chế được!

Mấy nhà ở cuối sông Hoàn Thành khi biết được tin tức này, đốt pháo cũng chậm hơn nhà khác nửa ngày.

Mà trên cầu đá ở sông Hoàn Thành, có người không vui mừng lắm.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy dài màu xanh ngồi ở trên cầu, hai chân rũ xuống đung đưa qua lại giữa không trung, một tay chống cằm, trong tay kia thì cầm cục đá, thỉnh thoảng ném vào dòng sông Hoàn Thành một cục đá.

Dáng vẻ nàng chừng mười bảy mười tám tuổi, tóc buộc tùy tiện, mặt mũi mỹ lệ, lông mi cong, mắt tròn, môi đỏ thắm, miệng nhỏ, nếu như cười lên nhất định càng thêm xinh đẹp, cổ tình, nữ tử này lại chau mày, như chuẩn bị gặp phải kẻ thù.

"Hoắc thiếu gia muốn trở về." Một con cá nhỏ chui ra khỏi mặt nước, nói.

Nữ tử nhún mày, có chút bực mình nói: "Biết rồi, hai ngày nữa sẽ về."

Con cá kia lắc lắc thân mình: "Chúng ta trốn sao?"

Nữ tử trừng mắt nhìn con cá: "Trốn? Người có thể theo dòng nước nhỏ đi tới sông lớn, ta có thể trốn tới nơi đó à?"

Con cá ngoắc ngoắc cái đuôi: "Ai bảo trước kia ngài bắt nạt người ta, mấy năm trước người ta vào kinh đi thi, ngài còn đặc biệt ra ngoài đốt pháo pháo ăn mừng, lúc này xui xẻo chưa? Cả Ngô Châu đều đang đốt pháo nghênh đón hắc trở lại đấy!"

Sau khi nữ tử nghe xong, ném tất cả đá vào trong sông, hai tay gầy gầy tóc trên trán, mang theo chút súp đỏ nói: "Ai bảo khi đó hắc đáng yêu như vậy. . . . ."

Chỉ là ai có thể ngờ tới hắc càng lớn lại càng không đáng yêu, càng lớn tính tình càng kém, sau đó trực tiếp trở thành Hồn Thế Ma Vương của Ngô Châu, lúc sắp mười ba tuổi cười ngửa quất roi chạy khắp cả thành, khó khăn lắm năm năm sau lên kinh đi thi, nhưng không ngờ năm năm sau đã trở lại rồi.

Nữ tử bấm ngón tay tính toán, Hồn Thế Ma Vương của Hoắc gia này chắc cũng hai mươi ba rồi nhỉ?

Con cá cũng tính, sau khi tính xong lại nhìn đáng về thiếu nữ không đổi sau bao năm, thờ dài nói: "Trước kia hắc đánh không lại ngài, còn bị ngài đè ở trên cầu muốn làm gì thì làm, mà nay sợ rằng tư thế này phải đảo lại rồi."

Nữ tử liếc nhìn: ". . . . ."

Con cá vẫy đuôi, trực tiếp nương theo dòng nước bơi ra xa, nói: "Ta mang theo một nhà già trẻ đi trước nhé."

Nữ tử đưa tay giữ lại: "Ngươi không cần ta nữa ư?"

Con cá nói: "Aizz ~ thân phận của ngài thế nào, của hắc thế nào, ngài không cần đi."

Con cá đã không còn bóng dáng, nữ tử lại buồn bực gãi đến tóc rối loạn, vì sao nàng cảm thấy trong lòng hốt hoảng, giống như những ngày tháng an nhàn của mình sắp chấm dứt nhỉ?

Bên đầu cầu kia truyền đến tiếng bước chân, nữ tử nhìn thấy một tiểu phu công một đồng cùi trên lưng đang đi tới, hai người mới vừa nhìn thấy nhau, tiểu phu đã vội vàng chạy tới: "Đừng nhảy!"

Chỉ trong nháy mắt, áo xanh ở trên cầu biến mất, tiểu phu bị dọa sợ đến vội vã ghé vào thành cầu đá nhìn xuống, chỉ là nước sông trong xanh, không có người chết đuối, hơn nữa nơi đó có bóng người, nhưng đó là hình phản chiếu gương mặt kính hải của hắc mà thôi.

Trong rừng vang lên tiếng kêu của chim, tiểu phu gãi gãi đầu, lúc này chợt nhớ tới truyền thuyết hà bá (thần sông), chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bả vai run một cái, vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp

Vốn Hoắc gia là gia đình giàu có ở kinh thành, các thế hệ đều là thương nhân, nghe nói lúc đầu cửa hàng nhà hắc là cả một dãy phố ở kinh thành. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng trời không cho người toại nguyện, công tử Hoắc gia được sinh ra nhưng yếu ớt nhiều bệnh, mới một tuổi đã trải qua mấy chứng bệnh, khó khăn lắm mới cố gắng được đến ba tuổi, rồi lại dính vào bệnh hiểm nghèo.

Lúc ấy, Hoắc phu nhân ôm Hoắc thiếu gia ba tuổi tìm đại phu khắp nơi, thì tất cả đều nói là không có thuốc chữa, nhắc tới cũng khéo, đúng lúc có một đạo sĩ mặc áo bào màu vàng đi ngang qua, liếc mắt nhìn Hoắc thiếu gia, đã nói: "Người này không bình thường!"

Đạo sĩ nhìn thấy Hoắc phu nhân không đi, ngoài miệng thăm thì: "Nhìn tướng mạo này, không giống như bệnh nặng, giống như là lịch kiếp, chỉ sợ là có tiên duyên."

Hoắc phu nhân lập tức lôi kéo áo đạo sĩ: "Tiên duyên gì?"

Đạo sĩ nhìn trời, lại đưa tay bấm bấm các đốt ngón tay, sau đó xoa tay mà nói: "Đây không phải là đất lành của công tử nhà bà, đất lành ở phía Nam, phu nhân phải mang theo đứa bé đi về phía Nam, sau này nhất định giàu có, không lo cả đời."

Vì vậy, Hoắc gia lập tức chuyển tới Ngô Châu.

Ngô Châu là phía nam Huy quốc, cách kinh thành hơn ngàn dặm đường, vốn cũng không phải là nơi lựa chọn lý tưởng nhất của Hoắc gia, kỳ lạ là, xe ngựa càng đến gần chỗ này, bệnh tình của Hoắc thiếu gia rõ ràng tốt hơn nhiều, gần kinh thành, hoặc là xa Ngô Châu, đều không được.

Vì vậy Hoắc gia quyết định, ở Ngô Châu.

Buôn bán ở kinh thành thì vẫn như bình thường, chỉ là mang phần nhỏ gia sản đến Ngô Châu, cũng coi như là hàng năm có ở Ngô Châu.

Từ lúc tới Ngô Châu, thân thể của Hoắc thiếu gia tốt lên rất nhiều, vốn đi hai bước đã sắp té ngã, mà nay là nhảy lên nhảy xuống khắp nơi cũng không bị gì, khi vừa mới quen thuộc phố xá thì đã chạy loạn khắp nơi.

Lần đầu tiên Thẩm Miểu gặp Hoắc thiếu gia, là lúc hắn đòi đến Ngô Châu vào tháng thứ ba, vào lúc gần tối trong một ngày hè chói chang. Lê quý đôn

Ngô Châu là nơi được nước bao quanh, sông Hoàn Thành vây bảy tòa thành của Ngô Châu ở bên trong, các nhánh sông nhỏ chảy vào thành, nuôi cả dân Ngô Châu, mà Thẩm Miểu, chính là Hà Bá của sông Hoàn Thành này.

Thẩm Miểu là mới nhậm chức Hà Bá, cũng không phải là vẫn luôn ở nơi này, nhậm chức ba năm, vừa mới tìm tòi hiểu hết bốn phía Ngô Châu, thì nhìn thấy Hoắc thiếu gia mặc áo gấm, trên tay nắm một bọc vải tơ lụa bên trong có kẹo, nhảy bước đang đi qua cầu đá trên sông Hoàn Thành để tới thành Tây.

Dáng dấp của Hoắc thiếu gia ba tuổi cũng được xem là đáng yêu xinh đẹp, một đôi mắt to, lông mi dày, môi hồng hào vênh lên, nếu không phải hắn mặc trang phục nam tử, Thẩm Miểu sẽ cho rằng mình thấy bé gái, trên đầu còn đội cái nón đẹp mắt kia.

Trên cầu có một cục đá nhỏ, Hoắc thiếu gia nhìn thấy trong sông có cá, vì vậy đá cục đá nhỏ muốn trêu chọc cá nhỏ, kết quả mình không đứng vững vấp ngã, tất cả kẹo trong tay đều rơi xuống sông.

Lúc ấy Thẩm Miểu ở đáy sông nhìn thấy hắn mím môi, mắt to ướt nhẹp, như sẽ khóc lên ngay lập tức, bên trên đôi tay nhỏ bé còn bị trầy mấy chỗ, trong bụng lập tức mềm nhũn, vì vậy từ từ nổi lên trên mặt nước.

Nàng cảm thấy nụ cười của mình không tệ, tay trái tay phải đưa ra quay một vòng trên không trung, xuất hiện hai bọc khăn lụa có kẹo bên trong, Thẩm Miểu cười hỏi: "Cậu bé đáng yêu ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là kẹo hạt vừng, hay là kẹo quả mơ, hoặc giả là. . . . ."

Lời còn chưa dứt, Hoắc thiếu gia đã bị dọa sợ, ngửa mặt lên trời cất giọng sửa hô to: "Mẫu thân, có yêu quái!"

Nghịch duyên, vì vậy mà gieo xuống.

Thẩm Miểu nhìn xuống mặt sông nhìn mặt đã trang điểm của mình, nghĩ thầm dáng dấp mình cũng không kém, sao lại dọa Hoắc thiếu gia sợ rồi.

Vốn tưởng rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại, ai mà biết Ngô Châu lại xây dựng một học đường mới, đúng lúc nhà Hoắc thiếu gia cách học đường một con sông nhỏ, sông nhỏ trong thành lại vừa vắng vẻ, vừa cực ít có người đi về phía này.

Hoắc thiếu gia ở nhà quá ngang ngược rồi, lúc đi học đường tất nhiên chọc học sinh trong học đường bất mãn, cho nên sau khi hết giờ học đám học sinh có chút lớn tuổi đã chặn Hoắc thiếu gia ở cầu gỗ bên cạnh sông nhỏ đó.

Mấy nam sinh đặt Hoắc thiếu gia ở trên cầu, vừa giựt tóc vừa nhéo cánh tay.

Thẩm Miểu trở mắt nhìn trên làn da mịn màng trắng nõn của Hoắc thiếu gia xuất hiện từng cục xanh cục tím, trong lòng thật sự không đành lòng, vì vậy chui vào một bên ra khỏi sông, hắt làn váy, tóm lấy mấy đứa con nít chưa mọc lông tơ từ trên lưng của Hoắc thiếu gia.

Sau khi giải quyết đám con nít chưa mọc lông tơ, Thẩm Miểu vỗ tay một cái, cười ha hả nhìn Hoắc thiếu gia, cúi người xuống hỏi hắn: "Không có chuyện gì chứ?"

Lúc ấy Hoắc thiếu gia tròn tròn hai mắt, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng, sau đó nâng ngón tay út ú nụ chỉ nàng, nói: "Yêu quái!"

Hai tay Thẩm Miểu chống nạnh, rất hài lòng: "Tỷ tỷ, không phải là yêu quái, là Hà Bá!"

Hà Bá, Thẩm Miểu tốt bụng đưa mắt nhìn Hoắc thiếu gia đi về nhà, khi xác định hắn đã an toàn còn nghĩ sau này bản thân nên đề phòng nhiều hơn, đừng để Hoắc thiếu gia lại bị bắt nạt ở trên địa bàn của mình, dù sao dáng dấp của Hoắc thiếu gia đáng yêu lại xinh đẹp, đáng yêu yếu ớt khi bị bắt nạt, quả thật làm người khác ưa thích.

Tinh thần trọng nghĩa của Thẩm miểu còn chưa kịp mọc lên, ngày kế tiếp đã nhìn thấy sau lưng Hoắc thiếu gia mang theo hai gia đình bốn hộ vệ cùng nhau đi học đường.

Con nhà có tiền thật là tốt!

Thẩm Miểu sẽ không có cơ hội tái hiện lại màn mỹ nữ cứu con nít nữa rồi, nhưng ràng buộc với Hoắc thiếu gia lại chưa bao giờ ngừng lại.

Hoắc thiếu gia càng ngày càng lớn, mười năm, từ viên thịt nhỏ tròn vo trưởng thành thành thiếu niên tuấn tú cao lớn, mặc tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, tính tình cũng không yếu đuối dễ bắt nạt nữa.

Không biết bắt đầu từ khi nào, từ Thẩm Miểu kêu gào với một đám con nít hư hỏng đang chỉ vào Hoắc thiếu gia: "Không được bắt nạt hắn." Từ từ biến thành kêu gào với Hoắc thiếu gia đang chỉ vào một đám con nít: "Không được bắt nạt bọn họ."

Càng lớn, càng vô lại.

Hoắc thiếu gia gọi Thẩm Miểu xuất hiện không được, nên tìm biện pháp kích thích nàng.

Một cây bút ngòi vàng được ném vào trong sông, Thảm Miếu thật sự không còn cách nào khác, vì vậy nổi lên trên mặt nước trôi chọc hấn, hai tay nâng hai cây bút, cười hỏi: "Thiếu niên anh tuấn ơi, xin hỏi món đồ mà cậu đánh rơi là bút bạc, hay là bút đồng, hoặc giả là. . . . ."

Lời nói bị Hoắc thiếu gia cắt đứt, hấn đưa tay, hai chân đứng đưa cạnh cầu, dáng vẻ như con nít học đòi làm người lớn: "Đồ tiểu gia đánh rơi là vàng, trả lại đây."

Thảm Miếu trả lại bút cho đối phương, tung người nhảy tới bên cạnh hấn, sóng vai ngồi cùng hấn, giống như trôi chọc đưa tay vuốt vuốt tóc của hấn, bị hấn né tránh.

Lúc ấy nắng cao hơn đối phương, cậu bé biết mười năm từ từ lớn lên, nắng lại không thật sự hiểu rõ đối phương, vì vậy mở miệng hỏi hấn: "Người tên là gì vậy?"

Hoắc thiếu gia hást cằm lên, tỏ vẻ kiêu ngạo: "Gọi ta là thiếu gia không tốt sao?"

Thảm Miếu đưa tay gõ lên trán hấn một cái: "Ta cũng không phải là người làm nhà người, gọi thiếu gia cái gì."

Thiếu niên đưa tay sờ sờ cái trán, hạ cằm liếc mắt nhìn nắng, rồi sau đó nghiêng mặt sang một bên, lỗ tai đỏ ửng, nói: "Ta tên là Hoắc Dân."

Thảm Miếu mặc hấn phản đối, vò rối mái tóc màu đen của hấn, nói: "Tiểu Hoắc Dân ~"

Thiếu niên đẩy tay của nắng ra, cầm bút để ở bên cạnh lên rồi lập tức đứng dậy, lúc đứng lên còn mang theo một chút hung dữ, giọng không lớn, nói: "Không được nói ta nhỏ!" (chữ tiểu trong Tiểu Hoắc Dân ấy ạ ^.^)

Sau đó cộc cộc chạy đi mất.

Thảm Miếu cười ha hả nhìn bóng lưng rời đi, còn tưởng rằng bản thân đã nhặt được bảo bối, nghĩ tới nếu Hoắc thiếu gia có thể vẫn như vậy không lớn, vậy hấn ở trong trí nhớ của nắng tất nhiên đều là hình ảnh tốt đẹp. ừ quý đôn

Trời không cho người toại nguyện, Hoắc thiếu gia không theo ý nguyện của Hà Bá.

Tiểu thiếu niên tốt đẹp, lúc Thảm Miếu gọi hấn Tiểu Hoắc Dân lần thứ hai đã chệnh lệch hấn.

Diện mạo vẫn như anh tuấn, chỉ biết càng ngày càng đẹp, nhưng tính tình lại càng ngày càng xấu xa, và lại ở thành Ngô Châu cũng có chút danh tiếng, phần lớn bạn cùng lứa tuổi nghe tin đã sợ mất mật là một Hỗn Thế Ma Vương.

Buôn bán của Hoắc gia thì càng làm càng lớn, trực tiếp liên kết con đường buôn bán ở Ngô Châu và kinh thành, tuy nói bốn bề Ngô Châu toàn núi cũng không thái bình, rất bết tắc, nhưng Hoắc gia đến ít nhiều gì thay đổi chút cuộc sống người Ngô Châu.

Vì vậy một câu nói của Hoắc thiếu gia, ở Ngô Châu thì đồng nghĩa với thánh chỉ, chỉ cần là chuyện hấn muốn làm, dù như thế nào Hoắc gia cũng sẽ làm được.

Hấn xấu xa, khi lễ mừng năm mới ném pháo vào bên trong sông Hoàn Thành, bỏ pháo vào bên trong thùng rỗng, rồi ném vào trong sông, khó khăn lắm những con cá tôm của bị những thứ kia hù dọa được Thảm Miếu thuyết phục dời đi qua nhà hàng xóm.

Hay là lúc Thảm Miếu cố ý không để ý tới hấn, người làm mang theo cuộc túi vải, đi tới bờ sông có trật tự làm kế hoạch lấp sông.

Thiếu niên nho nhỏ càng phát triển cao lớn, cho đến khi trưởng thành, đã cao hơn Thảm Miếu một cái đầu.

Mỗi khi Thảm Miếu nghĩ lại sẽ tức giận, dù nhón chân vẫn ngẩng đầu quở trách đối phương, khí thế giảm một đoạn, nhìn thấy gương mặt tuấn tú của đối phương, tức giận cũng tiêu tán phân nửa, cộng thêm tính tình của Hoắc thiếu gia tồi tệ, nhếch miệng nhưn mây cười, Thảm Miếu tự giác xoay người trở lại trong nước.

Nhưng chỉ cần Thảm Miếu trở lại trong sông, tất nhiên nghe đám cá tôm của oán trách nắng.

Con này nói nơi ở của mình bị đào lên, con khác nói một nhánh nào đó lại bị cắt, Thảm Miếu nhừc đầu rất lâu nhưng luôn không tìm được biện pháp có thể đối phó Hoắc thiếu gia, nghĩ thầm sao ban đầu mình lại biết đến Hỗn Thế Ma Vương ăn tươi nuốt sống kia vậy.

Kết quả có tin tức truyền đến, Hỗn Thế Ma Vương muốn đi, lại một năm thi Hương, Hoắc thiếu gia muốn vào kinh đi thi.

Ngày đó Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân mang theo gia đình người làm hơn năm mươi, trùng trùng điệp điệp tiễn Hoắc thiếu gia mười dặm, khiến những thiếu niên cùng Hoắc thiếu gia vào kinh đi thi luống cuống tay chân.

Bọn họ y phục thô vải rách công một túi sách và một túi lương khô, khá hơn chút là thêm một thư đồng đi theo, Hoắc thiếu gia tốt hơn, có thể nói là chuyển nhà tới kinh thành.

Thảm Miếu đang ở trong sông nhìn thấy sau lưng Hoắc thiếu gia có hai người gánh sách, hai người quạt gió, ngoài ra còn đi theo một đầu bếp, ba hộ vệ.

Đám cá tôm cua rôi rít chạy tới, Hoắc thiếu gia đi ra ngoài một bước, bọn họ lập tức hoan hô một tiếng.

Thẩm Miếu vì hợp với tình hình, hóa thân thành thiếu nữ, chạy đến trong thành mua một đoạn pháo, đang thả ở bên sông Hoàn Thành ngoài thành, tiếng pháo nổ lên, bị Hoắc thiếu gia đang rời đi bắt quả tang.

Lúc ấy pháo vẫn còn ở đó, trong tay Thẩm Miếu cầm một cây hương đang cháy, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc thiếu gia, hỏi hần: "Sao ngươi trở lại rồi?"

Hoắc thiếu gia nhếch miệng cười: "Ngươi ước gì ta đi nhĩ?"

Tiếng pháo quá lớn, Thẩm Miếu cao giọng nói đối không đỏ mặt chút nào: "Không có, ta đang chúc mừng ngươi lên cao trung trước thôi!"

Nụ cười của Hoắc thiếu gia cứng đờ, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, đột nhiên giang hai tay ra ôm Thẩm Miếu vào trong lòng, mặt của Thẩm Miếu chôn ở trước ngực của hần, sau cái ôm ngắn ngủi thì lập tức tách ra, Hoắc thiếu gia nói: "Không cho đi treu chọc đứa bé nhà người ta, có nghe thấy hay không?"

Thẩm Miếu lúng ta lúng túng gật đầu: "Nghe rồi."

Nghĩ thầm: ngươi quản được ta chắc ....!

Sau đó Hoắc thiếu gia đi, giống như trở lại chỉ là vì tạm biệt với Thẩm Miếu, sau khi đi liếc nhìn lỗ nhỏ do hương đốt ở trên ngực áo mình, thì ghi lỗi này lên trên đầu Thẩm Miếu.

Sau khi Hoắc thiếu gia đi, Thẩm Miếu bình tĩnh lại an ổn trôi qua năm năm.

Hoắc thiếu gia muốn trở về Ngô Châu, cá tôm cua của cả sông Hoàn Thành đi hơn phân nửa.lê quý đồn

Mà nay Thẩm Miếu nhớ tới gương mặt trước khi đi của Hoắc thiếu gia thì cảm thấy da đầu tê dại, lại nghe con cá trước đó dòi đến trong sông Hoàn Thành nói, năm Hoắc thiếu gia vào kinh đi thi thì thấy hần nghỉ ngơi bên dòng suối nhỏ, lúc ấy hần nhìn chăm chăm lỗ nhỏ trên y phục, cười đến u ám, nụ cười kia nó vẫn luôn không quên được.

Sau lưng Thẩm Miếu lạnh run, bả vai run một cái, đưa mắt nhìn những con cá mới vừa đến được một tháng, sau khi nghe nói sự tích của Hoắc thiếu gia cũng vội vã rời đi.

Phát tay đưa tiền.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Riu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trở Về

Hoắc Dần trở lại, mang theo chiếu thư của hoàng đế, làm Tri phủ Ngô Châu, theo chức vị lúc trước hần làm ở kinh thành để tính, là xuống cấp.lê quý đồn

Nếu không phải là đồng liêu trong triều biết hần tự nguyện hồi hương, thì phần lớn sẽ cho rằng hần phạm vào chuyện gì.

Bách tính vây xem nhìn thấy Hoắc đại nhân trở về, lúc này hần cười một con tuấn mã màu đen, một thân quan phục, lưng thẳng tắp, cằm nâng lên, rất uy phong.

Vào thành trừ hần ra, sau lưng còn đi theo mấy người cười ngựa, mười mấy người tùy tùng đi bộ.

Vốn là phủ nha Tri phủ cách Hoắc gia rất gần, lúc biết Hoắc Dần trở về, Hoắc phu nhân đã phái người dọn dẹp phủ nha sạch sẽ, mang rất nhiều núi giả, trồng rất nhiều hoa cỏ, còn đào mấy hồ cá, phần lớn phòng ốc đều làm lại từ đầu, sơn dầu quét nước đến xanh vàng rực rỡ.

Thẩm Miếu bước ra khỏi nước vẫn là bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, trên người nàng đổi bộ y phục khác, mặc thô chút, trên đầu không mang trang sức, bọc khối vải bông, học hỏi theo đám người đi xem cảnh tượng Hoắc Dần trở về Ngô Châu.

Dù sao quen biết rất nhiều năm, tuy nói không muốn gặp hần, tránh khỏi thấy đã lập tức tức giận, nhưng lại muốn gặp một lần, xem hần có thay đổi gì không.

Kết quả trận chiến kia nếu không nói Hoắc Dần trở lại, Thẩm Miếu còn tưởng rằng là hoàng đế xuôi nam tuần tra.

Đám người đi theo Hoắc Dần mãi cho đến trước cửa phủ nha, nhìn bảng hiệu treo cao đổi thành vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời Thẩm Miểu đưa tay che mặt lại, suýt chút bị làm hồng mắt.

Hoắc Dần cười ngửa đến trước phủ nha mới dừng lại, Thẩm Miểu nhìn kỹ người tới, ấn đường hơi nhíu lại, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, tuy nói người này nhìn không khác biệt với số tuổi của Hoắc Dần lắm, nhưng tuyệt đối không phải là người mà nàng đã biết kia.

Thẩm Miểu ở trong đám người nhìn thật kỹ, không ngờ lúc đến hàng cuối cùng trong hai người nâng hành lý lại thấy được Hoắc thiếu gia đã lâu không gặp.

Hoắc thiếu gia mặc áo gai vải thô, tóc có chút xốc xếch, tuy cúi đầu, nhưng đôi mắt kia cũng đang không ngừng quan sát trong đám người.

Hoắc thiếu gia ăn mặc như tùy tùng liếc nhìn trong đám người, đại khái xẹt qua, nhìn về phía bên Thẩm Miểu thì Thẩm Miểu đặc biệt nghiêng mặt sang bên, tránh khỏi tầm nhìn của hắn để tránh bị phát hiện.

Vì vậy ở bên trong một hàng mấy chục người, mỗi vẻ mặt đều đang nhìn ‘Hoắc đại nhân’ trên lưng ngựa vui vẻ ra mặt, duy chỉ có một gương mặt này trái lại nhìn cây, Hoắc Dần theo tầm mắt Thẩm Miểu liếc nhìn trên cây.

Hai con chim đang mổ miệng, giống như đang đút đồ ăn cho nhau.

‘Hoắc đại nhân’ xuống ngựa, phất quan bào, lập tức sai bước đi vào trong phủ nha, cùng lúc đó Hoắc Dần ở hàng tùy tùng cuối cùng đi về phía Thẩm Miểu, đứng ở trước mặt nàng không xa vỗ tay phát ra tiếng.

Thẩm Miểu tiếp tục xem con chim, thậm chí cong miệng lên định huyt sáo hai tiếng, kết quả miệng mới vừa vênh lên, lỗ tai đã bị một cái tay nắm lấy.

Một tay Hoắc Dần nắm lỗ tai của nàng, cứng rắn để cho nàng nhìn mình, một tay giật bọc vải bông trên đầu nàng xuống, eo hơi cúi xuống một chút, tiến tới, nhưn mây cười hỏi: "Tôi đón ta à?"

Thẩm Miểu bị buộc phải ngẩng đầu, mở trừng hai mắt, nghiêm túc cẩn thận quan sát nam tử trước mắt.

Phải nói, hắn cũng đã là nam nhân.

So với năm năm trước lúc rời đi hắn cao hơn rất nhiều, cũng cường tráng hơn nhiều, da không như trước kia, chỉ là mặt mày vẫn như vậy, con mắt to, nhưng đuôi mắt vênh lên, mang theo vài phần tùy hứng lại tà khí. các bạn đang đọc truyện tại lềuquýđôn

Thẩm Miểu đột nhiên có loại cảm giác đứa bé mình nuôi lớn, nhưng tay đứa kia đang nhéo lỗ tai của nàng.

Vì vậy nàng đưa tay đẩy ra, cố kỵ sẽ dẫn đến ánh mắt người xung quanh, nhỏ giọng nói: "Không lớn không nhỏ."

Hoắc Dần xuy một tiếng bật cười, đưa tay khoác lên trên vai của nàng, kéo nàng ra khỏi đám người, đi tới phủ nha Tri phủ, vừa đi vừa nói: "Muội tử, ca ca dẫn muội xem nhà mới một chút."

Thẩm Miểu muốn kéo tay của hắn ra, kết quả kéo không nhúc nhích, thầm nói: "Ai là muội tử của ngươi, ta phải trở về trong sông rồi, ra ngoài chỉ là vì xem thế nào thôi, ngươi con nít chưa mọc lông tơ không có ta ngươi có thể lớn như vậy sao. . . . ."

Tay còn lại của Hoắc Dần xoa ở trên eo, sau đó mặt không thay đổi che kín miệng Thẩm Miểu, cũng không quản Thẩm Miểu chân ngắn theo không kịp, sai bước bước vào phủ nha.

Mà ‘Hoắc đại nhân’ theo cùng vào phủ nhìn thấy tình huống này, bốn gã hộ vệ nhìn nhau.

Hộ vệ Giáp: "Muội tử?"

Hộ vệ Ất: "Hoắc gia không có nữ nhi, là phu nhân tương lai của Tri phủ."

Hộ vệ Bính: "Dáng dấp thật xinh đẹp."

Hộ vệ Đinh: "Đại nhân thật tinh mắt!"

Thẩm Miểu bị Hoắc Dần mạnh mẽ lôi kéo xoay quanh núi giả, vườn hoa, hồ cá, đình nghỉ mát ... mà Hoắc phu nhân tạo cho hắn, cuối cùng kéo đến đại sảnh. Bốn gã hộ vệ đứng ngay ngắn, còn có một tên gia đinh được Hoắc phu nhân thuê bụng tới hai ly trà, dưới trạng thái thấy bốn hộ vệ há miệng run rẩy bụng lên trên bàn.

"Đại nhân uống trà."

Hoắc Dần đặt Thẩm Miểu ngay tại trên ghế ngồi, một ly trà đưa tới trước mặt nàng, bản thân bụng ly trà khác, cười híp mắt nhìn nàng.

Thẩm Miểu lui về phía sau, lúc này mới hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Ngươi sao thế? Không phải nói làm Tri phủ sao? Người cười ngửa không phải là người thì cũng thôi đi, còn giả làm tùy tùng."

Hoắc Dần cởi áo khoác trên người xuống, quả nhiên giàu sang đã quen rồi, bên trong áo khoác bản thiếu là áo tơ tằm, hần lau mồ hôi trên trán: "Ta đang diễn trò cho người khác thấy."

"Đùa gì thế?"

Hoắc Dần không trả lời, đặt ly trà xuống, giậm chân, hộ vệ Giáp trực tiếp bưng cái ghế tới đây, chân mới vừa nâng lên, ghế ngồi đã đầy tới dưới đùi.

Thẩm Miêu: ". . . . ."

Một tay Hoắc Dần chống cằm, một tay khác đưa về phía nàng: "Nàng phá hỏng y phục của ta, bồi thường đi."

Đề tài chột thay đổi, nhiều năm không gặp mới gặp đã đưa tay đòi tiền, Thẩm Miêu trực tiếp đứng lên lui về phía sau một bước, lông mày nhíu lại.

Sao trước kia nàng không nhìn ra người này mang thù như vậy? Hơn nữa đó là do hần bất ngờ tới ôm nàng, chấy hồng còn đổ lỗi cho nàng?

Tức thì tức, Thẩm Miêu vẫn rất nghiêm túc lấy từ trong hà bao ra hai lượng bạc đặt lên bàn, nhếch miệng giả cười: "Trả tiền cho người, tạm biệt!"

Hoắc Dần đưa tay giữ tay áo nàng lại, quay đầu gọi một tiếng: "Miêu Miêu ~"

Thẩm Miêu nổi da gà cả toàn thân, giống như là nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ nhìn hần: "Người có bệnh à? Gọi ta như vậy làm gì."

Hoắc Dần chắc chắc miệng: "Tìm nàng, không phải chọc nàng chơi, là có chính sự nói với nàng."

Thẩm Miêu nhíu mày, năm năm không thấy, có thể có chính sự gì?

Thẩm Miêu bĩu môi: "Thực không dám dấu diếm, hôm nay gặp nhau ta còn có chút lúng túng, ta với người cũng không quá quen."

Hoắc Dần nghe nàng nói như vậy, thu tính tình đùa giỡn của mình lại, cũng thay tay ra, chỉ chỉ cái ghế đối diện mình, nói: "Ngồi trước."

Thẩm Miêu miễn cưỡng ngồi xuống, thuận tiện lấy hai lượng bạc trên bàn bỏ lại vào trong hà bao.

Hoắc Dần nói: "Những năm ta ở kinh thành cũng không phải là không làm gì cả, dù cách ngàn dặm xa cũng nghe nói tình trạng gần đây của Ngô Châu, bên ngoài Ngô Châu vài ngọn núi liên tiếp trên đó có sơn phi, trước đó có hai Tri phủ thì không xem ra gì, quả thật hoành hành ngang ngược quá hung hăng rồi." "lêquýđôn

Thẩm Miêu gạt đầu, không hiểu chuyện này thì có liên quan gì đến nàng.

Hoắc Dần nghiêm trang đứng lên ngược lại có chút đáng vẻ làm quan, hoàn toàn khác với vẻ đùa giỡn lúc này, lúc nói chuyện mày nhíu lại, gương mặt đó cũng nghiêm túc hơn nhiều.

"Lúc ta mới trở lại đã gặp ngay sơn phi, cho nên mới để cho thuộc hạ mặc quan bào giả trang thành bộ dáng của ta, vì chính là che giấu tai mắt người, để những sơn phi kia trông thấy 'Hoắc đại nhân' thế nào, như thế, mới để ta tới tìm bọn họ gây sự." Hoắc Dần nói đến chỗ này, nhìn về phía Thẩm Miêu: "Ta biết rõ bản lĩnh của nàng, chỉ cần là trong phạm vi Ngô Châu, nơi có nước không có chuyện nàng không thể đi tới, ta rời khỏi Ngô Châu năm năm, hoàn toàn không biết rõ với ngọn núi này, nếu muốn trừ phiền loạn, có thể dựa vào cũng chỉ có nàng mà thôi."

Xem như Thẩm Miêu là đã hiểu, người này trở lại thì lập tức phân nhiệm vụ cho mình.

Đầu tiên là nàng nhìn bốn gã hộ vệ, lại nhìn Hoắc Dần, mở trừng hai mắt, thật sự có chút không biết sao bản thân lại trở thành một trong những thuộc hạ rồi.

Một tay Hoắc Dần chống cằm, nói xong chuyện thì cười híp mắt nhìn nàng: "Nàng có thể lựa chọn đồng ý, hoặc là ta lấp sông."

Thẩm Miêu lập tức đứng lên đưa ngón tay chỉ hần: "Người người người. . . . ."

Hoắc Dần tiếp tục giữ vững tư thế kia không động: "Suy nghĩ một chút xem?"

Nếu không phải Thẩm Miêu đột nhiên nhớ tới mình là Hà Bá, thì suýt chút nữa chịu thua rồi.

Nàng hát cảm lên, cột nhả cao ngạo hừ một tiếng, quay đầu bước ra bên ngoài, Hoắc Dần cũng không đuổi theo, chỉ nói: "Cho nàng suy nghĩ ba ngày."

Thẩm Miêu dừng bước chân, trong lòng hơi có chút loạn, thấy một hàng thị vệ kia rồi rít cuối người chào.

"Cô nương đi thông thả!"

Thẩm Miêu sợ hết hồn, quay đầu nhìn về phía phủ nha nơi một người nam nhân đang ngồi và bốn người đứng, không có một ai bình thường cả, vì vậy lắc đầu, vung tay áo chạy ra bên ngoài.

Sau khi Thẩm Miêu đi, Hoắc Dần bưng chén trà nàng không uống lên uống, về mặt biểu lộ ra chút đắc ý, hình như nhất định phải được.

Hoắc Dần để nàng giúp một tay điều tra son phi trong rừng núi bên ngoài thành Ngô Châu, thật ra thì cũng không phải là không thể.

Đúng như hần nói, Thảm Miếu là Hà Bá sông Hoàn Thành, mà cả Ngô Châu phàm nơi nào có nước cũng chưa chắc nàng không thể đi, nhưng Thảm Miếu đang nghĩ, mình là Hà Bá, dù sao không phải là người phàm. Những năm trước đây thấy Hoắc Dần đáng yêu, khi hần đi học trên đường giúp đỡ chút, đã bị thần Thổ Địa nói không ít rồi, nếu dính dáng quá nhiều nữa, thì luôn không tốt.

Thiên hạ này thần tiên phân công rõ ràng, Ngô Châu tất nhiên có thần Thổ Địa của Ngô Châu, thần Thổ Địa trông coi rừng núi đất đá Ngô Châu. Năm đó lão nhân vuốt râu ria hoa râm mảnh mai như tơ ngời xếp bằng ở trên một tảng đá trên bờ sông, cười híp mắt nhìn Thảm Miếu, nói với nàng: "Có muốn làm Hà Bá không?"

Khi đó Thảm Miếu mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết, sau khi gật đầu đồng ý, thân thể được hóa thành nước, theo sông Hoàn Thành đi đến bảy kỳ chỗ nào có nước ở Ngô Châu.

Thần Thổ Địa bảo nàng đừng quá gần gũi với người phàm, nếu không sẽ có thật nhiều phiền toái, sau khi bị Hoắc Dần biết thân phận, quả thật đối phương thường tìm nàng gây phiền toái.

Từ nơi Hoắc Dần trở lại, Thảm Miếu đã bị thần Thổ Địa gọi lên.

Tất nhiên thần Thổ Địa có mấy miếu thờ, tuy nói không lớn, nhưng mỗi ngày hương khói cung phụng vẫn không ngừng. Miếu của ông cao chừng đầu gối, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ*, ngũ quan của tượng đá được điêu khắc bên trong sinh động rực rỡ, nằm ở một chỗ phía Đông gần bờ sông Hoàn Thành. (*là một thành ngữ, dùng phép ẩn dụ; ý nói dù miếu có nhỏ nhưng có đầy đủ mọi thứ.)

Thảm Miếu ngồi xếp bằng ở trước miếu Thổ Địa, một tay chống cằm nghe dạy dỗ.

"Có phải ngươi lại chơi đùa với tiểu tử Hoắc gia không?"

Thảm Miếu bắt đầu dĩ nhiên vai: "Hần uy hiếp ta, nhà hần nghiệp lớn, nói lấp sông thì có thể lấp sông đấy!"

Thổ Địa nói: "Ai bảo lúc đầu ngươi không để tâm, còn bại lộ thân phận của mình, chọc sói con. Chỉ là cũng coi như có duyên trong vận mệnh, dù không phải ngươi thì hần cũng sẽ gặp phải tiên duyên khác."

"Có ý gì?" Thảm Miếu không hiểu.

Thổ Địa nói: "Thiên cơ không thể lộ."

Thảm Miếu bĩu môi: "Vậy ta làm sao bây giờ? Hần bảo ta giúp một tay điều tra hang ổ son phi, nhưng không phải là ông không cho ta đến gần người phàm sao?"

Thổ Địa xoay người nói: "Ta mặc kệ ngươi làm thế nào thì làm, tóm lại nếu bị lấp sông thì ngươi gặp xui xẻo lớn rồi!"

Thảm Miếu còn muốn cầu xin ông giúp một tay, kết quả đối phương trực tiếp đóng cửa, tượng đá Thổ Địa từ nhếch miệng cười biến thành hung dữ nhìn chăm chăm nàng.

Thần Thổ Địa nói, những thần tiên chỗ này, quyền hạn cũng không lớn lắm, cũng không được nhúng tay vào chuyện người phàm. Thảm Miếu cũng đã từng thấy có son phi vào nhà cướp của, dân chúng qua đường bị chặn cướp tiền là chuyện nhỏ, còn có cô nương xinh đẹp bị làm nhục nữa.

Lúc đầu nàng tức giận đứng đứng đi hỏi Thổ Địa, chuyện như vậy vì sao ông bỏ qua không quan tâm đến.

Thổ Địa nói, kẻ ác ở phàm trần tất nhiên sẽ có người phàm quản, thần tiên không được nhúng tay vào, hần là thần Thổ Địa, quản sinh trưởng của cây cối rừng núi, quản nguồn nước thông bốn phương, quản mùa thu hoạch ngũ cốc, quản gia cầm vật không bệnh dịch, còn lại đều không quản được.

Lúc ấy Thảm Miếu xoay người muốn đi tìm Sơn Thần, hỏi hần tại sao nuôi Sơn Phi, Thổ Địa nói: "Trên núi Ngô Châu không có Sơn Thần, những ác nhân kia, sẽ có người tới thu thập thôi."

Mà nay nghĩ đến, chỉ sợ Hoắc Dần là người có năng lực dọn dẹp bọn son phi này.

Thảm Miếu không muốn quản chuyện nhân gian, chỉ là nàng bất bình khi ác nhân hung hăng, Thổ Địa tức giận đến tượng đá phải há mồm: "Nhìn ta chăm chăm làm gì? Ngươi muốn làm gì thì làm cái đó đi!"

Thảm Miếu cười hắc hắc, đứng lên chạy đi: "Ta hiểu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trêu Chọc

Ngô Châu là địa phương núi bao quanh, chỉ có chỗ ở của Tri phủ là bên ngoài thành trì, còn phân phối mỗi huyện, một thành nhỏ là một huyện, bên trong tòa thành lớn là xác nhập các huyện lại với nhau.

Các thành trì gần như san sát nhau, chỉ cách mấy tòa núi, chỉ là ngọn núi liên tiếp bao ở ngoài thành cũng rất cao vút hiểm trở, nếu muốn vào Ngô Châu, tất nhiên phải mở núi, cho nên cho dù là đường lớn được sửa chữa xây dựng bằng đá cũng quanh co vận vẹo, nhỏ hẹp khó đi lại.

Chính vì vậy, cho tới nay Ngô Châu đều rất khép kín, dù là địa phương tương đối lạc hậu của Huy quốc, hai mươi năm trước Hoắc gia mang theo phần nhỏ gia sản tới đây, mới thay đổi chỗ này tốt hơn chút, chỉ là những năm gần đây đạo phi hung hăng ngang ngược, Ngô Châu lại bắt đầu không gượng dậy nổi, cho dù là Hoắc gia cũng rất nhũc đầu.

Thẩm Miếu theo nước sông chạy thẳng đến dòng suối nhỏ, ngược dòng mà lên vào hẻm núi, lúc này mới đến địa bàn sơn phi.

Chỗ núi trùng điệp này có tên gọi chung là Chu Sơn, mà Chu Sơn có tất cả lớn nhỏ trên trăm ngọn núi, cũng không phải là chỉ có một ổ phi.

Thẩm Miếu chỉ mới đếm sơ, thì trên Chu Sơn có rải rác hơn mười đội sơn phi, cộng chung các sơn phi nhỏ lẻ vào một chỗ cũng mới khoảng trên dưới sáu bảy trăm người, nhưng có hai trại sơn phi lớn, ở Nam Bắc Chu Sơn, hai tòa thành trì, hai trại không qua lại với nhau, nhưng cũng không cướp đoạt mỗi làm ăn của đối phương, thật sự có chút kỳ lạ.

Đầu tiên Thẩm Miếu đi quan sát trại phía Bắc, trại tên là Lộc Phong Trại, trong trại tổng cộng có ba đương gia, theo như số tuổi sắp xếp lớn nhỏ, cả trại có khoảng hai ngàn năm trăm người, hơn ba trăm con ngựa, đao kiếm cũng có một kho hàng, kho lúa thì có hai nơi, đều có người phụ trách canh chừng.

Rồi sau đó nàng lại đi quan sát trại ở phía Nam, vị trí của trại này tương đối lệch, là chỗ cao nhất Chu Sơn, người ngoài khó có thể tấn công vào.

P phía sau trại có một đầm nước, mà nơi lại cao, cho nên khói mù lượn lờ, lúc Thẩm Miếu đi ra từ trong đầm nước thì đặc biệt đi quanh trại một vòng.

Chỗ này, người trông coi cũng không nhiều, mà cách nơi không xa còn có tiếng luyện công, từng tiếng từng tiếng mệnh mệnh cuộn cuộn.

Bình khí trong kho binh khí đều giống nhau, từng dãy không có gì khác biệt đều được sắp hàng chỉnh tề, cũng không phải thấy nhân vật cầm đầu, bàn ghế ở trong đại sảnh trong trại được sắp hàng chỉnh tề, lại nhìn về phía nơi cư trú thì lại khác Lộc Phong Trại.

Nơi này chỗ ở đều thống nhất kích cỡ, ngay ngắn trật tự, theo giường đệm để tính, ước chừng có năm ngàn người, so với Lộc Phong Trại mà nói số người này quả thật nhiều đến đáng sợ.

Trại này cũng không có tên, bên ngoài chỉ gọi là trại phía Nam, nhưng cũng chưa từng nghe có người nói họ vào nhà cướp của, trái ngược lại với Lộc Phong Trại có danh tiếng không tốt.

Thẩm Miếu cảm thấy chuyện có kỳ lạ, thật vất vả mới tìm được nơi ở của người được xem là có danh vọng trong trại, định đi vào tìm tòi nghiên cứu một phen, lại không nghĩ rằng bên trong có người, nàng vừa mới đến gần đã bị người ở bên trong phát hiện.

Phòng cửa chợt bị mở ra, Thẩm Miếu xoay người lập tức dính vào trên tường, ẩn thân thể của mình đi.

Nam nhân bước ra ngoài thân hình cao lớn, ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, trên cánh tay có tay áo được vén lên có mấy vết sẹo đao lâu năm, Thẩm Miếu liếc thấy tay kia thì chân mày hơi nhíu lại.

Trên cổ tay hắn có một dấu răng, tuy nói làn da ngăm đen che kín không ít, chỉ là nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy.

Nam nhân kia thấy bên ngoài không có ai khác, vì vậy xoay người chuẩn bị quay trở lại, để lộ ra mặt lập tức làm Thẩm Miếu chấn động toàn thân, giống như là bị thập ma phù dán lên làm không có cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể yên lặng nhìn đối phương.

Lông mày của hắn rất nhạt, chỉ có nửa bên, một đôi mắt lõm xuống thật sâu vào bên trong, sống mũi có chút lệch, chỉ sợ là đã trải qua gian nan vất vả, nếp nhăn trên mặt có rất nhiều, mang theo vẻ hung dữ, đang bước trở lại trong phòng.

Cửa phòng đóng lại, Thẩm Miếu mới thở được, hai tay nàng nắm chặt, cẩn thận suy nghĩ xem có phải đã gặp người này ở đâu đó hay không, lúc mới vừa nhìn thấy trái tim đập liên tục, giờ phút này không nhìn thấy, thì không có phản ứng gì cả.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng ốc, Thẩm Miếu mím miệng rồi đi, rồi từ một đầm nước ở phía sau trại trở lại bên trong sông Hoàn Thành.

Vừa đến ngày thứ ba, sáng sớm Hoắc Dần đã đến bờ sông ngoài thành rồi.

Lúc này hắn không còn ăn mặc rách nát giống như trước đó, mà là đổi một bộ áo mới được Hoắc phu nhân sai người làm cho hắn, như phác họa ra đóa hoa vàng viền bạc nổi bật óng ánh...

Từ trên ngựa xuống, Hoắc Dần đã lập tức đi về phía bờ sông, cạnh bờ sông mọc lên không ít cỏ dại, hắn tiện tay bẻ nửa cây ngậm lên miệng, một bộ dạng bất cần đời của con nhà giàu.

Hoắc Dần khom lưng nhìn vào trong nước, sau đó đá một viên đá vào trong nước, tạo nên một vòng gợn sóng.

Hắn nói: "Thắm Miếu."

Không ai trả lời hắn.

Hoắc Dần xuy một tiếng, cắn cọng cỏ dại trong miệng, hai chân giang ra, cúi đầu bắt đầu tháo dây thắt lưng.

Thắm Miếu ở trong nước nhìn thấy thì chợt trợn to hai mắt, vốn muốn tránh cho hắn chút biết tay, để hắn biết bản thân cũng không phải gọi thì tới đuổi thì đi, nhưng nhìn hiện tại, tạm thời nàng không có cách nào gây khó dễ cho đối phương.

Vì vậy khi Hoắc Dần đang tháo dây thắt lưng được một nửa, đã thấy một nữ tử mặc váy dài màu xanh chợt từ nổi lên khỏi mặt nước, trên người không có một chút nước nào, một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ giữa háng của hắn hô to: "Trần trụi giữa ban ngày ban mặt, người giờ trò lưu manh gì đó hả!"

Hoắc Dần nhỏ cọng cỏ khỏi miệng, học giọng cà lăm của nàng: "Ta.. Ta... Ta cũng chỉ là... Sửa lại chút đai lưng."

Thắm Miếu không che giấu chút nào tròng mắt nhìn hắn, căn cứ vào những thói hư tật xấu của hắn mà nàng đã biết trong những năm sống chung, lúc này chắc chắn và hắn muốn đi vệ sinh vào trong sông.

Hoắc Dần coi nhẹ cái tròng mắt kia đưa tay về phía nàng, Thắm Miếu miễn cưỡng đưa tay của mình ra, để hắn kéo bản thân ra khỏi trên mặt nước, rồi sau đó đứng ở bên bờ dậm chân, sửa sang một chút vạt áo, đầu tóc của mình.

Hoắc Dần hỏi nàng: "Đã suy nghĩ chưa?"

Thắm Miếu không nhìn hắn: "Người muốn biết cái gì?"

Hoắc Dần đưa tay khoác lên trên vai của nàng, bởi vì chiều cao khác nhau, còn phải hơi nhún người xuống, hắn nói ở bên tai Thắm Miếu: "Chính ta cũng đã lật xem chút tài liệu liên quan đến sơn phi trong những năm này trong phủ, biết trong núi này có không ít sơn phi, chỉ là có hệ thống tổ chức thì chỉ có hai, một Nam một Bắc."

"Nếu người đã biết thì còn cần ta đi điều tra làm gì?" Thắm Miếu cau mày, bỗng cảm thấy mình bị người đùa bỡn.

Hoắc Dần khoát tay áo: "Ta cũng chỉ biết rõ chút chuyện thôi, mấy đời Tri phủ trước không có một người nào tổ chức trừ phiến loạn, thậm chí có chuyện quan phi cấu kết làm cho dân chúng lầm than, mấy năm trước ta rời khỏi Ngô Châu quan nhậm chức Tri phủ cũng dần dần nộp 'phí bảo vệ' cho sơn phi, ngay cả nhà ta hàng năm cũng nộp mấy ngàn lượng."

Thắm Miếu mở tròng hai mắt: "Cho nên người mới muốn trừ phiến loạn?"

Hoắc Dần liếc nhìn nàng: "Ta như vậy chẳng phải là không phân biệt được chuyện công chuyện tư ư?"

"Đúng vậy."

Hoắc Dần không nói lời nào, lắc đầu một cái lôi kéo Thắm Miếu muốn đi, Thắm Miếu rút tay nói: "Làm cái gì vậy?"

"Mất nàng bị mù, dẫn nàng đi xem đại phu." Hoắc Dần nói xong, hai tay ôm lấy eo Thắm Miếu, hai cánh tay vừa nhấc đã trực tiếp ôm lấy nàng lên ngựa.

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Thắm Miếu cưỡi ngựa, mới vừa ngồi lên lưng ngựa đã không dám động đậy, Hoắc Dần xoay người lên ngồi ở phía sau nàng, hai tay dắt lấy cương ngựa, thốt ngựa quay đầu, từ từ đi theo bờ sông.

Thắm Miếu cứng ngắc cả người, cũng không nhúc nhích, Hoắc Dần dựa vào phía sau, cúi đầu nhìn eo của nàng, tay cầm dây cương nắm thật chặt, khoe miệng chậm rãi nâng lên.

Eo nhỏ còn rất mịn màng.

Hoắc Dần không đi vào trong thành, ngược lại là cưỡi ngựa chạy ra bên ngoài thành.

Thắm Miếu ngồi ở trước mặt đón gió, tóc thổi lung tung.

Bởi vì thân phận nàng đặc biệt, nhất định không thể rời khỏi Ngô Châu, nhưng mà cũng có phạm vi giới hạn, nơi càng xa nước thì nàng càng khó chịu.

Hoắc Dần mang nàng rời đi, lúc đầu thì không sao, chờ sau khi đến con đường nhỏ, đi vòng qua rừng núi, tránh được cây cối nguồn nước, Thắm Miếu lại cảm thấy khó thở.

Hoắc Dần vẫn còn đang cưỡi ngựa, Thắm Miếu trực tiếp đưa tay nắm lấy tay đang nắm dây cương của hắn, lắc đầu nói: "Không được, phải dừng lại."

Hoắc Dần kéo dây cương nhảy xuống khỏi lưng ngựa, nhìn phía trước, còn thiếu ba dặm nữa là đến rồi, sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn Thắm Miếu còn trên lưng ngựa.

Sắc mặt Thảm Miếu trắng bệch, trên trán xuất hiện không ít mồ hôi, lồng ngực đập phồng, thở hổn hển chừng mấy tiếng mới hỏi hần: "Người đưa ta đi đâu vậy?"

Hoắc Dần suy nghĩ một lát, lúc này mới giải thích: "Ta mang một nửa của Hoắc gia kinh thành tới đây, đang ở ngay phía trước chờ chúng ta đi qua."

"Dọn nhà?" Thảm Miếu cau mày, nàng biết nhà Hoắc Dần có đại nghiệp lớn, đừng nói là kinh thành, dù là dọc đường lớn cũng có không ít sản nghiệp của nhà hần, nhưng mà Hoắc gia ở Ngô Châu, tài sản của họ ở loại địa phương này cũng đã đủ lắm rồi, nhiều hơn nữa sẽ bị son phí để mất tới, lúc này hần dọn nhà tới đây là có ý gì?

Hoắc Dần gật đầu, đột nhiên nghiêm chỉnh: "Không những đòi qua, còn muốn nàng diễn kịch cùng với ta."

"Người nói rõ ràng chút." Thảm Miếu lau mồ hôi trên trán.

"Ta muốn trừ phiền loạn nàng cũng đã biết đến, nhưng mà Chu Sơn của Ngô Châu không phải là ngọn núi bình thường, qua nhiều năm như thế mà không có một Tri phủ nào có thể khống chế được, ngoài chuyện bọn họ chiếm ưu thế số người ra, vậy thì tất nhiên là có lý do mà Tri phủ không dễ động đến được." Hoắc Dần đưa tay về phía Thảm Miếu, muốn ôm nàng xuống ngựa, hai tay đặt vào trên vai của nàng, đến gần đối phương.

"Chính ta ở trong triều năm năm, nói chung cũng đã gặp tham quan, biết tác phong làm việc của bọn họ, đến gần dưới chân Hoàng Thành không dám động, càng xa càng ngông cuồng."

"Người hoài nghi son phí núi này cấu kết với quan lại?" Thảm Miếu cau mày.

Hoắc Dần nói: "Cho nên ta mới không tiếc đòi nhà tới Ngô Châu, cũng phải diệt trừ cả gốc của bọn họ. Mà ta cũng không có nhân mã, lần này nàng đi khắp Chu Sơn, giúp đỡ ta xem số người và thực lực của bọn họ thế nào?"

Thảm Miếu hất mặt: "Tại sao người chắc chắn ta đã đi Chu Sơn?"

"Đừng làm rộn." Hoắc Dần nhếch miệng cười, chỉ trong nháy mắt phá vỡ vẻ mặt nghiêm chỉnh, vô lại nói: "Mỗi lần vừa nói lấp sông nàng sẽ đỏ mồ hôi lạnh, ta cũng không bị mù."

Thảm Miếu giật giật khoe miệng: "Ta biết chứ, vậy ta đang hoảng nói cho người biết vậy thì sẽ không còn chuyện của ta nữa chứ?"

"Vậy cũng không được." Hoắc Dần sửa lại cổ áo của mình, lại cúi đầu nhìn về phía Thảm Miếu nói: "Ngoại trừ nói cho ta biết vị trí và số người của bọn họ, nàng còn phải đổi bộ y phục giống ta, từ đường nhỏ đi vào Ngô Châu cùng với ta mới được."

"Tại sao?" Thảm Miếu tròn tròn cặp mắt, chuyện này còn chưa xong?

"Bởi vì kế hoạch của ta rất tốt, ta là thương nhân bên ngoài, nàng là phu nhân của ta, chúng ta tới Ngô Châu là vì vận chuyển một khoản tiền bất chính, bởi vì triều đình sẽ phải lập tức phái binh trừ phiền loạn." Hoắc Dần vừa cười vừa giải thích: "Ta muốn để những son phí trên Chu Sơn đã lấy tiền tài của Hoắc gia, tất cả họ đều phải khóc chạy từ trên núi xuống."

Nghe lời Hoắc Dần nói, Thảm Miếu chỉ cảm thấy sau lưng xuất hiện từng trận mồ hôi lạnh, mới vừa thuận lợi trở về thì đã phải trở lại chỗ kia. Cái gì gọi là làm bộ như là phu nhân của hần?

Người này còn có thể vô sỉ hơn nữa hay không?

"Người người người. . . . . Người có thể cô nương khác để diễn kịch với người mà." Thảm Miếu buông tay: "Ta không biết diễn kịch."

Hoắc Dần vừa cười vừa lắc đầu: "Ta.. ta... ta không yên lòng cô nương khác, nàng cứ xem như là ta đang vì suy nghĩ cho dân chúng Ngô Châu là được, phát huy chút tình yêu của Hà Bá nàng đi mà."

Thảm Miếu mím miệng, hai tay bắt chéo ngang hông, giận chính mình nhất thời kích động nói cả lắm, tức hơn nữa là người này vừa thấy mình cả lắm thì sẽ học theo, đáng giận nhất là nàng không thể cự tuyệt được.

Trón vào trong sông? Đến lúc đó thật sự bị lấp sông, thần Thổ Địa sẽ tức giận đến lật miếu mất.

Hoắc Dần thấy nàng tức giận tới mức xoay vòng thì muốn cười, đã sớm phát hiện vị thần sông này cũng chỉ để trang trí mà thôi, pháp thuật ngoại trừ ăn thân và biến đá thành bạc ra, thì cơ bản là không biết cái gì khác.

Bộ dạng bị người chọc cho xoay vòng, thật đúng là rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Phu Thê

Hoắc Dần trêu chọc Thẩm Miêu đủ rồi, vì vậy thu lại nụ cười hỏi nàng: "Như thế nào hả?"

Thẩm Miêu nhú mày nhìn về phía hắn: "Chẳng lẽ ta còn đường khác để đi ư?"

Hoắc Dần nâng tay chống cằm, giống như nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lại thận trọng trả lời nàng: "Không có."

Chỉ trong giây lát Thẩm Miêu im lặng, nàng mím môi, ấn đường hơi nhú, giả trang thành phu nhân Hoắc Dần cũng không phải là chuyện đùa, tất phải tham dự kế hoạch trừ phiến loạn của hắn, mà cũng không phải là giúp chút việc nhỏ đơn giản nữa.trang lêquýđôn

Nhưng hắn thân là Tri phủ, là quan phụ mẫu của Ngô Châu, trừ phiến loạn cũng là chuyện phải làm, kéo mình vào làm gì chứ? Dù tính toán thế nào cũng sẽ không có phần của nàng mới phải, chẳng lẽ những năm này nàng yếu thế quen rồi Hoắc Dần cũng phách lối quen luôn ư?

Thẩm Miêu quay mặt thờ dài: "Vì sao ngươi luôn cố tình gây sự với ta?"

Hoắc Dần nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng lại, sau đó xoay người, hai tay chắp sau lưng trực tiếp coi thường câu hỏi của Thẩm Miêu. Hắn dắt ngựa, phóng người lên ngựa sau đó nói: "Nàng ở đây đợi ta... Ta đi thông báo bọn họ chạy tới."

Lúc Hoắc Dần phóng ngựa rồi đi, Thẩm Miêu nhìn bóng lưng hắn rất lâu, dù trong đầu có nghĩ thế nào, cũng không cách nào coi người nam tử cao lớn anh tuấn này là cùng một người với đứa bé năm đó được.

Ngay từ đầu mình không nên rời khỏi nước trà lại kẻo cho hắn, cũng không nên hỏi tên hắn lúc trà lại cây bút.

Nếu không cũng sẽ không có chuyện vừa hoang đường lại phiền phức như thế này.

Đường đường là Hà Bá, thế nào cũng là thần tiên, bị Tri phủ nhân gian đùa giỡn xoay quanh, một câu lấp sông là có thể uy hiếp cả đời, nàng cũng sống quá uất ức rồi.

Thẩm Miêu thờ dài, tìm tảng đá sạch sẽ tránh ánh nắng mặt trời ở dưới bóng cây ngồi lên, một tay làm quạt quạt cho mát.

"Thôi, coi như là kiếp trước thiếu nợ hắn."

Thẩm Miêu cũng không đợi bao lâu, Hoắc Dần cười ngựa đi chừng một khắc đồng hồ đã trở về tới, sau người còn đi theo đội ngũ hùng dũng.

Bốn thị vệ nhìn thấy rất quen mắt rồi rít dãn râu già lên, ngồi ở trên ngựa, sau lưng là năm sáu người tùy tùng còn có một người đánh xe.

Người đánh xe ngựa, tùy tùng bảo vệ phía sau xe ngựa đi thành hai hàng, trên xe ba gác có vài rương quà tặng, dùng bao vải dầu bọc, quấn sợi dây mây vòng, nhìn qua cũng không phải là đáng về quá giàu sang, xe ngựa cũng là xe ngựa nhỏ rất bình thường.

Thẩm Miêu ngẩng đầu lên nhìn sang, Hoắc Dần cười với nàng.

"Muốn ta làm như thế nào cứ việc nói thẳng, đừng cười tủm tỉm." Hắn cười một tiếng, Thẩm Miêu đã cảm thấy sau lưng mình bắt đầu đỏ mồn hỏi rồi. lê quý đôn

Hoắc Dần nói: "Bên trong xe ngựa có y phục, kính xin phu nhân vào xe thay, chúng ta sẽ vào thành."

Hắn gọi phu nhân đặc biệt thuận mồm, da mặt của Thẩm Miêu không có dày như thế, nghe hai chữ này thì bắt chợt đỏ mặt. Một tay che mặt một tay che kín cái trán, nàng khom người cúi đầu, lấy tư thế không được tự nhiên đi như chạy đến cạnh xe ngựa, ngay lập tức chui vào.

Lập tức bốn gã hộ vệ đồng thời nâng tay sờ râu già mình vừa mới dãn, nghĩ thầm ánh mắt đại nhân nhà ta không tệ, phu nhân tương lai còn rất đáng yêu.

Thẩm Miêu vào xe ngựa là có thể trực tiếp nhìn thấy y phục, nàng vén màn xe ngựa lên nhìn Hoắc Dần đang nói chuyện với hộ vệ của mình ở phía trước, vừa liếc nhìn y phục thượng đẳng của phu nhân bên trong xe ngựa, màu sắc, hoa văn đều giống nhau, đi ra ngoài nói không phải là phu thê cũng không ai tin.

Nàng tựa vào bên trong xe ngựa, bóng cây xuyên qua giấy dán cửa sổ xe đi vào, ánh nắng mặt trời rơi vào trên bộ y phục mới kia, nàng mím môi, cuối cùng nhắm mắt lại, thờ dài sau đó đưa tay nhắc y phục lên, đầu ngón tay hơi run, y phục kia lập tức biến mất, chỉ trong thoáng chốc đã chỉnh tề mặc ở trên người.

Đồ trang sức được giấu ở dưới y phục cũng lộ ra ngoài, ngoài bộ khuyên tai trân châu, còn có một cây trâm cài tóc được làm rất tinh tế, trên đầu trâm cài tóc là đá quý màu xanh nhạt, điêu khắc hoa văn nước ti mỉ, dưới hoa văn nước còn có hoa vàng chạm rồng, phía trên còn thêm vào trân châu, rơi xuống bên tai trái lại rất là hoàn chỉnh.

Thẩm Miêu sờ sờ lỗ tai của mình, đã lâu không mang đồ trang sức, cũng may trong quá trình cầm khuyên tai sờ mó, cuối cùng là móc hai món đồ này ở trên tai của mình, lại nhìn trâm cài tóc, đưa tay cầm lên, sau đó cài vào tóc.

Xe ngựa theo đường nhỏ dọc theo sông Hoàn Thành cũng không đi thành tri chỗ ở của Tri phủ, mà là vòng qua chỗ này, đi tòa thành gần sơn phi Chu Sơn, cửa thành có người canh giữ, ra vào cũng phải đưa tiền.

Vốn không cần tiền, nhưng bởi vì tòa thành này ở gần cứ điểm sơn phi, cũng không sống yên ổn, canh giữ cửa nguy hiểm cũng lớn hơn. Đầu tiên thu tiền ở cửa thành cũng là vì lấy phí của các thương nhân vào thành mua thức ăn nước uống cho mình, dần dà, cho dù là người nào vào thành cũng phải nộp phí, đã thành quy củ.

Giữ cửa thấy Hoắc Dần vừa tùy tùng vừa hành lý, một thân trang phục và đạo cụ nhìn qua cũng rất giàu sang, cho nên kêu giá cao. Hoắc Dần lại đóng vai thương nhân vô cùng tỉ mỉ, ra tay cũng rất hào phóng, hộ vệ Giáp lập tức lấy từ trong hà bao ra bạc tương ứng đưa tới, lúc này đoàn người mới vào thành.

Mới vừa vào thành, trên mặt Hoắc Dần đã xuất hiện nụ cười bên ngoài thì cười nhưng bên trong thì không, nghiêng đầu nói một câu với hộ vệ Giáp: "Hai kẻ lúc này có thể trở về nhà được rồi đấy."

Ngồi ở trong xe ngựa, Thẩm Miểu nghe lời này, lập tức nở nụ cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

Rõ ràng giàu nứt thành đổ vách nhưng cứ keo kiệt muốn chết.

Nếu là thương nhân bên ngoài tới, dĩ nhiên ở trong thành không có phủ đệ, Hoắc Dần theo đại lộ trong thành tìm một khách điểm nhìn tốt chút, đoàn người lập tức ở lại trong khách điểm đó.

Lúc Hoắc Dần đỡ Thẩm Miểu xuống xe ngựa thì quan sát nàng mấy lần, rất hài lòng gật đầu: "Đẹp lắm."

Thẩm Miểu mặc kệ hắn, đi thẳng vào khách điểm.

Trước bởi vì liên quan đến Hoắc Dần, Thẩm Miểu cũng không thường đi những thành trì khác, chỉ lưu lại ở một ít nơi, lần này đến nơi này cũng coi là có cảm giác mới mẻ, cho nên buổi chiều Hoắc Dần nói muốn dẫn nàng đi ăn cơm thì Thẩm Miểu không do dự đồng ý ngay.

Tuy nói bây giờ còn không rõ hắn muốn giở trò quỷ gì, dù sao cũng không phải là chuyện gì xấu.

Lúc Thẩm Miểu đẩy cửa đi ra, Hoắc Dần đang đứng ở cửa ườn thẳng lưng, thấy Thẩm Miểu ra ngoài vì vậy đưa cánh tay của mình ra, rõ ràng là muốn Thẩm Miểu kéo hắn.

Thẩm Miểu giật giật khóe miệng, đưa tay kéo cánh tay của hắn, hai người từ lâu hai xuống, một bên y phục tơ lụa và một bên y phục bình thường đang đi lại trong hành lang thì thấy đặc biệt không hợp nhau, lập tức ánh mắt người xung quanh đều rơi vào trên người hai người bọn họ.

Hoắc Dần liếc nhìn hộ vệ Giáp, hộ vệ Giáp lập tức tiến lên hỏi chương quỹ: "Tứ lâu nổi tiếng nhất trong thành là ở đâu?"

Chương quỹ nhìn hai người này không giống người nhà bình thường, vì vậy lập tức nói tên Bách Yến lâu ra, thuận tiện chỉ đường cho bọn hắn, vốn cũng không xa, chỉ cách một con đường, chỉ là không chịu nổi người ta có tiền, đường đi chỉ mất thời gian một khắc đồng hồ, lại cố tình muốn ngồi vào xe ngựa đi.

Lúc chiếc xe ngựa có dáng vẻ bình thường dừng ở trước cửa Bách Yến lâu, vẫn không có người lên tiếng, chờ Hoắc Dần dẫn Thẩm Miểu vào Bách Yến lâu, mới có người đi tới hỏi bọn hắn muốn dùng gì.

Hoắc Dần cười với gã sai vặt, giọng điệu phóng túng, nói: "Ta muốn phòng riêng tốt nhất, rượu ngon món ăn nhất."

Ánh mắt của Thẩm Miểu vẫn còn đang quan sát Bách Yến lâu, trước mặt ở chỗ này cũng không có nhiều người, có lẽ là người có tiền mới có thể đến tiêu phí, chỉ là người có tiền của cả Ngô Châu cũng không nhiều, sẽ vào Bách Yến lâu, việc phải làm chính là nói chuyện làm ăn rồi.

Hoắc Dần nói với gã sai vặt xong thì nghiêng mặt nhìn Thẩm Miểu cười: "Phu nhân, chúng ta đi lên lầu thôi."

Vốn Thẩm Miểu còn đang quan sát thương nhân xung quanh, nghe câu nói dịu dàng này thì trên cánh tay đều nổi cả da gà, quay lại nhìn nụ cười dịu dàng của Hoắc Dần, bộ dạng không có ác ý kia giống như bị quỷ ám vậy.

Nàng há miệng, Hoắc Dần giữ vững ôn hòa mỉm cười nhíu mày, Thẩm Miểu lập tức gật đầu nói: "Được."

Thức ăn của Bách Yến lâu quả thật rất ngon, món ăn và trình bày đều không phải là món ăn mà trong tứ lâu bình thường có thể làm ra được, lúc từng món tinh xảo được bung lên thì Thẩm Miểu cũng đã không nhận được nuốt nước miếng một cái rồi.

Hoắc Dần nghiêng đầu hỏi hộ vệ Giáp: "Một bàn này bao nhiêu tiền?"

Hộ vệ Giáp tính toán một chút nói: "Hơn một trăm ba mươi hai."

Thẩm Miểu ở bên cạnh nghe lập tức tròn to hai mắt, nghiêng người lôi kéo tay áo Hoắc Dần: "Người điên ư?"

Hoắc Dần rất hài lòng gật đầu: "Có lẽ, bây giờ ông chủ của Bách Yến lâu cũng đã cười đến nở hoa luôn rồi."

Hộ vệ Ất lại nói: "Ông chủ đã đi tới đây rồi."

Hoắc Dàn nghe nói, ánh mắt nhìn về phía cuối hành lang, quả nhiên là trông thấy một nam nhân hơn bốn mươi tuổi nâng cao bụng bự vuốt râu ria đi tới, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa.

Phải biết một bàn thức ăn này của Hoắc Dàn đã bù đắp được chi phí gần nửa tháng này của Bách Yến lâu của ông ta rồi, một bữa thức ăn đã phô trương lãng phí như thế, ông ta không tới gặp để mở mang kiến thức hoặc lôi kéo, thì sao giống một thương nhân cho được.

Ông chủ Bách Yến lâu đứng ở trước cửa còn chưa đi vào, đã bị hộ vệ Bính và hộ vệ Đinh ngăn lại, hai người trầm miệng một lời nói: "Chủ nhân nhà ta và phu nhân đang dùng bữa ăn, người không liên quan không được đi vào."

Tuy nói không thể đi vào, nhưng vẫn có thể nhìn thấy.

Hoắc Dàn gấp thêm miếng thịt để ở trong chén Thảm Miếu, Thảm Miếu sử dụng ánh mắt nhìn hẩn, nhò giọng hỏi: "Thật sự có thể ăn ư?"

Hoắc Dàn cười cười, cũng nhỏ giọng hỏi ngược lại: "Nàng cho rằng không ăn là có thể được trả lại sao?"

". . . . ." Thảm Miếu im lặng trong chốc lát: "Mẫu thân ngươi có biết ngươi phô trương lãng phí như thế không?"

Hoắc Dàn đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Sao? Ăn không ngon sao?"

Thảm Miếu liếc mắt nhìn đôi đũa vừa mới nâng lên của mình, ngẩn người, nàng còn chưa ăn mà.

Hoắc Dàn lại nói: "Nếu phu nhân ăn không quen, vậy chúng ta đi thôi."

Dứt lời, Hoắc Dàn lôi kéo tay Thảm Miếu đứng dậy, đôi đũa của Thảm Miếu cách một tiếng rơi vào bên trong chén đĩa, nàng nhìn một bàn đầy thức ăn, không hiểu Hoắc Dàn đang làm gì.

Bên kia Hoắc Dàn đã nhú mày, nói với người phía sau: "Đi dắt ngựa xe tới, đi nhanh."

Ông chủ đứng ở ngoài cửa thấy một màn này, có chút không hiểu, phu nhân kia cũng chỉ ăn một miếng cá, sao lại nói ăn không quen rồi? Ông ta thấy Hoắc Dàn đi ra, xoa xoa mồ hôi trên trán nói: "Chuyện này. . . . . Vị công tử này, tiêu điểm có chỗ nào chăm sóc không tốt? Thức ăn còn chưa ăn đã muốn đi."

Hoắc Dàn giống như lúc này mới nhìn thấy ông chủ, nói: "A, cũng không phải là như thế, chỉ là phu nhân nhà ta không quen khí hậu thời tiết ở đây, dùng không quen thôi, nếu thức ăn đã được đưa lên thì hãy tính tiền bình thường."

Dứt lời, hộ vệ Giáp cầm hai tờ ngân phiếu một trăm năm mươi lạng đưa cho ông chủ, lại nói: "Còn dư là phần thưởng của chính chủ nhân nhà ta."

Ông chủ liếc mắt nhìn ngân phiếu, xác nhận không thành vấn đề, lúc này mới chậm rãi nghiêng người, đưa mắt nhìn công tử dễ tính này dắt phu nhân không nói một lời rồi đi.

Ra khỏi Bách Yến lâu Thảm Miếu lập tức hỏi Hoắc Dàn: "Ngân phiếu là giả chứ gì?"

"Thật." Hoắc Dàn nói như chuyện đương nhiên.

"Ngươi xài một trăm năm mươi lạng gọi một bàn thức ăn nhưng một miếng cũng không cho ta ăn đã kéo ta ra ngoài." Thảm Miếu nghiêm túc nhìn về phía đối phương: "Ngươi không có chuyện gì chứ?"

Hoắc Dàn nhìn Thảm Miếu cười, đưa tay vỗ đầu của nàng nói: "Ở trong nước quá lâu rồi nên đầu óc cũng không tỉnh táo phải không, sao ta làm chuyện lỗ vốn được chứ? Đây cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi." "Lê quý đôn

Thảm Miếu nhìn hẩn cười rất tự tin, ánh mắt ở dưới ngọn đèn dầu khẽ tỏa sáng, lại cúi đầu nhìn cái tay của đối phương còn đang đặt ở trên eo của nàng, lập tức nghiêng người bước ra một bước.

Hoắc Dàn còn có chút không hiểu, Thảm Miếu đã xoay người chui vào trong xe ngựa.

Vào xe ngựa, Thảm Miếu mới nghĩ diễn loại trò chơi giả làm phu thê tiêu xài hoang phí của trẻ con với hẩn, mình đúng là điên rồi.

Nàng đưa tay xoa ấn đường, vẫn nên đi miếu Thổ Địa một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nguyệt Lão

Chỉ trong thời gian một đêm ngắn ngủi đã có lời đồn truyền ra trong cả thành.

Nói rằng không biết từ đâu tới một đôi phu thê, rất giàu có, công tử kia ra tay rất hào phóng, lúc ở Bách Yến lâu gọi một bàn thức ăn nhưng không đụng đến, cũng bởi vì phu nhân không hợp khẩu vị nên đã trả tiền rồi đi ngay.

Bữa cơm một trăm năm mươi lượng, gia đình bình thường nghe thấy cũng cảm thấy thật không tưởng tượng nổi, nếu tiền đó rơi vào tay gia đình bọn họ thì cũng có thể nuôi sống cả nhà mấy năm đấy.

Tất cả thiên kim công tử giàu có tới đều sẽ trọ ở trong khách điểm Đình Phong, nghe chương quây khách điểm Đình Phong nói, quả thật công tử kia ra tay rất hào phóng, mới tới đã trả đủ tiền phòng một tháng, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không rời đi.

Trong thành cũng có không ít thương nhân, hơn nữa thành này do hai huyện hợp lại, Huyện lệnh hai huyện Nam Bắc nghe nói chuyện này, cũng cảm thấy ngạc nhiên, vì vậy hôm sau trời vừa sáng đã có thiệp mời, Huyện lệnh không chủ động ra mặt, mà thông qua hai phú thương trong thành mời Hoắc Dần.

Lúc Hoắc Dần ngủ dậy duỗi lưng một cái, ngáp đi ra cửa xoay người đẩy cửa phòng Thâm Miếu, liếc mắt nhìn nhưng không nhìn thấy người, vì vậy quay đầu lại hỏi: "Nàng đâu?"

Hộ vệ Giáp: "Mới sáng sớm phu nhân đã đi ra ngoài."

Hộ vệ Ất: "Hơn nữa bộ dạng có chút lén lút."

Hộ vệ Bính: "Đặc biệt cẩn thận chúng thuộc hạ đừng nói với đại nhân."

Hộ vệ Đinh: "Đi hướng Tây."

Hoắc Dần nhìn về hướng Tây, nâng cằm suy nghĩ một chút, trong thành phía Tây nhiều hương khói, còn có một miếu Thổ Địa, có lẽ là đi tìm thần Thổ Địa rồi, vì vậy gật đầu, vỗ vỗ bả vai thuộc hạ nói: "Đi, ăn cơm thôi."

Hoắc Dần ngồi ở bên cạnh bàn, thuộc hạ đã bung tất cả điểm tâm lên, vì biểu hiện mình rộng rãi, chén đồ đựng cháo trắng cũng là chén ngọc, đĩa gấp dưa cũng là đĩa vàng sáng bóng, người nam nhân ngồi ở bên cạnh Hoắc Dần chắc một tiếng tiền tài như rác rưởi, rồi kéo ghế xoay người nhắm mắt làm ngơ.

Hoắc Dần vừa ăn cháo trắng rau dưa, vừa nghe thuộc hạ báo cáo.

Hộ vệ Giáp lấy thiệp mời từ trong ngực ra: "Đại nhân, có thương nhân Cổ Hữu Lượng ở thành Nam mời đại nhân đi Bách Yến lâu dùng cơm."

Hộ vệ Ất cũng lấy thiệp mời từ trong ngực ra: "Thương nhân Lý Thủ Tài ở thành Bắc mời đại nhân đi Bách Yến lâu dùng cơm."

Hộ vệ Bính dừng một chút: "Ông chủ Bách Yến lâu cũng mời đại nhân. . . . . Dùng cơm."

Hoắc Dần nhìn hộ vệ Đinh, hộ vệ Đinh né tránh ánh mắt, đưa tay sờ sờ râu giả, thấp giọng nói: "Thuộc hạ. . . . . Ở chỗ thuộc hạ không có ai mời đại nhân dùng cơm."

Hoắc Dần ừ một tiếng, cúi đầu ăn cháo sạch, lúc này mới nói: "Đi chỗ Lý Thủ Tài, nói ta sẽ dẫn phu nhân đi."

Hộ vệ Ất gật đầu, hộ vệ Giáp nhìn thiệp trong tay mình, hỏi: "Vẫn còn Cổ Hữu Lượng?"

"Tên khó nghe, một phái ứng phó." Hoắc Dần bỏ khăn lụa lau miệng lên trên bàn, duỗi lưng một cái đi ra ngoài: "Tìm phu nhân đi chơi thôi."

Hộ vệ Giáp nhìn hộ vệ Ất, ánh mắt mang theo ý hỏi: "Lý Thủ Tài dễ nghe hơn Cổ Hữu Lượng?"

Hộ vệ Ất nhún vai.

Bốn nam nhân giữ bội kiếm bên hông, ưỡn ngực, đi theo sau lưng Hoắc đại nhân, cất bước ra khỏi khách điểm Đình Phong, đi về phía thành Tây.

Thành Tây phần lớn đều là cầu tiền xin thuốc, cho nên hương khói rất cường thịnh, đi mười bước đã có thể nhìn thấy có người bày quầy bán nhang đèn.

Bên này có vài tòa miếu thờ hưng thịnh, chỉ là không ở chung một chỗ, cách hai con đường mà thôi, miếu Thổ Địa cũng là một trong số đó, cũng coi như cao lớn, hương khói không tồi, trong miếu thần Thổ Địa được đúc bằng đồng, mới hừng sáng đã có không ít người cầm hương đi vào trong miếu.

Tòa miếu lớn này là được sửa chữa xây dựng sau đó, ban đầu có một miếu nhỏ, giống miếu đá bên sông Hoàn Thành, cao đến đầu gối, rơi xuống rất nhiều bụi, bị dồn dẹp đến ở dưới cầu đá, đối diện với miếu lớn mới.

Giờ phút này Thâm Miếu ngồi xếp bằng ở dưới cầu, là bị chen lấn đẩy đến miếu Thổ Địa nhỏ bên này, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Thần Thổ Địa ngáp một cái, nửa mở mắt nhìn nàng: "Có lời nói thẳng."

Thẩm Miêu chặc chặc miệng, không biết mở miệng từ đâu, lại sợ tự nói quá nhiều thần Thổ Địa chê nàng dài dòng, vì vậy nói đơn giản: "Hoắc Dần kéo ta làm phu nhân của hấn."

Thần Thổ Địa chột trợn to hai mắt, trên tượng bên trong rơi xuống không ít bụi, giọng của ông cao lên: "Ta biết ngay hai người các ngươi có mờ ám mà! Bây giờ ngươi tìm ta là muốn làm cái gì? Nói với ta ngươi muốn làm người sao? Ta cho ngươi biết ngươi nhập thần tịch rồi! Không làm nổi người đâu!"

"Không, không phải như ngài nghĩ." Thẩm Miêu khoát tay áo: "Dĩ nhiên là ta biết ta với hấn tuyệt đối không thể, nhưng vẫn có chút không biết làm thế nào, đây không phải là tìm ngài tới giải thích nghi hoặc sao."

Thần Thổ Địa vuốt râu: "Nói nghe xem."

"Ngài nói ta đừng quá thân thiết với người phạm, nhưng bây giờ ta bị hấn kéo đi giả làm phu thê, hấn nói là vì trừ phiến loạn mới như vậy, mà ta cũng không nhìn ra rốt cuộc chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện trừ phiến loạn." Thẩm Miêu giờ tay chống cằm: "Ta muốn hỏi ngài, ta còn có biện pháp thoát thân hay không? Đến gần hấn, trái tim ta loạn nhịp."

"Trái tim ngươi loạn nhịp?" Thần Thổ Địa cau mày: "Ngươi động phạm tâm rồi?"

Thẩm Miêu sùng sốt, sau đó lắc đầu: "Không có, ta sợ chết ấy, không phải như ngài nói đâu, một khi không có sông Hoàn Thành, ta cũng sẽ không tồn tại, mà hiện tại nếu bây giờ ta chạy trốn khỏi hấn, hấn sẽ cho lấp sông đấy."

Thần Thổ Địa dừng một chút: "Vậy ngươi. . . . . Cứ theo hấn thôi."

"Cái gì?" Thẩm Miêu cho rằng mình nghe nhầm, ban đầu nàng thấy Hoắc Dần đáng yêu nhiều lần đi trêu chọc, thần Thổ Địa lôi kéo nàng quở trách một trận bảo cách xa người phạm.

Hiện tại nàng tới đây cầu xin phương pháp làm sao có thể cách Hoắc Dần xa một chút, thần Thổ Địa lại nói nàng theo đối phương?

Thẩm Miêu đưa tay gầy gầy bụi trên mặt thần Thổ Địa: "Để cho ta theo hấn? Ngài không biết rồi, hấn rất đáng sợ, hấn chỉ cười một tiếng ta cũng đã rụng tóc gãy rồi."

Thần Thổ Địa không có phản ứng, Thẩm Miêu mở trừng hai mắt, đưa tay vỗ vỗ bị đình miếu bị lệch: "Thổ Địa gia? Sao ngài không nói nữa?"

Vỗ mấy lần cũng không có kết quả, Thẩm Miêu mới biết mình sợ bị đối phương ném xuống, ban đầu mình kết nghịet duyên thì phải tự mình đi giải.

Thở dài, chuẩn bị đứng dậy rồi đi, mới quay người lại đã nhìn thấy Hoắc Dần đứng ở phía sau phía bên phải nàng, hai tay chống cằm, tròn tròn hai mắt nhìn nàng.

Ở phía sau hấn chia ra sắp xếp giữ vững cùng động tác là hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh.

Thẩm Miêu: ". . . . ."

Chỉ im lặng trong chớp lát, nàng nuốt nước miếng một cái hỏi: "Ngươi tới khi nào?"

Hoắc Dần bĩu môi: "Vừa tới, chỉ nghe được nàng nói vừa thấy ta cười thì tóc gãy đã rụng đứng."

Thẩm Miêu mở trừng hai mắt, sáu người đứng ở phía dưới cầu đá, gió lùa thổi qua, thổi tóc Hoắc Dần có chút rối loạn, mấy sợi lơ lửng ở trên trán, cặp mắt kia gặp gió cũng không nháy lại, nhìn thẳng vào nhìn nàng.

Thẩm Miêu háng giọng một cái: "Ngươi đến tìm ta sao?"

"Ừ."

"Tìm ta làm gì?"

Hoắc Dần khom lưng chui ra khỏi cầu đá phía dưới, phui bụi trên người, rồi sau đó đưa tay về phía Thẩm Miêu: "Dẫn nàng đi chơi."

Thẩm Miêu đặt tay lên trên tay hấn đi ra khỏi cầu, có chút không hiểu: "Chơi? Không trừ phiến loạn sao?"

"Dĩ nhiên là muốn trừ phiến loạn, chỉ là chuyện phải đi từng bước một, hôm nay có vài lời ta muốn dặn nàng." Hoắc Dần lôi kéo Thẩm Miêu lên bờ, mấy người xung quanh đều nhìn về phía họ.

Hấn cúi đầu sửa lại y phục cho Thẩm Miêu, phui bụi trên tay áo nàng xuống, lúc này mới nói: "Lý Thủ Tài mời chúng ta đi Bách Yến lâu dùng cơm tối, ta đoán là vấn đề của Từ huyện lệnh thành Bắc, chỉ là chúng ta vẫn phải đi, để nàng giao tiếp với phu nhân của Lý Thủ Tài, nàng có thể làm được chứ?"

Thẩm Miêu nói: "Người phải có quan hệ tới với Lý Thủ Tài?"

Hoắc Dần vừa gật đầu, vừa dẫn nàng qua cầu, đi về phía bên kia: "Năm năm ta rời khỏi nơi này, quan viên Ngô Châu thay máu, thành này cách Chu Sơn gần, gộp cả hai huyện, hàng năm đều sẽ bị Sơn Phi cướp đoạt, nhưng vẫn có mấy người giàu có nàng không cảm thấy có vấn đề ư?"

"Trước đó người cũng đã nói quan phi cầu kết, phú thương này mua được quan phủ, muốn tránh được Sơn Phi cũng chưa hẳn không thể."

"Quả thật như thế, chẳng qua ta cũng không có chứng cứ trực tiếp, những thứ ‘cò đại’ này của Ngô Châu, còn phải diệt trừ cả gốc, bước đầu tiên chính là lấy được tin tưởng của bọn hắn. Thương nhân háms lợi, chỉ thích nhìn tiền, ta mới đến tiêu tiền như nước, tất nhiên sẽ dẫn tới chú ý của bọn hắn."

Lúc này Thẩm Miêu mới suy nghĩ ra nguyên nhân tới hôm qua hắn hào phóng ném một trăm năm mươi lượng: "Người để ta qua lại thân thiết với Lý phu nhân là vì sao?"

Hoắc Dần thối phù một tiếng bật cười, nhú mày nói: "Ta điều tra, Lý Thủ Tài vô cùng cưng chiều thê tử, nếu như nàng có quan hệ tốt với Lý phu nhân, truyền chút tin tức cho Lý phu nhân, sau đó Lý phu nhân truyền tới trong tai Lý Thủ Tài, vậy chuyện của chúng ta đã đi được một nửa."

Thẩm Miêu sáng tỏ: "Đây cũng là nguyên nhân người nhất định tìm phu nhân?"

"Nếu không thì sao?" Hoắc Dần đưa tay để ở trên vai của nàng, cúi người xuống cười híp mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ nàng cho rằng ta ham sắc đẹp của nàng?"

Thẩm Miêu thấy hắn lại không đứng đắn, lập tức muốn đẩy hắn ra: "Đi đi đi, sắc đẹp với không sắc đẹp cái gì chứ!"

"Nàng cũng biết nàng không có sắc đẹp nhì." Hoắc Dần đưa tay sờ sờ đầu của nàng: "Tiểu Hà Bá à, nàng cần phải một lòng vì dân chúng Ngô Châu, đừng nghĩ tới chuyện tình cảm nữ nhì."

Một tiếng tiểu Hà Bá giống như trở lại mười năm trước, Thẩm Miêu ngồi ở trên cầu sờ đầu của hắn gọi hắn là Tiểu Hoắc Dần.

Nàng dời ánh mắt, nghĩ thầm mình mới không nghĩ đến chuyện tình cảm nữ nhì, nếu không phải người này luôn không biết giữ miệng của mình, nàng cũng sẽ không nghĩ đồng nghĩ tây.

"Đại nhân, ngài viết sao?" Hộ vệ Giáp đột nhiên xông ra, cầm trên tay một cây bút, còn có lụa đỏ.

Thẩm Miêu sững sốt một chút, hộ vệ Ất cũng bu lại, cầm trên tay đồ giống vậy, cười nhìn Thẩm Miêu: "Phu nhân thì sao? Muốn cầu nguyện sao?"

Thẩm Miêu nhú mày: "Vật này từ đâu tới?"

Nghiêng đầu nhìn bên cạnh, nhìn gốc cây chứa cầu nguyện, trên nhánh cây treo đầy màu đỏ bằng lụa, viết đều là chút tâm nguyện chúc phúc..., cây này ước chừng có hơn sáu trăm năm rồi, xung quanh thân cây đã có không ít linh tính, chung quanh đây hẳn là có miếu thờ thần tiên.

Thẩm Miêu đi về phía trước mấy bước, lướt qua nhìn đại thụ, quả nhiên ở phía sau nhìn thấy ngôi miếu thờ, trên tấm bảng làm bằng gỗ viết chữ màu đỏ thắm——miếu Nguyệt Lão.

Thẩm Miêu chợt quay đầu lại nhìn về phía lụa đỏ nghiêm túc suy nghĩ rốt cuộc Hoắc Dần muốn viết cái gì, giọng hơi lớn chút: "Người dẫn ta tới miếu Nguyệt Lão làm cái gì?"

Hoắc Dần khề cau mày, có chút khó xử: "Phu nhân đừng nói trước, vì phu đang suy nghĩ nên viết câu nào."

Thẩm Miêu sững người: "Viết cái gì? Người tới cầu duyên à?"

Hoắc Dần vừa dứt bút, Thẩm Miêu đã tiến tới nhìn, chỉ thấy hơn nửa đoạn lụa đỏ phía trên viết tên hai người bằng lối chữ Thảo, nửa đoạn dưới là một câu: Hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm. (Trích trong bài Tổ trung tình của Cố Quýnh, ý là đến lượt ta giao trái tim của ta cho trái tim nàng.)

Thẩm Miêu mờ trùng hai mắt, nàng không đọc nhiều sách lắm, cảm giác đây không phải là một câu hoàn chỉnh, cho nên hỏi: "Có ý gì?"

Hoắc Dần liếc nhìn nàng: "Chính là hai người tốt đẹp."

"Ta với người?" Thẩm Miêu đưa tay chỉ hai người.

Hoắc Dần cười tùm tùm gật đầu: "Đúng vậy, ta với nàng."

Thẩm Miêu giật giật khóe miệng, xoay người liếc một cái, ai muốn tốt đẹp với hắn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bữa Tiệc

Trong miếu Nguyệt Lão không ít tín đồ nam nữ, cũng không biết là cầu xin sâm gì, đều đi đến nơi giải sâm để giải sâm.

Thẩm Miếu dạo một vòng trước cửa miếu Nguyệt Lão, rất nhàm chán đứng ở một bên sờ hoa cỏ, nhìn về phía cách đó không xa năm người nam nhân cao lớn trên tay cầm lụa đỏ vô cùng cố chấp với chuyện cầu nguyện, một hơi viết rất nhiều tấm lụa.

Hộ vệ Giáp cầm lụa đỏ trên tay chuẩn bị treo lên, Hoắc Dân quơ tay múa chân nói: "Đó là của ta, treo phía trên nhất."

Sau đó hộ vệ Giáp nhúng chân cách mặt đất, điều khiển khinh công bay lên, nhúng chân nhẹ lên lá cây, rồi treo lụa đỏ được Hoắc Dân viết lên nhánh cây cao nhất, Hoắc Dân rất hài lòng gật đầu.

Thẩm Miếu cảm thấy buồn cười, sau tai đột nhiên thổi qua một trận gió, bị dọa đến nằng chột quay đầu lại.

Một ông lão mặc y phục đỏ, tóc hoa râm theo tầm mắt Thẩm Miếu nhìn lại, lại nhìn Thẩm Miếu một chút: "Hà Bá?"

Thẩm Miếu trừng mắt nhìn: "Nguyệt Lão?"

Ông lão vội vàng khoát tay: "Ta không phải, ta không phải." Vì vậy xoay người muốn đi.

Thẩm Miếu thấy ông vừa bắt tay gỡ đoạn dây đỏ loạn thành một đoàn trong tay vừa nhìn về phía mình, đưa tay gỡ gỡ đầu bộ dạng hình như rất là không hiểu, đi vào trong miếu Nguyệt Lão đã lập tức không thấy bóng dáng.

Hoắc Dân treo hơn mười cầu nguyện ở trên đỉnh cây, người bán lụa đỏ ở cửa miếu Nguyệt Lão cũng nhìn không nổi nữa, bốn người hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh luân phiên tới lấy cũng không lấy được, lúc này Hoắc Dân mới bỏ qua, lôi kéo Thẩm Miếu cùng nhau trở về.

Đến buổi chiều, Hoắc Dân cho người chuẩn bị một bộ y phục, định cùng Thẩm Miếu đi Bách Yến lâu dự tiệc.

Lý Thủ Tài nghe nói vị công tử mới tới này ra tay hào phóng, tất nhiên sẽ không giống như lúc làm ăn bình thường, ngoài nhân tiện bày ở đại sảnh một bàn ra còn cái khác nữa.

Hắn ta cũng đã nói với ông chủ của Bách Yến lâu rồi, lâu hai cũng phải trống, không cho người ồn ào, tối nay Từ huyện lệnh cũng sẽ tới đây, tất nhiên ông chủ của Bách Yến lâu sẽ theo ý của hắn ta.

Ra khỏi khách điểm Đình Phong, xe ngựa một đường đi tới Bách Yến lâu.

Thẩm Miếu có chút khần trương, hai tay nắm thật chặt ở trong tay áo, Hoắc Dân nhìn ra nàng có chút lo lắng, vì vậy nói: "Nhớ, trên ghế ít hơn ba nệm không ngồi, không phải trà mới của Kim Niên Thái không uống, nếu không phải là thức ăn ta gấp vào trong chén nàng không được ăn, còn lại chỉ cần gạt đầu mỉm cười cho tốt là được."

Thẩm Miếu hít sâu một hơi: "Biết, chớ xem thường ta."

Hai người tới cửa Bách Yến lâu, Lý Thủ Tài mang theo phu nhân của mình đứng ở sau cửa, lúc nhìn thấy xe ngựa tới, lập tức nhìn lên nhìn xuống đánh giá chiếc xe ngựa này hao phí bao nhiêu của cải.

Xe ngựa nhỏ không hề có chỗ nào khác thường, chỉ là người tử trong xe ngựa xuống là khác rồi, lúc mới thấy Hoắc Dân chính là người sống tử nhỏ trong nhung lụa giàu sang, phong cách đứng cũng khác, tuy nói phu nhân không đeo vàng đeo bạc, nhưng cây trâm trên đầu cũng là dùng bảo ngọc để làm ra, trang phục cũng là giá cả xa xỉ.

"Ông chủ Lý?" Hộ vệ Giáp tiến lên hỏi.

Lý Thủ Tài nhếch miệng nở nụ cười: "Vâng, chính là kẻ hèn."

Hộ vệ Giáp gật đầu nghiêng người, giới thiệu: "Đây là chủ nhân nhà ta, còn có phu nhân."

Hoắc Dân vừa xuống xe đã bày ra bộ dạng công tử hoàn hảo, tao nhã lễ độ đứng đó làm cho Thẩm Miếu cảm thấy có chút xa lạ.

Hắn cũng không tự cao tự đại với Lý Thủ Tài, quát lớn nói hộ vệ Giáp không hiểu quy củ hậu, chủ động giới thiệu: "Tại hạ họ Thẩm, đây là phu nhân nhà ta, mới sáng sớm ông chủ Lý đã đưa thiệp mời, thịnh tình khó chối, tất nhiên tới dự tiệc."

Lý Thủ Tài chấp tay: "Ông chủ Thẩm, Thẩm phu nhân."

Trái lại Lý phu nhân biết làm người, cười nói: "Lão gia, còn không nhanh mời người đi vào, chẳng lẽ muốn nói cả đêm ở bên ngoài?"

Lý Thủ Tài vội cười lên: "Đúng vậy đúng vậy, là ta sơ sót, mời ông chủ Thẩm."

Lý Thủ Tài bao cả lâu hai, cho nên từ sau khi lên lầu đã không thấy bóng người rồi, Hoắc Dân lại thấy trường hợp thế này rất thuận lợi.

Sau khi Thảm Miếu ngồi, phu nhân của Lý Thủ Tài lại gần cười với nàng, nói: "Thảm phu nhân nhìn rất trẻ tuổi, không giống ta, đã sớm già rồi."

Thảm Miếu mở trừng hai mắt, đây là đang nói chuyện với nàng? Là lời kéo sao?

Nàng cười khê: "Nếu ta đến tuổi như Lý phu nhân, sợ rằng không được một nửa dung mạo của Lý phu nhân ấy chứ."

Lý Thủ Tài thấy hai vị phu nhân nói chuyện không tẻ, vì vậy cũng mở miệng: "Ông chủ Thảm đến từ đâu? Hôm qua mới đến trong thành ư? Ta nghe nói ông chủ Thảm ném hơn trăm lượng bạc ở Bách Yến lâu, chỉ sợ cũng là người làm ăn nhĩ?"

Hoắc Dân thổi ngòi ly trà rồi sau đó đưa cho Thảm Miếu, lúc này mới nói: "Quả thật là tại hạ mới đến thành hôm qua, cũng như ông chủ Lý đã nói, là một người làm ăn."

"Địa phương Ngô Châu xa xôi, lại có Sơn Phi hoành hành, không phải là một địa phương làm ăn tốt." Lý Thủ Tài sờ râu ở dưới cằm, nói.

"Ta đã đến rồi, vậy tất nhiên chúng tôi bên này có sinh ý có thể làm." Hoắc Dân gật đầu cười nói.

"Có thể nói ra cho ta nghe chút hay không, không nói gạt ngài, câu nói của ta ở trong thành này có chút trọng lượng, nếu có con đường kiếm tiền, ta sẽ giúp ngài khai thông." Lý Thủ Tài nói xong, lại thấy Hoắc Dân chỉnh lại cây trâm trên đầu cho phu nhân của mình, giống như suy nghĩ hoàn toàn không đặt ở trên phương diện làm ăn.

"Giúp khai thông? Ông chủ Lý muốn phân chia chút nhĩ." Hoắc Dân dứt lời, suy nghĩ một phen, rồi sau đó nói: "Cũng không phải là không thể nói, chắc không lâu nữa ông chủ Lý cũng sẽ nghe chút tiếng gió."

"Tiếng gió gì?"

"Ta từ kinh thành tới đây, đến nơi này sau Tri phủ mới nhậm chức của Ngô Châu một ngày, trên đường đứng lúc ở chung một khách điểm với hân, biết lần này hân trở về Ngô Châu chuyện đầu tiên phải làm là trừ phiến loạn."

Lý Thủ Tài nhú mày, uống một hớp trà sau đó nói: "Đây cũng không phải là chuyện mới, những người đảm nhiệm chức Tri phủ đều muốn trừ phiến loạn."

"Quả thật như thế, thành này cách Chu Sơn gần, nếu như trừ phiến loạn, tất nhiên có quan binh đóng ở trong thành." Hoắc Dân nói đến chỗ này, ý vị sâu xa nhìn về phía Lý Thủ Tài.

Lý Thủ Tài ngần ngừ, còn chưa kịp phản ứng, Hoắc Dân đặt ly trà xuống thờ dài nói: "Ông chủ Lý, buổi chiều hôm nay có hai tòa nhà trống được mua nhĩ?"

Lý Thủ Tài cau mày: "Không lẽ là ông chủ Thảm mua?"

Hoắc Dân gật đầu: "Không những như thế, hai tòa nhà của ông chủ Cổ ở thành Nam ta cũng mua luôn."

"Ngài mua nhiều tòa nhà như vậy làm gì?" Lý Thủ Tài lau mồ hôi trên trán, hỏi. Lẽ quý đôn

"Nếu triều đình thật sự trừ phiến loạn, ông chủ Lý cũng biết rõ ta mua nhà để làm gì mà." Hoắc Dân nói: "Cẩn thận làm ăn không kiếm được nhiều tiền, ta là người không cố định ở một chỗ, cho nên mới phải mang theo phu nhân bốn tẩu khắp nơi, nếu ông chủ Lý có hứng thú, không ngại đi khách điểm Đình Phong tìm ta nói chuyện." Lẽ quý đôn

Dứt lời, Hoắc Dân đứng phắt dậy, khom lưng nhỏ giọng nói: "Đi, phu nhân, ông chủ Lý cũng không thành tâm mời ăn cơm, nàng xem, ngồi nửa ngày rồi nhưng món ăn còn chưa lên."

Lý Thủ Tài vội đứng lên: "Aizz, ông chủ Thảm chó đi, thật ra thì hôm nay ta còn mời Từ huyện lệnh, Huyện lệnh đại nhân sẽ đến ngay, ngồi xuống chờ một chút nữa thôi."

Hoắc Dân khoát tay áo: "Ta không muốn qua lại với người quan phủ."

Thảm Miếu đứng lên, mặc cho Hoắc Dân kéo rời khỏi lầu hai.

Lý Thủ Tài đi theo ra ngoài, khuyên bảo đôi câu cũng không thể thành công giữ lại Hoắc Dân, chỉ có thể nắm tay thờ dài, quay đầu lại liếc mắt nhìn phu nhân mình, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân đã hỏi được những gì?"

Lý phu nhân vừa muốn nói chuyện thì cửa ở nhà gian bên cạnh nơi được Lý Thủ Tài chọn lúc đầu đã mở ra, Từ huyện lệnh mặc thường phục nhìn Lý Thủ Tài, lại cúi đầu, cau mày nói: "Người đi rồi?"

Lý Thủ Tài chấp hai tay: "Đi rồi."

"Người này, rốt cuộc có lai lịch gì, còn biết triều đình phải phái người đến trừ phiến loạn." Từ huyện lệnh sờ cằm, Lý Thủ Tài tròn tròn hai mắt hỏi: "Quả nhiên sẽ trừ phiến loạn?"

Từ huyện lệnh gật đầu: "Là có tiếng gió này, hai năm qua công tử Hoắc gia ở trong triều rất thuận buồm xuôi gió, lại cứ muốn trở về, ta cũng nhận được tin tức, lần này hẳn trở lại có mục đích khác, cũng có nói đến trừ phiến loạn, chỉ là cho dù nói thế nào cũng chưa chắc chắn."

"Nếu như thật sự muốn trừ phiến loạn, ông chủ Thảm này mua nhà thì có ích lợi gì?" Lý Thủ Tài không nghĩ ra.

Từ huyện lệnh xuy một tiếng: "Người kia để lại cho người hai câu sáo rỗng, kết quả nói phân nửa thì người cũng đi rồi, nếu như công tử Hoắc gia kia trở lại thật sự muốn trừ phiến loạn, ta và người còn có bạc có thể cầm?"

Từ huyện lệnh nói xong, mang theo người làm cùng rời đi, chỉ để lại Lý Thủ Tài và phu nhân đứng ở trong hành lang.

Lúc này gã sai vặt của Bách Yến lâu mới bụng thức ăn lên, Lý Thủ Tài vội ngăn cản đối phương: "Ah? Dọn thức ăn lên hả? Không phải nói đợi sao?"

"Ông chủ Lý, đến giờ rồi." Gã sai vặt cười làm lành.

Lý Thủ Tài hứ một tiếng, vốn nghĩ tới nếu không thể đồng ý có thể đi trước thời hạn, món ăn chưa lên cũng có thể tiết kiệm chút tiềnb, vì vậy hỏi: "Vẫn còn những món ăn chưa được đưa lên? Mọi người đi hết rồi, ta cũng không cần nữa."

Gã sai vặt ngăn người: "Nhưng tiền thức ăn đã thanh toán rồi."

"Người nào trả?" Lý Thủ Tài cau mày.

Gã sai vặt vỗ đầu: "Vị công tử vừa mới đi đã trả."

"Ông chủ Thảm?" Lý phu nhân nhìn Lý Thủ Tài, gã sai vặt không nói chuyện nữa, khom người bụng thức ăn tiến vào.

Lý Thủ Tài khàn giọng: "Rốt cuộc tên họ Thảm này có ý gì đây."

Lý phu nhân nói: "Lúc thiếp nói chuyện với Thảm phu nhân, biết hẳn của cải giàu có, không phải người làm ăn mua bán bình thường, nhưng hỏi nhà bọn họ buôn bán gì, Thảm phu nhân lại ấp úng, chỉ sợ không phải buôn bán bình thường."

"Phát tài từ trừ phiến loạn, có thể là buôn bán bình thường gì? Bí quá hoá liều thôi."

Xe ngựa nhỏ đi trở về khách điểm Đình Phong, bên trong xe ngựa Hoắc Dân cau mày bấm tính tiền trên đầu ngón tay, Thảm Miểu ngồi ở đối diện bĩu môi: "Thật sự hào phóng, lại tốn một trăm lượng."

Hoắc Dân chắc chắn miệng: "Có thể lấy về, luôn có thể lấy về từ phương diện khác."

"Vì sao vừa rồi người lại tiết lộ chuyện trừ phiến loạn với bọn họ?"

Hoắc Dân nói: "Ta muốn kéo Lý Thủ Tài, tất nhiên phải ném ra một chút tin tức dẫn hắn ta mắc câu, Lý Thủ Tài không phải thương nhân bình thường, quan hệ giữa hắn ta và Từ huyện lệnh tốt, tất nhiên biết chuyện trên núi Chu Sơn, nếu ta cùng là đồng bọn với hắn ta, muốn biết được tin tức Sơn Phi thì chẳng phải khó khăn."

Thảm Miểu ngăn người: "Không phải còn có ta sao?"

"Cứ điểm của Sơn Phi ở nơi nào, bao nhiêu người, binh lực như thế nào nàng biết. Có thể có quan hệ với quan phủ, hàng năm Từ huyện lệnh và bọn họ cùng nhau vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân nàng lại không biết, trừ phiến loạn tất nhiên quan trọng, nhưng diệt trừ những quan lại này ở Ngô Châu cũng quan trọng." Hoắc Dân hơi nhíu mày, nhớ tới chuyện như vậy thì hết sức nghiêm túc.lê quý đồn

Xe ngựa hơi sáng, Thảm Miểu nhìn về mặt nghiêm túc kia, tim đột nhiên loạn nhịp.

Có lẽ tầm mắt của nàng quá trực tiếp, dẫn đến Hoắc Dân nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Sao vậy?"

Thảm Miểu lắc đầu một cái, Hoắc Dân đột nhiên đưa tay về phía nàng.

Rèm cửa sổ bị gió thổi hất lên, ngọn đèn dầu hơi yếu ngoài xe chiếu vào, tay Hoắc Dân để ở trên mặt Thảm Miểu, Thảm Miểu tròn tròn hai mắt nhìn hắn, sau một chột nhắm lại.

"A....."

Hoắc Dân néo g mặt của nàng, lông mày nâng lên, cười hỏi: "Nàng sợ bị sắc đẹp của ta mê hoặc nhĩ?"

"Nói mình như vậy, người còn không biết xấu hổ!" Thảm Miểu đẩy tay của hắn ra, che mặt của mình nói: "Lần sau người còn không biết lớn nhỏ động tay động chân với ta, ta sẽ lập tức trở lại trong sông!"

Hoắc Dân xuy một tiếng bật cười, hai tay ôm ngực dựa người về sau, ánh mắt trầm xuống, trong đôi mắt kia không còn mang theo trêu chọc giống lúc trước nữa, ngược lại thu lại rất nhiều cảm xúc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Vết Sẹo

Hoắc Dần mới đề lộ tin tức trừ phiến loạn với Lý Thủ Tài không bao lâu, đã cho người trong phủ nha Tri phủ dán bảng cáo thị ở bên ngoài, triệu tập dân binh, cùng nhau trừ phiến loạn.

Sau khi tin tức này được truyền ra thì rất nhanh đã truyền đến trong các thành trấn Ngô Châu, đến trong tai Từ huyện lệnh, Huyện lệnh nâng ly trà lên cười giễu cợt, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Trước đó ta còn kỳ vọng xem Hoắc gia công tử sẽ có bản lĩnh gì, rốt cuộc thì cũng không đáng tin, phần lớn dân chúng Ngô Châu đều khổ cực, còn có thể triệu tập được dân binh hay sao." **diễn đàn nhlêquydon**

Ngồi đối diện ông ta là Lý Thủ Tài cũng cười theo, trong đầu đều là công việc kiếm tiền.

Gã tò mò, gã thật sự tò mò tòa nhà của mình bị Thảm công tử kia mua rốt cuộc là dùng để làm gì, ở trên con đường trừ phiến loạn này, có thể kiếm được tiền của bất chính gì chứ?

Hắn không đứng cùng chiến tuyến với quan phủ, thì gia tài bạc vạn cũng sẽ bị son phi cướp đi mà thôi.

Mà lúc này Hoắc Dần tựa vào trên ghế bên cửa sổ trong phòng khách điểm, vừa gặm quả táo, vừa lật xem sách.

Bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh đứng ở sau lưng hắn xếp thành một hàng, mấy ngày nay nhìn thì gió êm sóng lặng, nhưng quan phủ và Son Phi đều nghe được tin tức Tri phủ muốn trừ phiến loạn, tất nhiên bắt đầu khởi động dòng nước ngầm.

Trừ chuyện lần đó ra..... Hộ vệ Giáp bày tỏ đã mấy ngày rồi hắn vẫn không nhìn thấy phu nhân tương lai đâu cả.

Không phải chỉ mình hắn, đến hộ vệ Ất Bính Đinh cũng không nhìn thấy, mà đại nhân nhà bọn họ dường như xem người kia chưa từng xuất hiện, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, thậm chí càng ăn uống thoải mái hơn trước kia.

Mấy ngày trước Hoắc Dần đã nói phải chờ Lý Thủ Tài tới đây, cho nên để Thảm Miểu thoải mái mấy ngày, đồng ý cho nàng trở về làm bạn với đám tôm cua cá trong sông.

Thảm Miểu trở về trong sông cũng không phải là không hề làm gì cả, Hoắc Dần thả ra tin tức trừ phiến loạn, tất nhiên son phi trên Chu Sơn cũng có hành động, cho nên nàng theo nguồn nước lên núi dò xét một phen.

Tất nhiên một đám son phi rời rạc căng thẳng, cũng thu liễm lại rất nhiều, hình như Lộc Phong Trại cũng đang chuẩn bị cho chuyện trừ phiến loạn, mấy đêm liền đang họp bàn với nhau, chỉ là có người đứng đầu nói cụ thể gì đó nhưng Thảm Miểu không biết.

Nàng vẫn thoáng một cái đi đỉnh núi khác điều tra, trái lại bên kia yên tĩnh hơn nhiều, trước sau như một huấn luyện thủ hạ, kho lúa đầy ắp, cũng không vì thế mà lo lắng.

Vào ngày thứ năm Tri phủ thông báo chuyện triệu tập dân binh trừ phiến loạn thì Lý Thủ Tài chủ động tới tìm Hoắc Dần.

Sáng sớm ngày hôm đó Thảm Miểu trở lại, đang trên đường trở về nhìn thấy cỗ kiệu Lý Thủ Tài, biết được gã muốn đi khách điểm Đình Phong, thì đi nhanh về trước.

Hộ vệ Giáp ngáp nhìn thấy Thảm Miểu ngoài đầu vào từ ngoài khách điểm thì sững sốt, há mồm hỏi: "Phu nhân, mấy ngày nay đi đâu vậy ạ?"

Thảm Miểu trừng mắt liếc hắn: "Ngươi thật sự xem ta là phu nhân của nhà ngươi rồi à!"

Trên tay hộ vệ Ất đang bung nước nóng, trừng mắt nhìn Thảm Miểu cười nói: "Chuyện này sớm muộn gì cũng thành sự thật thôi."

Thảm Miểu khoát tay áo: "Ta không tán gẫu những chuyện này với các người, Hoắc Dần có ở bên trong không?"

Mấy tên hộ vệ cùng gật đầu, Thảm Miểu đẩy cửa ra lập tức đi vào.

Hộ vệ Bính đưa tay muốn ngăn cản, vậy mà chậm một bước, hắn từ từ thu tay lại, nhìn hộ vệ Đinh, sau đó nói: "Đại nhân đang thay y phục....."

Hộ vệ Giáp, hộ vệ Ất, hộ vệ Đinh cùng im lặng, một lát sau mới mở miệng: "Không có chuyện gì, phu nhân tương lai mà, nhìn thấy thì cứ cho nhìn thấy thôi, dù sao đại nhân chúng ta không thiết thời." **diễn đàn nhlêquydon**

Lúc Thảm Miểu đẩy cửa vào lại không nhìn thấy Hoắc Dần, nếu không thì lúc đó nàng đã lập tức đi ra ngoài thậm chí nàng còn có lòng khép cửa phòng lại, sai bước đi vào bên trong, vừa đi vừa kêu: "Chính ta ở trên đường về nhìn thấy Lý Thủ Tài, có phải tới tìm người hay không?"

Lướt qua bình phong, về mặt Thẩm Miêu cứng đờ.

Nàng nhìn thấy Hoắc Dần đứng ở sau tấm bình phong đang mặc y phục lên người, đối phương cũng đang nhìn nàng.

Phía dưới Hoắc Dần mặc quần, thân trên không một mảnh vải, một tay cầm áo trong, một tay cầm khăn mặt, hơi nước nóng hầm hập.

Hắn mở trừng hai mắt, thấy Thẩm Miêu còn chưa có ý định xoay người, vì vậy ném khăn mặt cầm trong tay đi, hắng giọng một cái, nhíu mày hỏi: "Nếu không thì đợi lát nữa ta mặc lại lần nữa, để nàng nhìn lâu hơn nhé?"

Thẩm Miêu chợt hồi hồn, xoay người lại, gương mặt đỏ bừng nói: "Đùa... đùa cái gì vậy chứ....."

Lời còn chưa dứt, Hoắc Dần đã cắt ngang: "Ta không phải lưu manh đùa giỡn, là chính nàng xông vào đây."

Thẩm Miêu đưa một ngón tay ra chỉ vào hắn ở phía sau lưng mình, nói: "Nhanh... nhanh... nhanh mặc y phục....."

Vẫn bị Hoắc Dần cắt ngang: "Lẽ ra phải mặc, thấy nàng nhìn chăm chú, nên mặc từ từ để nàng nhìn cho kỹ."

Nói xong câu này, còn mang theo tiếng cười, Thẩm Miêu dậm chân tại chỗ, cúi đầu che mặt đi khỏi bình phong, trực tiếp đi tới bên bàn, đưa lưng về phía Hoắc Dần tự rót trà cho mình.

Thẩm Miêu há miệng run rẩy nâng ly trà lên, nhớ lại nơi mình mới vừa nhìn kia, vốn có chút ngượng ngùng, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, trong lòng từ nóng ran chậm rãi bình thường trở lại, ngược lại nổi lên chút nghi ngờ.

Trên ngực Hoắc Dần có một vết sẹo do đao gây ra, trực tiếp đi vào ngực trái, vết sẹo dữ tợn kia hẳn là tổn thương đến tính mạng, vết đao cũng đã lâu rồi, mặc dù khép lại, nhưng vẫn khiến cho trong lòng Thẩm Miêu kinh hoàng.

Mấy năm nàng ở Ngô Châu này, chưa bao giờ nghe nói trên đường Hoắc Dần vào kinh đi thi xảy ra chuyện gì cả, thỉnh thoảng đi Hoắc gia thăm nhà, cũng không nghe nói Hoắc Dần bệnh nặng hoặc là bị thương gì.

Nếu như lúc hắn thật sự bị vết thương nghiêm trọng như thế, Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân không nói hai lời cũng tất nhiên chạy tới Kinh Thành chứ nhỉ.

Hoắc Dần mặc y phục xong đi tới từ sau tấm bình phong, vừa cúi đầu chỉnh cổ áo, vừa ngồi ở bên người Thẩm Miêu, sau khi chỉnh thỏa đáng mới đưa tay khoác lên trên vai của nàng, bộ dạng như một ca ca tốt, hỏi nàng: "Tìm ta chuyện gì?"

"Mấy ngày này ta đi Chu Sơn giúp người xem xét, thấy thời gian cũng gần tới rồi nên trở lại, ở trên đường nhìn thấy Lý Thủ Tài, có lẽ gã sẽ tới ngay lập tức." Thẩm Miêu nhìn Hoắc Dần, nói xong ánh mắt lơ đãng rơi vào vị trí ngực trên bộ y phục sạch sẽ đẹp đẽ của hắn.

Hoắc Dần gật đầu: "Ừ, gã hám lợi, có lẽ cũng đã đến lúc nên tới hỏi ta chuyện phát tài, nàng thấy gã ngồi xe ngựa tới?"

Thẩm Miêu gật đầu, Hoắc Dần liền nói: "Vậy chỉ sợ gã cũng mang theo phu nhân tới, đợi lát nữa nàng thay bộ y phục, nói nhiều chuyện với Lý phu nhân, tiết lộ một chút cho nàng ta, nhưng mà phải đào được chút tin tức, ta muốn biết bọn họ là trực tiếp có quan hệ với sơn phi, hay thông qua Từ huyện lệnh mới có quan hệ."

Thẩm Miêu ừ một tiếng, ánh mắt lại liếc nhìn trên ngực Hoắc Dần.

Hoắc Dần nhìn thấy, nâng ly trà lên uống một ngụm nước, sau cái nhìn thứ ba của Thẩm Miêu thật sự có chút không chịu nổi, đặt ly trà xuống đứng tháo dây thắt lưng.

Thẩm Miêu chợt lui về phía sau, tròn tròn cặp mắt hỏi hắn: "Người làm cái gì đấy?"

Hoắc Dần vẫn không ngừng động tác: "Không phải nàng muốn xem ư, ta cởi hết để nàng nhìn cho đã."

Thẩm Miêu nghe lời này tai đều đỏ cả, nàng vội đưa tay che hai mắt của mình, hắt mặt nói: "Người... người... người thắt dây lưng lại đi!"

Hoắc Dần tùy ý thắt lại dây lưng, ngồi ở bên cạnh, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu hỏi nàng: "Có phải nàng đã nhìn thấy vết sẹo rồi không?"

Thẩm Miêu gật đầu: "Đã nhìn thấy."

"Muốn hỏi ta sao có vết sẹo kia?"

Thẩm Miêu tiếp tục gật đầu: "Ừ."

Hoắc Dần thấy nàng vẫn còn che mắt, vì vậy thở dài, kéo tay nàng ra nói: "Ta không cởi, là muốn trò chuyện với nàng."

Thẩm Miêu không tin mở ra một khe hở nhỏ, phát hiện quả thật Hoắc Dần không cởi, vì vậy ngồi nghiêm chỉnh, nghĩ đến vết sẹo kia, ần đường lại nhíu mày: "Lúc ở kinh thành, người đánh nhau với người khác?"

Hoắc Dần bật cười, hân nhin đôi mắt hoa đào của Thẩm Miêu, trong lòng đã nổi lên chút gọn sóng, giống như có gió thổi qua mặt hồ, từng gọn sóng nhấp nhô, chỉ là cất giấu trên từng gọn sóng nhấp nhô trên mặt hồ kia là muốn phun trào nham thạch nóng chảy, nhưng bị hân đề trở về lại.

"Tiểu hà thần, kẻ ngu ngốc thì có chỗ tốt của kẻ ngu ngốc." Hoắc Dần đưa tay sờ sờ tóc của nàng: "Nàng trông nàng xem, rất hồn nhiên."

Thẩm Miêu đẩy tay hân ra, trợn tròn cặp mắt: "Cút đi!"

Ngoài phòng, hộ vệ Giáp gõ cửa phòng: "Chủ nhân, ông chủ Lý tới."

Hoắc Dần nhìn y phục vô cùng tùy ý trên người Thẩm Miêu, nói ra bên ngoài: "Bảo ông chủ Lý đợi một lát, ta và phu nhân còn chưa dậy."

Hoắc Dần nói xong, lập tức đứng dậy đi mở hòm, tìm một bộ y phục sạch sẽ cho Thẩm Miêu, chỉ chỉ phía sau bình phong nói: "Đi thay đi, nhớ phải nói chuyện rõ với Lý phu nhân."

Thẩm Miêu cảm y phục đi tới sau tấm bình phong, nàng thay y phục không như Hoắc Dần muốn cời, dù sao biết chút pháp thuật nhỏ, chỉ nháy mắt đã thay xong, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Hoắc Dần khoanh tay trước ngực tựa vào cạnh bình phong, nghiêng đầu chắc chắn nói: "Không có ý nghĩa."

Thẩm Miêu trực tiếp trùm y phục đã thay ra lên trên đầu của hân, lúc lướt qua hân trong miệng còn nói thầm: "Sao trước kia ta lại không phát hiện ra người là thứ người như thế."

Nếu phát hiện, dù thấy hân đáng yêu cũng sẽ không đi chọc hân! Hân không thể tránh ra xa!

Khi Hoắc Dần và Thẩm Miêu cùng nhau đi ra, ông chủ Lý và phu nhân đang dùng điểm tâm ở trong sảnh, thấy Hoắc Dần xuống, vì vậy đứng lên nói: "Ông chủ Thẩm, sáng sớm đã tới tìm ngài, không quấy rầy ngài chứ?"

Bề ngoài của Hoắc Dần vẫn luôn là công tử dễ tính khiêm nhường, cho nên cười nói: "Không sao, ta và phu nhân cũng đã thức dậy rồi."

Thẩm Miêu ngồi xuống ở bên cạnh Lý phu nhân, hai người đã gặp mặt trước đó, cho nên hiện tại cũng không lạnh nhạt.

Lý phu nhân cầm tay Thẩm Miêu nói: "Mấy ngày nay ta cùng với lão gia ra cửa, sáng nay lúc trở lại nhìn thấy hoa đào nở ở ngoài thành, hương hoa bay khắp mười dặm, cho nên muốn mời mọi người cùng đi xem, lão gia còn nói ta, sáng sớm tới quấy mọi người là rất vô lý, mà ta lại không kịp đợi chỉ muốn kéo mọi người đi ngắm hoa."

Thẩm Miêu nở nụ cười: "Mọi người chỗ này cũng chưa đi đâu chơi cả, đúng lúc đi xem hoa đào luôn."

Hoắc Dần thấy bộ dạng của ông chủ Lý như có lời muốn nói, ước chừng cũng đoán được, vì vậy gật đầu: "Nếu phu nhân muốn đi, vậy chúng ta dùng điểm tâm trước, đợi lát nữa ngồi xe ngựa ra khỏi thành."

Sau khi bốn người dùng điểm xong thì ngồi một chiếc xe ngựa ra cửa, hộ vệ Giáp Át Bính Đình là cười ngựa theo ở phía sau, gia đình Lý gia chỉ có thể đi bộ, nhìn bốn nam nhân cười tuấn mã, khỏi phải nói trong lòng rất hâm mộ.

Đến nơi hoa đào nở rộ, Thẩm Miêu xuống xe nhìn qua, quả nhiên là một phong cảnh đẹp không sao tả xiết, chỉ sợ chỗ này là một vườn hoa đào, bước vào một bước giống như đi vào biển màu hồng, từng cánh hoa màu hồng bay theo gió, mang theo mùi thơm hoa đào, rất đặc sắc.

Lý phu nhân lôi kéo Thẩm Miêu đi vào trong vườn đào, vốn Hoắc Dần muốn cùng đi, nhưng Lý Thủ Tài lại đưa tay khoác lên trên bả vai của hân, cười nói: "Ông chủ Thẩm nên cùng ngồi uống trà với tại hạ ở đây thì hơn."

Gia đình Lý gia chuẩn bị tốt trà nóng, trái tẩm chân dày trên đất, chỉ sợ là đã sớm có chuẩn bị.

Hoắc Dần làm theo Lý Thủ Tài ngồi ở trên chần bông, trên tay mỗi người cầm một ly trà nóng, Hoắc Dần cũng không quanh co lòng vòng, uống một hớp nói: "Ông chủ Lý có lời gì cứ nói thẳng."

"Ông chủ Thẩm thật là sáng khoái." Lý Thủ Tài nói: "Mấy ngày trước đây ông chủ Thẩm nói triều đình có động tĩnh trừ phiến loạn, quả thật chỉ mấy ngày đã có tin tức trừ phiến loạn truyền đến, Tri phủ mới nhậm chức mời chiêu dân binh trừ phiến loạn, không biết ngài thấy thế nào với chuyện lần này?"

Hoắc Dần cười: "Chỉ là nguy trang mà thôi, vì để son phi buồng lông cảnh giác, theo ta được biết triều đình đã phái binh tới đây, cũng đưa tới một khoản ngân lượng, có lẽ có hơn hai ngàn người, cộng thêm bên trong Ngô Châu, ước chừng ba ngàn người."

Lý Thủ Tài thờ ra một hơi: "Ba ngàn người? Trước đó, triều đình nói trừ phiến loạn, cũng chỉ điều binh ở Lâm Châu, cộng thêm quan binh lười biếng của bản địa Ngô Châu, gom lại cũng chưa đủ ngàn người."

Hoắc Dần đặt ly trà xuống: "Nếu không có ba ngàn người, ta cũng sẽ không chuẩn bị ở lại nơi này."

Lý Thủ Tài nghe lời này ánh mắt sáng lên, nháy nháy mắt, sau đó nói: "Ta thật sự không nhìn ra, thì ra ông chủ Thẩm nói không giao tiếp với quan phủ, là muốn kiếm tiền của quan phủ."

Hoắc Dần tới gần Lý Thủ Tài, ánh mắt sáng quắc: "Ta không những lấy tiền quan phủ, ta còn muốn lấy tiền của son phi nữa."

Chương 9: Phù Dung

Trong vườn đào, Lý phu nhân hái một đóa hoa đào cài ở trên tóc Thẩm Miêu, cười híp mắt nhìn nàng, trái lại rất dịu dàng: "Rất đẹp." Lê quý don

Thẩm Miêu còn chưa kịp nói chuyện, Lý phu nhân đã lên tiếng trước: "Đúng rồi, lần trước cũng không kịp hỏi, nhà muội buôn bán gì vậy? Ra cửa đều có thốt ngựa hộ vệ đi theo, thật uy phong."

Thẩm Miêu suy nghĩ, nhớ tới lời Hoắc Dần nói, vì vậy nói: "Buôn bán gì thì khó mà nói, chỉ là điều dùng cho những địa phương rối loạn." các bạn hãy đọc truyện tại để ủng hộ chính chủ nhé.

"Lương thực?" Lý phu nhân hỏi.

Thẩm Miêu gật đầu: "Cũng có."

Lý phu nhân siết chặt hai tay, lồng ngực chấn động, nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ còn có vũ khí?"

Thẩm Miêu cười với nàng ta, không nói, chỉ đưa tay chỉ vào một chỗ nói rất đẹp, không thừa nhận cũng không phủ nhận, đi theo sau lưng nàng là Lý phu nhân đang chảy mồ hôi đầm đìa trên đầu dù là đang buổi sáng ngày xuân, nghĩ thầm có thể buôn bán binh khí rồi cuộc là ai chứ?

Làm vũ khí thì cũng không phải chuyện mà một thương gia bình thường có thể làm, tất phải móc nối với triều đình, mặc dù Ngô Châu khép kín, nhưng đều biết chút về những gia đình giàu có hay có thế, thương hộ có thể móc nối với triều đình, chỉ có một mình Hoắc gia, nhưng cũng không dám trực tiếp chế tạo binh khí buôn bán, Thẩm gia này.....

Thẩm Miêu xoay người cười nói với Lý phu nhân: "Trên đường tới Ngô Châu ta cũng có nghe chút ít về Ngô Châu, hình như chỉ có Hoắc gia chuyên từ kinh thành tới ra thì sẽ không có một thương nhân nào làm được, Hoắc gia cũng hàng năm nộp đủ tiền mới có thể được bảo toàn, không ngờ tới chỗ này mới biết, trong cát đá cũng có rất nhiều trân châu rực rỡ giống như Lý gia đây."

Lý phu nhân khoát tay áo: "Nào có, đều là mưu sinh trong khổn khổ, kéo dài hơi tàn."

"Lý gia có quan hệ tốt với Từ huyện lệnh, có quan phủ che chở hẳn cũng không tệ." Thẩm Miêu gật đầu, sau đó lại cau mày than thở: "Aizz, nhưng đáng tiếc, ta cùng với phu quân không thích có quan hệ với quan phủ, nếu không cũng có thể chia chút cách kiếm tiền trong chuyến đi Ngô Châu này với các người."

Lý phu nhân vừa nghe, vội nói: "Chúng ta cũng không quen quan phủ, cũng chỉ làm chút buôn bán trong huyện này nên phải dựa vào Huyện lệnh."

"Hả?" Thẩm Miêu hé miệng cười: "Vậy khi trở về ta sẽ nói với phu quân, dù sao bên ta cũng không quen thuộc ở đây, nếu có người có thể dẫn đường, đương nhiên tốt hơn nhiều."

Dạo chơi ngắm hoa vào sáng sớm đã kết thúc, Lý Thủ Tài đưa tiễn xe ngựa chở Thẩm Miêu và Hoắc Dần về khách điểm Đình Phong, rồi cùng phu nhân rời đi.

Trở về trong xe ngựa, Lý phu nhân nói những chuyện đã nói với Thẩm Miêu cho Lý Thủ Tài nghe, Lý Thủ Tài liền chắc ba tiếng, lắc đầu nói: "Chuyện này chúng ta không thể chạm vào."

Lý phu nhân đầm đìa mồ hôi vai Lý Thủ Tài, nhủ thầm: "Chàng có biết hôm nay lúc thiếp Thẩm phu nhân kia đi ra từ trong khách điểm thì trong lòng nghĩ gì không? Chỉ một đôi giày của người ta cũng đủ tiền may y phục của hai chúng ta rồi, không vào hang hổ sao bắt được hổ con?" Lê quý don

"Phu nhân, chúng ta với Từ huyện lệnh còn có tam đương gia của Lộc Phong Trại đã có bao nhiêu năm giao tình chứ? Kiếm tiền tất nhiên quan trọng, nhưng phá hỏng tang quan hệ này, bọn họ phải mông một cái, chúng ta sẽ làm thế nào?" Lý Thủ Tài khoát tay áo nói: "Hôm nay ta cũng nghe ông chủ Thẩm nói rồi, tuổi không lớn lắm, nhưng giọng điệu quá lớn, còn đòi kiếm tiền từ Lộc Phong Trại, thân hình bé nhỏ kia, còn có thể sống trở về sau khi lên Chu Sơn ư?"

"Vậy chàng định làm gì? Báo cho Từ huyện lệnh?" Lý phu nhân liếc nhìn gã: "Chàng đã làm chó cho Từ huyện lệnh rất nhiều rồi, nhưng ông ta đã bày ra sắc mặt tốt cho chàng nhìn lần nào chưa?"

Lý Thủ Tài chắc một tiếng trừng mắt nhìn Lý phu nhân, Lý phu nhân hé miệng hất mặt không nói lời nào, Lý Thủ Tài liền dụ dỗ nàng ta, lắc tay áo của nàng ta nói: "Chúng ta sẽ không nói, cứ nhìn hai bên trước đã, dù thế nào nàng cứ gặp mặt uống trà nhiều lần với Thẩm phu nhân là được."

Thẩm Miêu đi theo Hoắc Dần trở lại khách điểm Đình Phong, rót cho mình ly trà, vừa nhìn về phía Hoắc Dần, vừa uống trà vừa nói: "Lý phu nhân nói

bọn họ không quen với quan phủ."

"Có quen hay không qua hôm nay mới biết." Hoắc Dần nói: "Ta đã sai A Giáp lên lên giám sát rồi, nếu hôm nay không có một ai trong Lý phủ đi vào nhà Từ huyện lệnh, mới gọi là không quen."

"Nếu bọn họ thật sự không quen, người định làm như thế nào?" Thẩm Miêu hỏi hần.

Hoắc Dần cười: "Kể ly gián, nàng đã từng nghe chưa?"

Thẩm Miêu sững sốt: "Lý Thủ Tài còn phải sống qua ngày trong thành, người xem như gã ngu không bằng, chỉ vì một chút tiền của người mà đắc tội Từ huyện lệnh?"

"Nếu Từ huyện lệnh xuống đài, gã sẽ không lên cùng một thuyền với ta ư?" Hoắc Dần nhắc chân, hộ vệ Át liền vội đẩy băng ngồi tới dưới chân của hần, Thẩm Miêu thấy thế chặc miệng lắc đầu: "Sa đọa."

Hoắc Dần vừa run chân vừa nghiêng người tới gần Thẩm Miêu: "Hôm nay thấy hoa đào đẹp không?"

Thẩm Miêu lui về phía sau: "Đẹp."

Hoắc Dần lại ngang nhiên dịch tới chút nữa: "Ta nghe nói trong trấn Phù Dung có hội Hoa Đăng, càng đẹp hơn, nàng có muốn đi xem không?"

Thẩm Miêu dịch băng ghé ngồi về phía sau mấy mét: "Đi trấn Phù Dung phải ra khỏi thành, đi chỗ đó làm gì?"

Hoắc Dần cười để lộ hàm răng trắng, mặt mày cong cong, hộ vệ Át thấy hợp không khí, vì vậy mở miệng nói: "Trước đó tiểu nhân đã từng thấy mấy lần, hội Hoa Đăng vô cùng náo nhiệt."

Thẩm Miêu dừng một chút: "Người cho rằng ta ngu ư? Người là tới từ Kinh Thành."

Hộ vệ Bính đập hộ vệ Át một cái, nói: "Tiểu nhân nghe chương quỹ nói, trong trấn Phù Dung có một đại hội trăm hoa khoe sắc, rất đặc sắc."

Thẩm Miêu mím môi: "Nhất định sẽ có rất nhiều người đi, sẽ không thấy được gì cả."

Hộ vệ Đinh bước lên trước một bước, liếc mắt nhìn hộ vệ Át và hộ vệ Bính, nghiêm túc nói: "Sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon."

Hai mắt Thẩm Miêu sáng lên, hộ vệ Đinh tiếp tục: "Còn có rất nhiều chuyện thú vị."

Tay đang cầm ly trà của Thẩm Miêu siết lại, hộ vệ Đinh chậm rãi nhếch miệng: "Còn có rất nhiều xiêm áo đồ trang sức đẹp còn có nhiều đồ chơi rất vui."

"Cái này....." Thẩm Miêu nâng tay lên vuốt những sợi tóc trên trán.

Hộ vệ Đinh đưa ngón tay chỉ Hoắc Dần: "Tất cả đều sẽ có đại nhân mua."

Thẩm Miêu thận trọng gật đầu: "Đi."

Hoắc Dần bật cười, bắt đầu đi lắc đầu, Thẩm Miêu ở bên cạnh từng chút từng chút cắn bánh ngọt có chút hưng phấn, còn Hoắc Dần thì đã xoay người đối mặt với hộ vệ Át và hộ vệ Bính, mở khẩu hình miệng nói: "Tiền tiêu xài sẽ trừ từ tiền lương của các người."

Hộ vệ Đinh ôm ngực đứng thẳng, cười không nói.

Trấn Phù Dung là một trấn tương đối độc lập trong Ngô Châu, nằm ở vị trí chính giữa trong núi, có một con đường nối thẳng tới cửa trấn, bởi vì trấn ở lưng chừng núi, phong cảnh cũng rất đẹp, được xem như là một đặc sắc trong Ngô Châu.

Lúc Thẩm Miêu đi theo Hoắc Dần ra cửa đã không còn ăn mặc như một Thẩm phu nhân, ngồi ở trên xe ngựa chừng một canh giờ, mới tới dưới chân núi trấn Phù Dung.

Bởi vì có hội Hoa Đăng, cho nên người đi trấn Phù Dung cũng không ít, Thẩm Miêu xuống xe ngựa liền cùng Hoắc Dần đi vào, hộ vệ Át Bính Đinh đi theo phía sau, đối với điều này cũng hết sức mừng rỡ.

Từ dưới chân núi bắt đầu vào trong trấn, hai bên đường đều có một hàng đèn cổ định, đèn được làm thành các dạng bộ dạng khác nhau như cá vàng, hoa sen, hình tròn... chiếu sáng vào trong trấn Phù Dung.

Khi Hoắc Dần dẫn Thẩm Miêu vào trấn Phù Dung, nói: "Nghe nói tháng chín hoa Phù Dung nở, trong trấn sẽ rất đẹp, đến lúc đó ta lại dẫn nàng sang đây xem nhé?"

Thẩm Miêu vừa nhìn chăm chăm đèn Hoa Đăng trên tay người đi đường vừa gật đầu: "Có thể, Tiểu Hoắc Dần, người biết hiếu thuận, không uổng công ta chăm sóc người lớn lên."

Hoắc Dần nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng lại, sau đó bắt đầu đi lắc đầu, đưa tay ôm bả vai của đối phương, đưa ngón tay chỉ đến một chỗ: "Đi, đi

Thắm à, chúng ta đi mua đèn."

Thắm Miếu nghe lời này lập tức nhú mày, vừa vỗ tay của hấn vừa nói: "Ai là di hã? Ngươi gọi tỷ tỷ cũng được mà!"

"Lúc ta mới gặp nàng thì nàng cũng đã hơn chục tuổi rồi, có khi sống cả mấy trăm năm rồi ấy, gọi di đã là tốt rồi." Hoắc Dần tay theo bả vai của nàng từ phía sau lưng trượt đến eo, hai ngón tay khoác lên eo thon của Thắm Miếu, khoe miệng nâng lên, mặt mày cong cong.

"Cho tới nay ta chỉ làm Hà Bá đến năm thứ hai mươi ba....." Thắm Miếu còn chưa nói xong, đã bị Hoắc Dần cắt đứt, đối phương trực tiếp lấy mặt nạ quý màu trắng từ trên kệ bên đường lên, đeo vào trên mặt mình nghiêng đầu hỏi một câu: "Thấy được không?"

Thắm Miếu xuy một tiếng bật cười: "Giống ngươi như đúc."

Hoắc Dần để lộ đôi mắt ra từ hai chỗ trống đôi mắt trên mặt nạ, đuôi mắt nhếch lên, mang nét cười nhìn thẳng vào Thắm Miếu, không khí ngưng trệ, Thắm Miếu mím môi, dòi tằm mắt nói: "Ta cũng muốn một chiếc."

Hộ vệ Át lấy bạc từ trong ngực ra, trả tiền cho Hoắc Dần và Thắm Miếu.

Trần Phù Dung chiếm diện tích cũng không lớn, chỉ là đường phố phong phú, ngăn cách con đường ở giữa là một dãy nhà ở, đi từ đầu đến cuối mỗi một đường phố, sợ rằng phải mất nhiều giờ.

Sắc trời dần tối, trăng rằm treo trên cao, trần Phù Dung dưới các ngọn đèn cũng càng sáng rực, Thắm Miếu được Hoắc Dần dắt đi rất nhiều nơi, trên tay cũng mua khá nhiều đồ ăn, không ăn hết cũng đưa cho ba hộ vệ sau lưng cầm, trên cánh tay hộ vệ Đình còn cầm một đồng mút quả, khi Hoắc Dần và Thắm Miếu lưu lại nơi nào đó, sẽ bán lại với giá cao cho khách ven đường.

Giờ phút này Hoắc Dần và Thắm Miếu đang ngồi ở một chiếc bàn nhỏ trong một quán bán hoành thánh, ông lão bụng hai chén hoành thánh lên, Thắm Miếu nhân lúc còn nóng thử một miếng, vị ngon vô cùng.

Hoắc Dần nhìn nàng ăn, khoe miệng mang nét cười: "Làm người rất không tệ chứ? Có ăn có uống."

Thắm Miếu liếc nhìn đối phương: "Đó là người có tiền như ngươi mới có ăn có uống, bao nhiêu người nghèo vì ăn uống mà buồn rầu đấy."

Hoắc Dần chắc một tiếng, ăn đường nhui lại, sau đó lại cười nói: "Ta không nói đến bọn họ với nàng, là ta đang nói nàng đấy, cả ngày vui ở trong nước không thấy chán sao?"

Thắm Miếu cúi thấp nửa đầu, vừa ăn vừa cười nói: "Sao không thú vị được? Ban đầu nhà ngươi vì để ngươi đi học đường được dễ dàng nên xây cầu đá trên sông trong thành, mà nay mỗi ngày đều có những đứa bé đi qua cầu đá đi học, có rất nhiều đứa bé rất đáng yêu, cho kẹo thì đều gọi tỷ tỷ....."

Ý cười trên mặt của Hoắc Dần dần dần thu lại, gương mặt hấn lạnh lùng, nhưng vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Cho nên những năm ta đi kinh thành, nàng luôn chơi đùa với đứa bé nhà khác?"

Thắm Miếu gật đầu: "Đúng vậy, dáng vẻ của nữ nhi nhà lão Trương đặc biệt đáng yêu, còn có nhi tử của nhà lão Hà, mập mạp kháu khỉnh, đi một bước đã té một cái..... Ày zà!"

Mặt của Thắm Miếu trực tiếp bị Hoắc Dần nhéo, trong miệng nàng còn hoành thánh, cắn răng chịu đựng nhìn chằm chằm đối phương, nhìn ra đối phương không vui, cau mày nói: "Ngươi có bệnh à? Đang tốt đẹp nhéo ta làm gì? Buông tay!"

Hoắc Dần không ăn hoành thánh, đầu ngón chân để ở trên đất nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống có tiết tấu, khoe miệng mím lại, rừ mí mắt, lạnh lùng hỏi nàng: "Cho nên nàng lại muốn trêu chọc con cái nhà ai hử?"

Thắm Miếu vỗ tay của hấn: "Ta trêu chọc nhà ai? Ta cũng chỉ trêu chọc mỗi một Hôn Thế Ma Vương nhà ngươi là ta cũng đã đủ xui xẻo rồi, nếu còn trêu chọc thêm nữa há chẳng phải ta không muốn làm Hà Bá nữa sao?"

Hơn nữa thần Thổ Địa đã quở trách nàng vô số lần, đừng nên suốt ngày vây quanh những đứa bé giống như kẻ buôn người vậy, nàng cũng đã thu liễm lại rất nhiều rồi đấy, được chưa hả?

Lúc này Hoắc Dần mới buông tay, nghĩ thầm lúc trở về sẽ cho làm người đập cây cầu trên sông trong thành, xây con đường rộng rãi dẫn tới thẳng thư phòng.

Hộ vệ Đình bán xong mút quả trở lại, trên mặt còn nở nụ cười, nói với Hoắc Dần: "Đại nhân, phía trước có địa phương ngắm hoa, rất náo nhiệt."

Hoắc Dần hỏi Thắm Miếu: "Có đi xem hay không?"

Thắm Miếu xoa mặt vẫn còn đang giận, nói: "Không đi!"

Hoắc Dần chậm rãi đứng lên, khom lưng một tay khoác vai của nàng một tay ôm chân của nàng, trực tiếp ôm nàng lên.

Hộ vệ Át: "Ta đi....."

Hộ vệ Bình: "Đây là người đến người đi....."

Hộ vệ Đình: "Vẫn rất kích thích....."

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đố Đền

Thẩm Miêu vội bảo Hoắc Dần thả nàng xuống, Hoắc Dần đi chưa được hai bước, lại ngại vì ánh mắt của người xung quanh nhìn tới và Thẩm Miêu không ngừng nheo chặt cánh tay của hắn nên đặt nàng xuống.

Ông lão bán hoành thánh bật cười, thầm nói: "Vợ chồng son thật ân ái."

Thẩm Miêu: ". . . . ."

Mang ánh mắt oán trách nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần thì lại ngó lơ, hất cằm lên nói: "Đi, đi xem một chút."

Thẩm Miêu cảm giác mình trên chóc một con sói không biết xấu hổ, vấn đề là nàng quay đầu lại nhìn về phía ba hộ vệ sau lưng thì ba người kia đều ngằm hiểu với nhau nhìn nàng cười dịu dàng.

Theo bước chân của mọi người, mấy người theo tới nơi phồn hoa náo nhiệt nhất trấn Phù Dung.

Chỗ này có không ít trẻ em và nữ nhi, nam tử thì lại không thấy nhiều.

Hội Hoa Đăng của trấn Phù Dung ngoài hoa đăng ra, cũng có rất nhiều chậu hoa đào đang trong mùa hoa nở, rất nhiều hoa có màu sắc khác nhau được đặt ở chỗ này từ sáng sớm, mặt đất có không ít cánh hoa, trong gió cũng ngửi thấy mùi hoa.

Cái gọi là hội Hoa Xuân cũng chính là có một người có danh vọng trong địa phương tới chủ trì quá trình hội Hoa Đăng, Thẩm Miêu chưa từng tới nơi này, vì vậy lôi kéo một cô nương nhìn có vẻ nhiệt tình bên cạnh hỏi: "Hoa này có ý nghĩa gì thế?"

"Mỗi năm một lần, có thể nói là tiết Khất Xảo* đặc biệt của trấn Phù Dung, là ngày lễ nam nữ trẻ tuổi gặp gỡ." Cô nương kia nói xong, nhìn Hoắc Dần bên cạnh Thẩm Miêu, che miệng cười nói: "Aizz, đó là phu quân của cô nương?" (*Tiết Khất Xảo là lễ hội thể hiện kỹ năng)

Thẩm Miêu vội quơ quơ tay: "Không không không, là . . . . Là đệ đệ của ta."

Cô nương kia nghe thấy đầu tiên là trợn to hai mắt, sau đó ha ha mà cười lên: "Có gì then thùng chứ? Còn nói là đệ đệ của cô nương, ta thấy cô nương còn nhỏ hơn huynh ấy mấy tuổi đấy."

Thẩm Miêu liếm môi: "Đó là ta nhìn trẻ tuổi, hắn già."

Hoắc Dần đưa tay bỏ một miếng kẹo đường hồ lô vào trong miệng, tay kia từ từ chuyển lên eo của Thẩm Miêu, sau đó kéo nàng tới bên cạnh mình, nghiêng người nói ở bên tai nàng: "Tai ta nghe rất tốt, nàng đừng quá phận."

Cô nương thấy hai người này hành động thân mật, cũng biết có lẽ bọn họ tới từ bên ngoài, xấu hổ khi nói chuyện yêu đương ở trước mặt người khác, cho nên nói với Thẩm Miêu: "Đừng cảm lên, hôm nay chính là ngày nói chuyện yêu đương, đợi lát nữa ngắm hoa bên này xong, đầu kia còn có chỗ ngâm thơ thành đôi, đố đèn cũng có, xin xăm cầu duyên cũng có, thú vị hơn nhiều."

Thẩm Miêu chỉ có thể xua tay cho biết mình không có hứng thú với những thứ này, cô nương bị đồng bạn kêu một tiếng, vội chào tạm biệt với Thẩm Miêu sau đó lập tức chạy sang bên kia.

Thẩm Miêu thấy người đi, lúc này mới hỏi Hoắc Dần: "Đây là nơi tình nhân đến, sao người kéo ta tới đây?"

Hoắc Dần bày ra vẻ mặt vô tội nói: "Ta cũng vừa mới biết, ta đã nhiều năm không về, sao biết được những chuyện này? Sợ rằng còn chưa quen thuộc với nàng nữa đấy."

Thẩm Miêu khẽ nheo mắt lại, cảm giác hắn đang gạt người, da mặt Hoắc Dần dày quen rồi, ngay cả diễn trò cũng lười làm cho Thẩm Miêu xem, khi nàng nhìn chăm chăm thật lâu thì trực tiếp nhếch miệng cười, rõ ràng lừa gạt nàng.

Ba hộ vệ ở phía sau nghe lời cô nương vừa rồi nói, kích động đến độ râu già cũng sắp rớt xuống, cùng bày ra bộ dạng đang ngắm những cô nương đang đi qua lại trên phố lớn hẻm nhỏ, làm không tốt thì có thể tìm vợ ở chỗ này.

Hoắc Dần và Thẩm Miêu cũng không hứng thú gì với ngắm hoa, chỉ là không phải không hứng thú với đố đèn bên kia.

Có một số nơi là tụ tập người có học, không ít nam tử ăn mặc như thư sinh đi qua đi lại ở chỗ tranh chữ, Thảm Miếu không thích tham gia náo nhiệt, nhưng mà rất thích xem náo nhiệt, từ xa đã nhìn thấy có một nam tử được mọi người vây quanh, không ít những nữ tử đỏ mặt đứng ở sau lưng hắn.

Vốn Thảm Miếu cũng định đi qua xem thử, kết quả trực tiếp bị Hoắc Dần kéo cổ áo lại.

Người nào đó rất không vui cau mày: "Đi chỗ nào hử?"

Thảm Miếu chỉ vào nơi có một đồng người vây quanh một người, nói: "Đi xem thử."

Hoắc Dần hừ một tiếng: "Nam nhân nhà người ta có gì tốt mà xem chứ?"

"Nhìn nam nhân gì chứ!" Thảm Miếu đẩy cổ tay hắn đang xách cổ áo của mình ra: "Ta đi xem náo nhiệt thôi! Ta là Hà Bá, không có hứng thú gì với tình yêu, lại nói đáng đáp của nam nhân kia cũng không có gì đặc biệt, xem hắn còn không bằng xem người."

Hoắc Dần bị nghẹn, đưa tay chỉ đôi phương, hít sâu một hơi nói: "Niệm tình một câu cuối của nàng là lời người nói, dẫn nàng đi xem." Thì ra nam tử kia đang đoán đồ đèn.

Nam nhân bày sạp vốn là một tiên sinh dạy học, nhân lúc tiết Hoa Đăng lấy tranh chữ ra ngoài chơi đồ đèn, nếu có người có thể xông qua tất cả các cửa, sẽ đưa tất cả tranh chữ của mình vẽ ra, trong đó còn có một bộ do Thừa tướng trong triều tự tay viết.

Nam tử thư sinh là một tú tài, làm như vậy cũng là vì bức tự tay viết của Thừa Tướng, lúc này mới chơi đồ đèn ở chỗ này, đã liên tục đáp đúng bảy tám câu, dẫn đến những nữ tử qua lại đều cùng dừng lại nơi này nhìn hắn.

Thảm Miếu chen vào, cũng ghé vào trong đám người nhìn, nàng không đọc nhiều sách, chỉ có thể nhận biết được một ít chữ bình thường, nhìn thấy phía trên đề mới viết:

Viễn khan sơn hữu sắc,

Cận thánh thủy vô thanh,

Xuân khứ hoa hoàn tại,

Nhân lai điều bất kinh.

(Đây là bài thơ Họa của Vương Duy; bản dịch

Từ xa nhìn thấy núi có màu sắc,

Đến gần nghe không thấy tiếng nước chảy,

Mùa xuân qua rồi mà hoa vẫn còn,

Người đến mà chim chẳng sợ.

Theo thivien.net)

Thư sinh đứng tại chỗ đang muốn đi mấy bước, Thảm Miếu quay đầu lại hỏi Hoắc Dần một câu: "Người có biết là cái gì không?"

Hoắc Dần liếc mắt đọc bốn câu thơ, nói ở bên tai Thảm Miếu: "Vẽ."

Thảm Miếu lập tức tròn hai mắt vỗ tay: "Đúng vậy! Là vẽ!"

Âm thanh quá lớn, thư sinh kia còn chưa đoán được đã trực tiếp bị người khác nói ra đáp án, vì vậy nhìn về phía Thảm Miếu.

Thảm Miếu thấy mọi người xung quanh nhìn mình, không nhịn được lui về sau một bước, trực tiếp thối lui đến trong ngực Hoắc Dần.

Tay Hoắc Dần để ở sau thắt lưng nàng: "Sợ gì, đoán đi."

Lão già bày sạp đưa tay vuốt râu cười nói: "Cô nương thật thông minh, quả thật là vẽ." Lại quay đầu lại nói với thư sinh: "Như vậy, người có đối thủ rồi, vậy để sau hai người cùng trả lời, trước khi kết thúc người nào trả lời đúng nhiều hơn, tranh chữ của lão hủ sẽ thuộc về người đó."

Thảm Miếu khoát tay áo: "Ta. . . . . Ta chỉ không cần nói nói ra thôi, ta không đoán, hãy để cho vị công tử này tiếp tục."

Thư sinh nâng cằm có mấy phần ngông nghênh nói: "Cô nương không cần khiêm tốn, đoán một chút thì có làm sao chứ."

Đề tiếp theo được đưa ra, đề giấy trải ở trên mặt bàn, viết: Mới thì tóc bạc, cũ thì tóc đen, bận thì bốn ba, nhàn thì treo trên cao.

Thư sinh nhíu mày đang suy nghĩ, Hoắc Dần ở phía sau Thẩm Miêu bật cười, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, là bút."

Thẩm Miêu nhìn thư sinh, chờ một lát đối phương vẫn chưa nghĩ ra được, lúc này mới lên tiếng: "Hắn là . . . . Bút."

Thư sinh đánh vào lòng bàn tay, trừng mắt nhìn Thẩm Miêu, tiên sinh dạy học nói: "Lại là cô nương thẳng."

Mấy đề bài đưa ra, thư sinh không chiếm được ưu thế, Thẩm Miêu hoàn toàn xem không hiểu đề, nhưng Hoắc Dần thì có thể đưa ra đáp án ngay cho nàng biết, mắt thấy số đề nàng đáp đúng đã bằng với thư sinh, chỉ còn lại một đề cuối cùng.

Về trên đồ gốm là được yêu thích nhất, tí mi vun trồng trên đường núi, sau hoa thom cỏ lạ là điều hui, một mình sau cùng với chủ nhân.

Khi bốn câu trên được đưa ra, trước hết Thẩm Miêu nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần mới vừa nói với nàng chữ cúc, thì thư sinh đầu kia đã nói: "Là hoa Cúc!"

Tiên sinh dạy học khen: "Công tử tài trí hơn người." Rồi sau đó đưa tranh chữ cho thư sinh kia, khi thư sinh cầm tranh chữ đi ngang qua bên cạnh Thẩm Miêu, một đôi mắt sắc bén quan sát nàng một phen, gần như là cao ngạo đi qua bên người nàng.

Thẩm Miêu bĩu môi, đột nhiên nghe được người bên cạnh nói: "Vị cô nương này, sao cô nương lại dám đoán đúng, dù biết rõ đáp án cũng không thể nói, đây chính là công tử Quý gia, không thể đắc tội được!"

Đứng ở sau lưng Thẩm Miêu, Hoắc Dần hứng thú: "Công tử Quý gia? Tại hạ mới vào Ngô Châu, chỉ nghe tới Hoắc gia, Quý gia này là người phương nào?"

Người nọ ồ ồ hân lên: "Tất nhiên Hoắc gia thì không đề cập tới, Ngô Châu chúng ta không ai bằng, nhưng dù sao Hoắc gia kia cũng là sau đó mới vào Ngô Châu, tới Ngô Châu cũng chỉ mới hai mươi năm. Quý gia ở Ngô Châu đã có mấy chục năm nền móng, hơn nữa còn là thông gia với Trần huyện lệnh, các người đắc tội như thế, sợ rằng hắn sẽ tìm các người gây phiền toái."

Tên bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng rồi! Hội Hoa Đăng trong trấn Phù Dung này cũng do Quý gia bỏ bạc ra tổ chức, cuộc sống của mỗi người Ngô Châu chúng ta đều túng quẫn, đâu thể nào phô trương lãng phí như thế được."

Hoắc Dần như có điều suy nghĩ, một người khác liền chỉ vào một chỗ nói: "Aizz, các người nhìn đi, đó chính là Quý lão gia."

Hoắc Dần và Thẩm Miêu theo ngón tay người nọ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân mặc y phục không rẻ, có mấy phần khí chất đại nhân vật ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi ở phía trước, vài người làm đi theo phía sau, ở trên đài ngắm hoa bên kia cùng nói chuyện với hương thân.

Mới đầu Thẩm Miêu chỉ nhìn thấy bóng lưng của người nọ, kết quả sau đó đối phương xoay người lại, nàng như bị đóng đinh tại chỗ. Toàn thân giống như bị đông cứng vậy, tất cả nhiệt độ trong cơ như bị rút đi.

Thẩm Miêu tròn tròn hai mắt nhìn về phía nam nhân kia, tim đập thành thịch giống như đánh trống, giống như trái tim sẽ nhảy ra ngoài từ miệng, nàng thật sự khó thở, trong đầu ông ông liên tục, cảm giác này trước đây không lâu khi nhìn thấy thủ lĩnh sơn phi ở trên Chu Sơn cũng như thế.

Người kia là ai?

Rất quen thuộc. . . . .

Rõ ràng chưa từng gặp, nhưng gương mặt này vẫn cứ chòng lên người nào đó trong trí nhớ, người kia có chút mày gian mắt chuột, tuyệt đối không phải thâm trầm chững chạc như vậy, há mồm dường như đang khiếp đảm nói chút gì đó, có liên quan đến người khác, hình như còn có. . . . . Tiếng khóc của trẻ con.

"Đi thôi."

Hoắc Dần xoay người, lại không thấy Thẩm Miêu đuổi theo, quay đầu nhìn lại, người nọ còn đứng ở chỗ cũ, nhìn chằm chằm nam nhân họ Quý, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi trên trán ngưng kết chảy xuống mặt.

"Thẩm Miêu!"

Thẩm Miêu chợt hồi hồn, ôm ngực thở hắt ra.

Hoắc Dần đỡ nàng, lần trước mang nàng rời khỏi nước quá xa cũng không thấy nàng như vậy, vì vậy hỏi nàng: "Sao vậy?"

Thẩm Miêu nhắm mắt lại cẩn thận nhớ lại dung mạo của người nam nhân kia, rõ ràng chòng lên nhau nhưng dung mạo kia cũng mơ hồ ngay sau đó, nàng còn muốn ngẩng đầu nhìn lại, nam nhân kia đã rời đi, bóng người nhiều hơn, cũng không tìm được nữa.

"Thân thể nàng khó chịu?" Hoắc Dần nhìn trên mồ hôi trán nàng, ngón tay nắm thật chặt: "Muốn đưa nàng trở về trong sông sao?"

Thẩm Miêu lắc đầu, mím môi nói: "Chẳng qua là cảm thấy. . . . . Thôi, không có việc gì."

Hoắc Dần biết nàng không muốn nói, vì vậy gọi ba hộ vệ đang đi dạo trong đám người về, nói kết thúc chuyến đi chơi tiết Hoa Đăng ở trấn Phù Dung, ra khỏi trấn Phù Dung, xuống núi thì muốn ngồi xe ngựa trở về.

Xe ngựa đang chạy về phía khách điểm Đình Phong, bên trong xe ngựa Hoắc Dần nhìn về phía Thảm Miếu, Thảm Miếu cũng nhìn hần.

Bên trong xe còn có ba bốn hoa đăng hai người mua, mấy loại màu sắc xen kẽ ở chung một chỗ, chiếu lên làm mặt người có chút mơ hồ.

Một lát sau, Thảm Miếu mới mở miệng: "Làm gì nhìn ta chăm chăm như thế?"

Hoắc Dần im lặng một lát, mới nói: "Các nàng làm thần tiên, cũng sẽ ốm đau sẽ chết sao?"

Thảm Miếu không nghĩ quá nhiều, trực tiếp nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên là có ốm đau và chết, ta thân là Hà Bá, thân thể là thủy, rời nước quá lâu tất nhiên sẽ ốm đau, nếu có một ngày sông Hoàn Thành Ngô Châu cạn, hoặc là bị người lấp, dĩ nhiên ta sẽ chết rồi."

Hoắc Dần bỗng hỏi nàng: "Lúc này nàng bị gì vậy?"

Thảm Miếu đưa tay gỡ gỡ đầu: "Ta cũng không biết, không phải lần đầu tiên như vậy, ngày mai ta đi hỏi thần Thổ Địa xem thế nào."

Hoắc Dần đột nhiên đứng lên, nhanh như mèo ở bên trong xe ngựa nhỏ đi tới bên người Thảm Miếu, dựa vào nàng ngồi xuống lại không nhìn nàng, mà nhìn chăm chăm hai tay của mình nói: "Ta nói muốn lấp sông, là chọc nàng chơi thôi."

Thảm Miếu ngó ngán, thẳng vào nhìn về phía hần.

Hoắc Dần cho rằng nàng sẽ có nhiều chuyện để nói, lại không nghĩ rằng nàng sững sờ rất lâu, rồi hỏi: "Vậy ta có thể không làm phu nhân của người được không?"

Ngoài xe ngựa, hộ vệ Át và hộ vệ Bính ngáp một cái, nói với hộ vệ Đình đang điều khiển xe ngựa: "Nhanh lên, mệt quá, phải về đi ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cúng Bái Thần Linh

Cuối tháng ba thời tiết vẫn còn lạnh, vào sáng sớm có không ít sương, khi Thảm Miếu mở cửa sổ đưa tay sờ qua đã ướt cả bàn tay.

Bên trên cửa sổ có chút rêu xanh, tích nước, đồng thời lúc nàng mở cửa sổ ra, Hoắc Dần ở bên cạnh cũng mở cửa sổ ra.

Đầu tiên Hoắc Dần duỗi lưng một cái, ngáp nhắm nửa con mắt nhìn Thảm Miếu, nhếch miệng mà cười vừa muốn chào hỏi, Thảm Miếu đã hừ một tiếng, dòn sức kéo cửa sổ để đóng lại, rồi còn trừng mắt nhìn Hoắc Dần.

Ồ kia, lại tức giận.

Thảm Miếu đóng cửa sổ xong thì khoanh tay trước ngực tựa vào một bên, mím môi nhớ tới những gì Hoắc Dần nói ở trong xe ngựa khi trở về vào tối hôm qua thì càng tức.

Rửa mặt xong, Thảm Miếu lập tức muốn ra ngoài, hộ vệ Giáp nằm vùng ở phủ Huyện lệnh cả một ngày, sau khi xác định Lý Thủ Tài không liên lạc với Huyện lệnh thì trở lại khách điểm, vừa trở về đã gặp phải Thảm Miếu muốn đi ra ngoài.

"Chào buổi sáng, phu nhân."

Thảm Miếu mở trừng hai mắt: "Đừng gọi bậy."

Sau khi hai người lướt qua nhau, hộ vệ Giáp lại hỏi: "Phu nhân đi ra ngoài hả?"

Thảm Miếu ừ một tiếng, hộ vệ Giáp thấy nàng đi hướng thành Tây nên đã đoán được nơi nàng muốn đi, lần trước đại nhân tìm được phu nhân ở miếu thần Thổ Địa dưới chân cầu, có lẽ phu nhân lại đi miếu Thổ Địa rồi.

Hộ vệ Át bung chậu nước rửa mặt ra ngoài, thấy hộ vệ Giáp trở lại, bèn nói: "Phu nhân thật thần bí."

Hộ vệ Giáp gật đầu: "Đúng vậy, đại nhân nói phu nhân rất tin Thần Tiên."

Đẩy cửa ra ngoài, hộ vệ Bính dụi dụi mắt: "Ta thì không tin lắm."

Hộ vệ Đình chen miệng: "Nghe nói Ngô Châu chúng ta có Hà Bá."

Hoắc Dần đẩy cửa phòng ra, thấy bốn thuộc hạ của mình đứng ở trước cửa nhắc đi nhắc lại chuyện thần linh, bèn nói: "Có cái gì tốt để nói chứ, mắt thấy mới là thật, chờ các người gặp được Thần Tiên rồi hãy nói, còn có A Bình, người quên dấn râu rồi kia nhanh đi dấn đi, A Giáp mau tới báo cáo cho ta biết."

Một câu nói cắt đứt bốn người, hộ vệ Giáp Át Bình Đinh liền ai bận việc nấy.

Sáng sớm người đi trên đường cũng không nhiều, hương khói trước miếu Thổ Địa vẫn là của buổi tối hôm qua còn chưa cháy hết, buổi sáng chỉ có lác đác mấy người, Thảm Miếu thừa dịp mấy người kia không để ý, chui vào đấy cầu, ngồi xếp bằng.

Dưới cầu có chút bụi bặm, nàng cũng không chê bẩn, vừa lau mặt cho thần Thổ Địa vừa nói: "Thổ Địa gia, ta có vấn đề muốn hỏi ngài... Ngài đây chưa?"

Tượng đá thần Thổ Địa từ từ mở mắt, tròn mắt nhìn Thảm Miếu: "Người trở lại tìm ta là có chuyện gì?"

Thảm Miếu nhú mày, sán lại gần chút, một tay chống cằm nói: "Ta cũng xem như là người thân duy nhất của ngài, cho nên chuyện gì cũng nói với ngài, có khó khăn thì tìm ngài chứ còn sao nữa."

Thần Thổ Địa hừ một tiếng, có chút không tình nguyện hỏi: "Chuyện gì?"

Thảm Miếu hỏi ông ấy: "Ta sẽ không chết chứ?"

Thần Thổ Địa tròn tròn cặp mắt, lông mày dựng lên: "Tốt nhất là như thế! Tiểu tử Hoắc gia kia cuối cùng cũng muốn lấp sông rồi có đúng không?!"

"Không đúng không đúng." Thảm Miếu khoát tay: "Tình huống này xảy ra hai lần rồi, đều không liên quan đến Hoắc Dần, là ta gặp một người, lại cảm thấy đầu căng ra đau đến khó thở, trên người đỏ mồ hôi hai chân như nhũn ra, nhưng chờ khi không thấy người nọ thì lại không nhớ được tướng mạo của người nọ nữa."

Rất lâu sau, thần Thổ Địa cũng không lên tiếng, Thảm Miếu cảm thấy có gì đó không đúng, bèn hỏi: "Ta không phải là..... Thật sự phải chết chứ?"

Sau một lát, tượng đá mới mở miệng: "Nếu tiểu tử Hoắc gia kia không gieo họa cho người... Người cũng sẽ không chết dễ dàng như thế được."

"Vậy ta đây....."

Lời nói bị thần Thổ Địa cắt đứt, ông lão cau mày suy nghĩ, dường như là không quá để ý nói: "Chi sợ là những người đó có liên quan đến người khi còn sống."

Thảm Miếu ngẩn người, có chút không hiểu: "Khi ta còn sống? Ta không phải là Hà Bá trời sinh?"

Thần Thổ Địa cười: "Nha đầu ngốc, làm gì có chuyện đã là Thần Tiên từ khi mới sinh ra chứ? Người vẫn luôn mười sáu tuổi, chính người không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Thảm Miếu nhìn thân thể của mình, cũng đã qua rất nhiều năm, nàng cũng không lớn lên, còn tưởng rằng nàng đã là Thần Tiên từ nhỏ, trong lúc bất chợt biết mình trước đó chỉ là người phạm, trong lòng nàng chợt trào lên ngũ vị tạp trần, nói không ra là cảm giác gì.

Thần Thổ Địa nói: "Hôm ta gặp người, người đã chết ở trong sông rồi, thi thể trôi trên sông ba ngày cũng không có ai vớt lên, kỳ lạ là hồn phách không tiêu tan, cá tôm của cũng đều không rĩa người, cho nên biết được e rằng nhất định người sẽ thành thần, lúc đó mới cho người một cơ hội, đưa người rời khỏi nước sông."

Thảm Miếu ngẩn người, đầu óc còn có chút mơ hồ: "Nói như vậy, ta làm người mười sáu năm, sau đó chết ở sông Hoàn Thành?"

Thần Thổ Địa gật đầu: "Nếu nhập thần tịch, phải cắt đứt những chuyện người phạm liên quan đến người, cho nên người quên chuyện trước kia, theo lý mà nói, cũng sẽ không nhớ người nào."

Thảm Miếu lúng ta lúng túng nói: "Đúng rồi, thời gian dài như vậy, không biết ta đã đi trong thành bao nhiêu lần, nhưng không có một ai nhận ra ta, nhưng lạ là khi nhìn thấy hai người kia thân thể sẽ cảm thấy khó chịu, cảm giác như đã gặp trước đó, có lẽ là người ta đã từng gặp khi còn sống."

Thần Thổ Địa liếc mắt nhìn Thảm Miếu, sờ râu, nói: "Người còn muốn dính dáng đến thiếu gia Hoắc gia ư?"

Thảm Miếu nghĩ tới chuyện này thì không nhịn được cau mày chặc một tiếng: "Ta đâu có dính dáng gì đến hắn chứ, hôm qua hắn còn nói lấp sông là cũng chỉ dọa ta mà thôi....."

"Vậy sao người cũng không biết trở về trong sông ẩn núp?" Thần Thổ Địa chỉ tiếc rên sát không thành thếp.

Thảm Miếu há mồm muốn giải thích, bỗng dừng lại nuốt lời muốn nói về, nhớ tới chuyện xảy ra trong xe ngựa vào tối hôm qua.

Lúc ấy Hoắc Dần nói lấp sông cũng chỉ là dọa nàng, Thảm Miếu lập tức hỏi có thể không làm phu nhân của hắn được không, ai biết những lời này có vấn đề gì chứ, hoặc giả là Hoắc Dần kia nói nhảm, lúc ấy liền nhú mày bày ra bộ dạng không vui.

Còn xấu xa nhếch miệng nói: "Tiểu Hà Thần, trước đó ta không định lấp sông, chỉ là vì những lời nàng vừa nói, trước khi chuyện trừ phiến loạn kết thúc nàng dám chạy trốn, tiểu gia sẽ từng chút một lấp kín sông."

Thẩm Miếu ngẩn người, chỉ cảm thấy người này không thể nói lý, đến khách điểm Đình Phong thì dẫn đầu xuống xe ngựa, chính mình trở lại bên trong phòng không để ý đến hắn nữa, cho dù là sáng nay mở cửa sổ ra nhìn thấy hắn, cũng không cho sắc mặt tốt.

Bây giờ nghĩ lại, Thẩm Miếu không nhịn được lắc đầu, gần như mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Thỏ Địa gia, ta cùng với hắn..... Có phải có một đoạn nghiệt duyên hay không? Ta vẫn cảm thấy hiện tại ta đang lịch kiếp vậy."

Thần Thổ Địa đi mấy vòng tại chỗ, rồi lại nhìn Thẩm Miếu, có mấy lời cũng không biết nên mở miệng như thế nào, tại sao tiên duyên này lại xuất hiện ở trên đầu Thẩm Miếu, Thẩm Miếu chính là một nha đầu ngốc, bắt đắc dĩ công tử Hoắc gia kia lại rất thông minh, nghĩ đến chỉ sợ là trời xanh kia lại triển khai một trò đùa nữa.

Đợi một lúc, Thẩm Miếu vẫn không nghe thấy trả lời, lại nhìn Thổ Địa, thần Thổ Địa liền nghiêm túc nói: "Nếu đã như thế, ngươi cứ ở bên cạnh hắn thôi, chuyện lúc ngươi còn sống ta cũng không biết gì, nhìn ngươi còn trẻ tuổi, có lẽ cũng không phải chết tự nhiên, không bằng tiện đường điều tra nguyên nhân vì sao bản thân chết, có lẽ có thể giải được quái bệnh của ngươi."

Thẩm Miếu bỗng hỏi: "Là có liên quan đến nguyên nhân vì sao ta chết ư?"

Thần Thổ Địa nhún vai: "Ta không biết, chỉ là mọi việc đều có khả năng, được rồi được rồi, nhiều người đến rồi, ngươi còn không rời đi nữa thì sẽ làm người khác chú ý."

Thẩm Miếu chặc một tiếng, liếc nhìn tượng đá: "Ngài chỉ biết ghét bỏ ta."

"Thẩm phu nhân?" Một tiếng thét kinh hãi, Thẩm Miếu lập tức thu lại vẻ mặt, cả người cứng đờ xoay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh kia.

Lý phu nhân được nha hoàn dìu khom người nghiêng đầu nhìn Thẩm Miếu đang ngồi ở dưới đất dưới cầu đá, trên mặt đều là kinh ngạc và không hiểu: "Thật sự là muội."

Thẩm Miếu nuốt nước miếng một cái, vội vàng chui ra khỏi vòm cầu, phủi bụi trên người, trên mặt nở nụ cười, nói: "Thật sự trùng hợp, lại gặp được tỷ tỷ ở chỗ này."

Lý phu nhân nhìn xuống dưới cầu: "Vừa rồi muội muội làm gì ở dưới chân cầu đấy?"

Thẩm Miếu vừa sửa sang lại tay áo của mình vừa giải thích: "Còn không phải là do phu quân nhà muội mới tới nơi đây, làm buôn bán lại hết sức nguy hiểm đáng sợ, nên từ sáng sớm muội tới miếu Thổ Địa, cúng bái thần linh ở đây nhiều một chút."

Lý phu nhân lấy khăn tay ra cho Thẩm Miếu lau mặt: "Không ngờ muội muội còn tin Thần Phật nữa."

"Cũng không tính là tin, tóm lại đi qua nhiều địa phương như vậy, cúng bái thần linh ở các địa phương, quả thật buôn bán cũng không xảy ra chuyện gì không may." Thẩm Miếu chỉ vào dưới cầu nói: "Muội nhìn thấy ở dưới cầu vốn có một tòa miếu nhỏ, nên mới vào xem, không ngờ đã bị tỷ tỷ nhìn thấy bộ dạng chật vật của muội."

"Đâu có." Lý phu nhân khoát tay.

Thẩm Miếu hỏi nàng ta: "Tỷ tỷ đang muốn đi chỗ nào ư?"

Lý phu nhân nói: "Chính là muốn đi tìm muội đấy, thấy thời tiết tốt, muốn đi dạo bên ngoài với muội."

Thẩm Miếu đột nhiên nhớ tới hôm qua sau khi thưởng hoa đào Hoắc Dần có nói với nàng, giờ mới hiểu được khi mình còn chưa đi lời kéo Lý phu nhân thì ngược lại Lý phu nhân đã tới lời kéo mình rồi.

Dù Lý gia ở trong thành được xem là một phú thương, nhưng hàng năm ở dưới chèn ép của Từ huyện lệnh cũng uất ức rất nhiều. Thẩm Miếu nở nụ cười với Lý phu nhân, Lý phu nhân cũng cho nha hoàn đi theo phía sau, đừng quấy rầy nhả hứng của hai người, lúc này mới cùng tay trong tay với Thẩm Miếu chuẩn bị đi bờ sông nhỏ trong thành một chuyến.

Tối hôm qua khi ở bên trong trấn Phù Dung, Hoắc Dần đã nói không ít về Lý gia với Thẩm Miếu, nếu như Lý phu nhân tìm đến Thẩm Miếu, nàng phải đề lộ tin tức gì, Hoắc Dần cũng đều nói rõ ràng cả.

Lý phu nhân nói: "Lão gia nhà ta an ổn quen rồi, tiền quan phủ quả thật không dám đụng vào, nhưng nói câu khó nghe, chúng ta là thương nhân, cũng không thể để mất buôn bán không làm."

Thẩm Miếu nhú mày, những lời Lý phu nhân nói đều ở trong phạm vi tính toán của Hoắc Dần, cho nên nói theo: "Tỷ tỷ lo lắng ở chỗ Từ huyện lệnh ư? Thành trì phân làm hai huyện, Lý gia và Từ huyện lệnh có quan hệ tốt, Cổ gia bên kia thì có quan hệ tốt với Trần Huyện lệnh, nói cho cùng, thương nhân là phải dựa vào quan mới có thể làm được việc."

Lý phu nhân gật đầu liên tục: "Chính là ý này!"

Thẩm Miếu bật cười: "Tỷ tỷ có thể yên tâm, ta cùng với phu quân cũng không phải là ngu xuẩn, đâu thể thật sự động thủ trên người quan phủ ở địa phương chứ? Không phải là Từ huyện lệnh này..... Chắc, không có quan hệ tốt cũng được."

"Là sao?" Lý phu nhân hỏi.

Thẩm Miếu nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: "Không gạt tỷ, vị trí của Từ huyện lệnh này sợ rằng không ngồi được bao lâu nữa đâu, thám tử của Thẩm gia muội truyền lời, chưa tới hai ngày nữa, Tri phủ đại nhân sẽ nghiêm khắc điều tra Từ gia, tội ông ta cấu kết với son phi vợ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân đây."

"Không thể nào? " Lý phu nhân lập tức mặt mày biến sắc.

Thẩm Miếu vô tội trừng mắt nhìn: "Muội lừa tỷ làm gì chứ? Muội còn định cùng nhau làm ăn buôn bán với tỷ tỷ đây."

Trên trán Lý phu nhân chảy cả mồ hôi lạnh, Lý gia bọn họ vẫn có quan hệ tốt với quan phủ, trên thực tế vẫn có quan hệ với Lộc Phong Trại trên Chu Sơn, phú thương, son phi, quan lại cả ba cùng đứng chung trên một chiếc thuyền mới có thể sinh tồn, bên nào rơi đài thì cũng không ai sống tốt được.

Mà nay Từ huyện lệnh còn không giữ được mình, vậy người xui xẻo chẳng phải là Lý gia ư?

Nếu thật sự Từ huyện lệnh bị điều tra, tất nhiên Tri phủ sẽ tìm hiểu nguồn gốc đến trên đầu Lý gia, thay vì như vậy, còn không bằng đẩy Từ huyện lệnh ra ngoài trước, cũng tốt hơn mình bị liên lụy.

Thẩm Miếu thấy Lý phu nhân lo lắng trùng trùng, trong lòng đoán được thật sự bị Hoắc Dần đoán trúng, bèn nói: "Tỷ tỷ, có phải là không thoải mái hay không? Hôm nay vẫn còn lạnh, không ngại cứ đi về trước, những lời muội muội nói với tỷ là thật đấy, tỷ tuyệt đối đừng nói ra bên ngoài."

Lý phu nhân gật đầu: "Không nói, không nói....."

Thẩm Miếu gọi nha hoàn của Lý phu nhân, để nha hoàn mang theo Lý phu nhân trở về, mình theo đường bờ sông đi khách điểm Đình Phong, dù sao những lời Hoắc Dần bảo nàng nói nàng cũng đã truyền cho Lý phu nhân rồi, cứ quan sát xem lời của Lý phu nhân có chút ảnh hưởng nào với Lý Thủ Tài hay không.

Thẩm Miếu mới về đến khách điểm Đình Phong, thì thấy Hoắc Dần ở đại sảnh dùng điểm tâm, nhớ tới lời thần Thổ Địa nói với nàng, nếu nàng không muốn đau đầu đau người, ngoại trừ tránh chạm mặt những người có liên quan đến nàng lúc còn sống ra, cũng chỉ có đi tìm được căn nguyên để giải quyết.

Đã như vậy, thì nàng và Hoắc Dần, cũng coi như là giúp đỡ lẫn nhau.

"Này." Thẩm Miếu ngồi vào chỗ đối diện Hoắc Dần: "Ta đói rồi."

Con người Hoắc Dần sáng lên, còn chưa mở miệng, hộ vệ Giáp đã hiểu bụng tới một bát cháo: "Phu nhân, mời dùng."

Hộ vệ Ất bụng chút thức ăn, hộ vệ Bính cầm bánh tiêu, hộ vệ Đinh dừng lại, nhìn tay trống không của mình, chậm rãi để ở sau lưng.

Lấy lòng là một môn kỹ thuật sống, hẳn cứ từ từ học vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Giúp Đỡ Nhau

Sau khi Lý phu nhân trở lại Lý phủ, đã lập tức nói cho Lý Thủ Tài nghe.

Sau khi nghe xong, Lý Thủ Tài cảm thấy mới lạ: "Nhưng gần đây Từ huyện lệnh cũng không làm hành động gì lớn, không báo cho ta biết bất kỳ tiếng gió nào, có phải Thẩm phu nhân hiểu lắm gì hay không?" "Ế quý đồn

Lý phu nhân và Thẩm Miếu gọi tỷ tỷ muội muội thân thiết với nhau hơn nhiều, lại nghĩ tới vài năm gần đây Từ huyện lệnh la hét với nhà bọn họ, tâm đã lệch: "Có phải hiểu lắm hay không, chẳng đi phủ Huyện lệnh một chuyến chẳng phải sẽ biết sao?"

Lý Thủ Tài nghĩ lời này cũng đúng, bèn cầm chút được liệu bỏ ở trong phủ đi xe ngựa với phủ Huyện lệnh.

Từ huyện lệnh cũng cảm thấy nhức đầu không thôi, vào sáng tinh mơ có mấy quan sai đến phủ Huyện lệnh, đánh thức ông ta khỏi giấc mộng, nói là Tri phủ đại nhân muốn kiểm tra ghi chép chuyện trừ phiến loạn từ trước tới nay của bốn huyện, còn có hồ sơ...v.v.

Từ huyện lệnh còn chưa kịp thay y phục, chỉ thấy đi theo phía sau những người kia là một hàng binh lính, động tĩnh hơi lớn, sợ hết hồn, còn tưởng rằng

chuyện của mình bại lộ, cười lạnh hỏi: "Có phải Tri phủ đại nhân hiểu lắm gì với bản quan không?"

Người cầm đầu lắc đầu nói: "Cũng không phải, gần đây Tri phủ đại nhân muốn trừ phiến loạn, ghi chép trong phủ nha Tri phủ lại quá ít, mà đây là tòa thành cách Chu Sơn gần nhất, cũng bị sơn phi cướp nhiều lần nhất, cho nên mới đến đòi hồ sơ, không những cần lấy từ chỗ Từ huyện lệnh, đợi lát nữa chúng ta còn phải đi chỗ Trần Huyện lệnh lấy nữa."

Từ huyện lệnh nghe lời này, mới thờ phào nhẹ nhõm, vì vậy sửa sang lại y phục, để cho thuộc hạ, sư gia đi lấy ghi chép chuyện có liên quan đến sơn phi còn có hồ sơ của phủ Huyện lệnh giao cho đối phương.đôn quý lễ

Nhắc tới cũng khéo, Lý Thủ Tài mới vừa ngồi xe ngựa tới phủ Huyện lệnh, đã nhìn thấy trước cửa phủ Huyện lệnh đứng một đoàn quan binh.

Lý Thủ Tài lập tức cho gia đình dắt ngựa xe về, thương nhân và quan phủ thường xuyên dính dáng với nhau cũng không phải chuyện tốt, không thể để người khác bắt gặp mà nói ra nói vào được.

Sau khi lui tới ngã tư đường, lúc này Lý Thủ Tài để hai tay trống trơn đi tới phủ Huyện lệnh.

Phía sau phủ Huyện lệnh có một cửa hông, thông với hẻm nhỏ, Lý Thủ Tài liếc mắt nhìn, cửa hông trong ngõ hẻm bị mở ra, sư gia đang ôm một đồng đồ ra ngoài, gã lập tức đi theo.

"Sư gia! Sư gia, là ta!"

Sư gia quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhìn thấy Lý Thủ Tài, thờ phào nhẹ nhõm: "Tới rất đúng lúc, ông chủ Lý, đây là sổ sách trong phủ chúng ta, người nhanh mang đến chỗ ở của ông đi, ta đang lo không biết giấu ở đâu đây này."

Lý Thủ Tài liếc mắt nhìn sổ sách, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Sao ở cửa có nhiều quan binh như thế?"

"Ồ! Còn không phải là do Tri phủ mới nhậm chức đó sao....." Sư gia nói đến chỗ này, bỗng dừng lại, sau đó chuyển sang chuyện khác: "Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là đến đòi hồ sơ mà thôi, trường hợp hơi lớn, nên bên ta cũng không quá yên tâm."

Lý Thủ Tài thấy ông ta trước sau khác biệt quá lớn, cũng không tin là chỉ muốn lấy hồ sơ mà phải làm lớn như thế, đột nhiên nhớ tới những lời Lý phu nhân nói với gã sáng nay, trong lòng càng thêm ngũ vị tạp trần.

Sư gia đặt sổ sách ở trong tay Lý Thủ Tài, vội hỏi: "Ông chủ Lý đi bộ tới?"

"Không, xe ngựa của ta đang ở đầu ngõ."

Sư gia thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy ông chủ Lý đi mau, sổ sách này tạm thời để lại chỗ ông."

Lý Thủ Tài vẫn có chút không yên lòng, đưa tay nắm lấy sư gia: "Sư gia, sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra chứ?"

"Trước mắt nhìn không ra là có chuyện gì lớn, ông chủ Lý cứ yên tâm, chúng ta đều đứng chung trên một chiếc thuyền, nếu thuyền thủng một lỗ, ta có thể không nói với ông ư?" Sư gia nói xong, thì lập tức đi trở lại bên trong cửa hông, đóng cửa lại.đôn quý lễ

Lý Thủ Tài nhìn chằm chằm tấm ván gỗ có chút rêu xanh, nhìn về phía sổ sách trong tay, ôm vào trong lòng dùng tay áo che lại, chạy về trong xe ngựa, nhìn được liệu thuốc bỏ bên trong xe ngựa, trái tim đập thình thịch.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như sư gia nói, Tri phủ hành động như vậy, nếu nói không phải nghiêm khắc điều tra thì ai cũng không tin, sổ sách cũng lên cát giấu đi, kẻ sư gia đáng hận kia còn nghĩ gã chả hay biết gì, cái gì cũng không chịu nói.

Lý Thủ Tài cho xe ngựa quay trở lại Lý phủ.

Lý phu nhân nhìn thấy trong tay Lý Thủ Tài mang theo thuốc men trở lại, vì vậy cau mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Không đi vào được?"

Lý Thủ Tài thở dài: "Có đi, không thấy Từ huyện lệnh, gặp được sư gia, sư gia đưa những cái này bảo ta cầm về."

Lý phu nhân liếc mắt nhìn sổ sách được Lý Thủ Tài ném tới trên bàn, trong lòng cả kinh: "Thật sự đã xảy ra chuyện?"

Lý Thủ Tài lắc đầu: "Sư gia đang gấp nên không nói gì cả, nếu bọn họ thật sự cuốn gói chạy, chúng ta cũng sẽ không biết."

Lý phu nhân gấp đến độ dậm chân: "Xem ra ông chủ Thẩm và Thẩm phu nhân nói đúng! Lão gia, chúng ta còn theo Từ huyện lệnh, không biết chừng sẽ ngồi tù đấy!"

Lý Thủ Tài gật đầu nói: "Ta thấy ông chủ Thẩm cũng là người làm chuyện lớn, biện pháp lại nhiều, khó trách không muốn giao thiệp với Từ huyện lệnh, xem ra chúng ta phải đi khách điểm Đình Phong báiphóng."

"Lần trước ở Bách Yến lâu còn chưa ăn được bữa cơm, lúc này....."

Lý Thủ Tài gật đầu: "Phu nhân nói đúng."

Tri phủ cho quan sai chia ra đi lấy hồ sơ từ chỗ Từ huyện lệnh và Trần Huyện lệnh, trong chớp mắt cho người đưa đến trong khách điểm Đình Phong.

Hoắc Dần tựa vào trên ghế vừa ăn bánh ngọt, vừa lấy hồ sơ ra, sau khi vội lật vài tờ, rất là không thú vị vớt xuống, nói: "Không có gì để xem cả."

Hộ vệ Giáp nói: "Từ huyện lệnh cầu kết với sơn phi, chắc chắn sẽ có bản lãnh làm sạch sẽ, cái này sợ rằng không phải thật sự là ghi chép chi tiêu trừ phiền loạn và sổ sách thu thuế."

Hoắc Dần gật đầu, lại cầm hồ sơ bên Trần Huyện lệnh lên xem, không nhìn sổ sách chi tiêu, mà đầu tiên là nhìn danh sách nhân viên tử thương trong chuyện trừ phiền loạn.

"Nhiều năm trừ phiền loạn, không một người thương vong." Hoắc Dần thở dài, sau khi bỏ những thứ vô dụng này xuống, có chút nhức đầu hỏi: "Bên Lý Thủ Tài có động tĩnh gì không?"

"Đại nhân, kế ly gián này dùng thật sự khéo, sợ rằng Lý Thủ Tài và Từ huyện lệnh đã sinh ra khoảng cách rồi." Hộ vệ Ất nói xong, hộ vệ Bính liền nói tiếp: "Đó cũng là đại ân phu nhân giúp chúng ta, nếu không phải nàng tiết lộ tin tức cho Lý phu nhân, Lý Thủ Tài không biết chuyện này sao dễ dàng trúng kế được."

Ngồi ở đối diện đang cắn hạt dưa, Thẩm Miểu nghe lời này, mở trừng hai mắt: "Không không không, là chuyện phải làm."

Hoắc Dần cười: "Đúng vậy, nàng cũng là vì suy nghĩ cho bách tính Ngô Châu."

Hộ vệ Đinh nói: "Đại nhân và phu nhân đều vì nước vì dân, thật sự là lương phối."

Nụ cười của Hoắc Dần càng sâu hơn, khoe miệng Thẩm Miểu giật giật: "Diễn trò, diễn trò mà thôi....."

Hoắc Dần nghe lời này, đưa tay đẩy cửa sổ ra, gió xuân thổi qua quay đầu lại hỏi thuộc hạ: "Các người đều không có việc gì làm sao?"

Hộ vệ Giáp lập tức hiểu ngầm trong lòng, xoay người nói với ba người còn lại: "Trần Huyện lệnh và Cổ gia bên kia đã tra ra được gì chưa? Chúng ta đi ra ngoài bàn bạc một chút!"

Bốn người xếp thành một hàng đi ra ngoài, lúc ra cửa còn có lòng tốt khép cửa phòng lại.

Thẩm Miểu nhìn thấy bộ dạng lúc hộ vệ Đinh rời đi, nở nụ cười ý vị sâu xa với mình kia, da gà da vịt rồi rít nổi cả lên.

Hoắc Dần nghiêng người tới gần nàng, trên mặt nở nụ cười: "Nàng xem, không có nàng thì chuyện của ta cũng không hoàn thành được."

Thẩm Miểu đưa tay sờ lỗ mũi, nghe lời này còn rất hưởng thụ, bèn nói: "Ta cũng không giúp người suông, lúc ta không quen người, thuộc hạ của không có nhiều, điều tra chuyện cũng không dễ, người còn phải giúp đỡ ta đấy."

Hoắc Dần tròn tròn hai mắt, hạ hai chân trên ghế xuống, bung băng ngồi một mạch đi thẳng đến bên cạnh Thẩm Miểu mới ngồi xuống, đưa tay chống cằm, cơ thể gần như dán sát mặt nàng: "Nàng vẫn còn có chuyện cầu xin ta à?"

Thẩm Miểu lui về phía sau, giữ vững chút khoảng cách nói: "Không phải cầu xin người, chúng ta thế này gọi là..... Giúp đỡ nhau."

Hoắc Dần tiếp tục đến gần, ồ một tiếng, sau đó nhún mày hỏi nàng: "Nàng muốn ta giúp gì?"

Thẩm Miểu nâng cao eo, tư thế hết sức quái dị, nếu lui về phía sau nữa sẽ té ngã, nàng cố sức đưa ngón tay chỉ hồ sơ bị Hoắc Dần ném qua một bên, hỏi hân: "Người có thể giúp ta điều tra ông chủ Quý một chút được không?"

"Ông chủ Quý?" Hoắc Dần bung cái băng ngồi xê lại gần nàng chút, Thẩm Miểu bị dọa trực tiếp té khỏi ghế ngồi.

Nàng còn chưa té xuống, Hoắc Dần đã đưa một tay ra ôm hông của nàng, không buông ra, giữ vững động tác này, lại hỏi: "Nàng tìm ông chủ Quý có chuyện gì? Ừm..... ông ta có quan hệ thông gia với Trần huyện lệnh, vốn ta cũng muốn điều tra ông ta, chỉ là chuyện nàng phải làm không phải là suy nghĩ cho ta ư?"

Thẩm Miểu đưa tay đẩy bờ vai của hắn: "Người đứng gần ta như vậy làm gì?"

"Phu nhân thành thật khai báo cho vi phu, nàng thật sự nhìn trúng thư sinh Quý gia kia?" Hoắc Dần nói đùa với nàng.

Thẩm Miểu ngẩng đầu lên gào thét: "Đầu óc người bị hỏng à! Buông tay buông tay ra! Nam nữ thụ thụ bất thân hơn nữa ta còn là người nhìn người lớn đây, người đừng không biết quy củ!"

Hoắc Dần xuy một tiếng, kéo nàng ngồi vững, rồi sau đó lui về phía sau nửa phần, vẫn duy trì một khoảng cách, nghiêm trang hỏi: "Điều tra Quý gia thì có thể, chỉ là nàng phải nói cho ta biết là vì chuyện gì?"

Thẩm Miểu đưa tay sờ lỗ mũi nói: "Đúng đấy..... Là ta nhìn trúng thư sinh Quý gia....."

Hoắc Dần hừ một tiếng xoắn lỗ tai của nàng, Thẩm Miêu lập tức đưa tay che hai lỗ tai: "Ta nhìn thấy Quý lão gia mới phát giác thân thể có gì đó không đúng, hỏi Thổ Địa gia, ông ấy nói có lẽ là có liên quan đến ta khi ta còn sống, cho nên ta muốn điều tra xem thể nào."

"Khi còn sống?" Hoắc Dần bỗng nói: "Nàng từng là người phạm?"

Thẩm Miêu tròn tròn hai mắt nở nụ cười: "Ngươi cũng cảm thấy ngạc nhiên có đúng hay không?"

Hoắc Dần nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thẩm Miêu, Thẩm Miêu đưa tay ôm ngực mặc hần nhìn, chỉ chốc lát sau, hần mới nói: "Được, ta giúp nàng điều tra, nếu điều tra được chuyện gì, ta sẽ nói với nàng."

Thẩm Miêu gật đầu cười: "Vậy thì ta và ngươi cứ tiếp tục diễn tiếp thôi, phu quân."

Hoắc Dần nhú mảy, nhếch miệng lên: "Gọi thêm lần nữa nghe xem."

Thẩm Miêu đưa tay đẩy đầu đang đến gần của hần ra, đứng lên phui phui làn váy, sai bước đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa, đã nhìn thấy bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh đều đang làm cùng một động tác, nâng gò má vuốt tai vào bên trong phòng.

Thẩm Miêu: "....."

Bốn người lập tức đứng thẳng người, phân ra hai bên, sống lưng thẳng tắp, mắt cũng không dám nhìn Thẩm Miêu nói: "Phu nhân đi thông thả."

Thẩm Miêu trở về phòng không bao lâu, gia đình Lý Thủ Tài đã đến khách điểm Đinh Phong.

Lý Thủ Tài nói muốn tìm ông chủ Thẩm thì rất dễ, cứ tìm bốn hộ vệ đứng ở trước cửa kia là được.

Gia đình cảm thiệp mời trên tay, chạy vội lên lầu, giao thiệp mời cho hộ vệ Giáp sau đó lập tức rời đi.

Hộ vệ Giáp lại đưa thiệp mời cho Hoắc Dần, Hoắc Dần liếc mắt nhìn, hiểu được ở bên trong cửa ải Từ huyện lệnh này, có lẽ mình đã đánh thắng một trận rồi.

Hần nói với hộ vệ Giáp: "Đi thăm dò Trần Huyện lệnh, xem Cổ gia, Quý gia và Trần Huyện lệnh có quan hệ như thế nào. Đúng rồi, điều tra chuyện quá khứ của họ Quý một chút, hỏi nhiều người già trong thành, xem trước kia họ Quý đã làm những gì."

Hộ vệ Giáp lĩnh mệnh đi ra ngoài, liền muốn trở về thành vào phủ nha Tri phủ sai một ít nhân thủ tới dùng.

Sau khi hộ vệ Giáp đi, Hoắc Dần còn nói: "Đi, mua một ít thức ăn cho phu nhân."

Không ngờ Thẩm Miêu từng là người phạm, còn thú vị hơn cả tưởng tượng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Xin Xâm

Lý Thủ Tài mời Hoắc Dần đi Bách Yến lâu ăn cơm, dĩ nhiên Hoắc Dần sẽ không cự tuyệt, đêm đó cùng Thẩm Miêu xuất phát, ngồi xe ngựa nhỏ đến Bách Yến lâu.

Trong khoảng thời gian ngắn Hoắc Dần đi tới trong thành, ông chủ Bách Yến lâu đều cảm thấy việc làm ăn của mình khá lên, chỉ vì ông chủ họ Thẩm này tới đây, một tháng ăn một lần, cũng có thể làm ông ta kiếm đủ vốn rồi.

Khi xe ngựa nhỏ dừng ở trước Bách Yến lâu, ông chủ đã đứng ở cửa tự mình nghênh đón, chỉ nhìn trái phải có bốn hộ vệ cũng biết người trong xe ngựa là ai. Thì cho người làm nâng mành xe lên, đỡ ông chủ Thẩm và Thẩm phu nhân xuống xe.

Lúc ở trong xe ngựa, Hoắc Dần cũng đã dặn dò những chuyện cần làm với Thẩm Miêu rồi, sau khi vào lầu hai ở Bách Yến lâu, hai người bắt đầu biểu diễn phu thê ân ái.

Nhã gian Lý Thủ Tài đặt vẫn là của lần trước, khi hộ vệ Giáp đi ngang qua đặc biệt nhìn phòng bên cạnh, cũng không thấy bóng dáng của Từ huyện lệnh, lúc này mới hé miệng nở nụ cười.

"Ồ, ông chủ Thẩm tới rồi ư, ông chủ Thẩm nhanh ngồi xuống!" Lý Thủ Tài đứng dậy nói.

Lý phu nhân cũng nắm lấy tay Thẩm Miêu, cười nói: "Muội muội nhanh ngồi bên này, chúng ta trò chuyện."

Thức ăn lên bàn, sau khi đoàn người ăn bữa cơm, Lý Thủ Tài muốn mời Hoắc Dần đi dạo phố một chuyện, trên thực tế là vì dễ nói chuyện hơn.

Hoắc Dần hiểu ngầm trong lòng, không biến sắc, đối bị động thành chủ động, sẽ chờ Lý Thủ Tài mở miệng hỏi hấn.

Quả nhiên, đi không bao xa Lý Thủ Tài đã không nhịn được, hỏi: "Ta về nhà, phu nhân cũng đã nói với ta rồi, xem ra ông chủ Thâm cũng định cùng ta làm cuộc buôn bán này, chỉ là không biết, làm sao ông chủ Thâm biết được những tin tức này?"

Hoắc Dần nói: "Bằng hữu là đại nhân vật trong triều thì ta không có, nhưng Thâm gia ta am hiểu bắt tay từ tầng dưới chót, muốn dò la tin tức cần gì phải hỏi quan binh trong phủ Tri phủ, hỏi nữ đầu bếp, hỏi nha hoàn, tin tức những người này nói ra tuy không thể tin hết, nhưng hơn phân nửa cũng không sai được."

Lý Thủ Tài chấp tay với Hoắc Dần: "Ông chủ Thâm cao kiến, trước đó ta và Từ huyện lệnh vẫn luôn có chút qua lại, nhưng chỉ là sơ giao, ta vô ý đối nghịch với quan phủ, nhưng mà nay phiên toái chủ động tìm tới ta... ta lại không biết làm như thế nào cho phải. Ta có tâm cùng kiếm tiền với ông chủ Thâm, lại sợ mình không chống đỡ tới được lúc đó."

Hoắc Dần hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lý Thủ Tài bỗng tiến tới bên cạnh hấn: "Ngài có biết sáng nay có một đội quan binh vây phủ Huyện lệnh không?"

Hoắc Dần gật đầu: "Có nghe thấy, vốn ta còn tưởng rằng là Tri phủ muốn hỏi tội, lại không nghĩ rằng chỉ lấy chút đồ không quan trọng."

Lý Thủ Tài lắc đầu: "Đầu phải đồ không quan trọng, sợ là không lục soát ra được nên mới rồi đi."

Hoắc Dần ưỡn thẳng lưng, đặt một tay ở phía sau, vẻ mặt không thay đổi: "Nhưng cũng không tìm được thứ gì hữu dụng đấy thôi? Không lẽ Từ huyện lệnh thật sự cấu kết với son phi?"

Lý Thủ Tài há mồm muốn nói ra, đầu lưỡi như bị dính lại, ấp úng mấy phen, vẫn không nói ra chuyện sổ sách.

Chỉ là Lý Thủ Tài chưa nói, nhưng Lý phu nhân lại không nhịn được, lần này Thâm Miếu lại nói với nàng ta công việc kiếm tiền ở mấy địa phương khác của Hoắc Dần như mấy lần trước, Lý phu nhân cảm thấy nôn nóng, trong đầu nghĩ tới kiếm tiền và sổ sách, vì vậy đã nói chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Thâm Miếu lôi kéo tay áo Lý phu nhân, nghiêng đầu có chút ngạc nhiên: "Sổ sách? Sổ sách gì?"

Lý phu nhân vỗ vỗ tay Thâm Miếu: "Muội muội, đây chính là chuyện liên quan đến tính mạng của nhà ta đấy, ta nói với muội, muội tuyệt đối không thể nói với ai khác đấy nhé."

Thâm Miếu chắc một tiếng: "Aizz, tỷ nói muội nghe muội còn phải giúp tỷ nghĩ biện pháp giải quyết phiên toái nữa, sao lại hại tỷ được?"

Lý phu nhân thở dài: "Còn không phải là lão gia nhà ta và Từ huyện lệnh kia từng có một chút lui tới ư, hôm nay Từ huyện lệnh thật sự như lời muội nói bị Tri phủ điều tra, Tri phủ cũng không điều tra ra được gì, cũng là bởi vì sổ sách qua lại giữa ông ta và son phi, đều giao cho lão gia nhà ta."

Con người Thâm Miếu sáng lên, làm bộ như rất kinh ngạc, trong lòng lại liên tục gật đầu, đúng rồi đúng rồi, chính là cái này.

"Vật này chính là củ khoai nóng phỏng tay đấy, Tri phủ không có bằng chứng cụ thể thì sao có thể tùy tiện phái binh tới chứ, tới một lần chắc chắn sẽ còn có lần thứ hai, hai người cầm sổ sách này, nếu như tra ra được thì hai người sẽ làm thế nào?" Thâm Miếu vạch ra chuyện sẽ xảy ra với nàng ta.

Lý phu nhân vội vả cau mày: "Ta cũng nghĩ giống vậy, chẳng lẽ muốn chúng ta trả lại?"

"Tại sao phải trả lại? Trả lại thì nên lưu chứng có hơn, muội hỏi tỷ tỷ thật lòng, Lý gia thật sự chỉ có quan hệ với Từ huyện lệnh, mà không liên lạc gì với son phi kia ư?" Thâm Miếu hỏi lời này, Lý phu nhân lập tức sững sờ.

Dù Lý phu nhân không nói, Thâm Miếu cũng đã đoán được, nàng không chọc thủng, nói thẳng: "Nếu như có quan hệ, nhưng lại muốn loại bỏ quan hệ của mình trong đó, nếu như không sao, muội nói cho tỷ tỷ một biện pháp, chủ động giao sổ sách này cho Tri phủ."

Lý phu nhân sững sờ: "Giao cho Tri phủ? Đây không phải là rõ ràng nói cho Tri phủ biết bên ta có quan hệ với Từ huyện lệnh sao?"

Thâm Miếu lắc đầu: "Cũng không phải bảo hai người phải lấy danh nghĩa Lý gia giao cho Tri phủ, tỷ suy nghĩ xem ở bên kia, vẫn còn Cô gia nổi danh như Lý gia đấy."

Lý phu nhân dừng lại, cẩn thận suy nghĩ, lập tức nhìn Thâm Miếu: "Muội bảo ta giả mạo Cô gia, giao sổ sách cho Tri phủ?"

Thâm Miếu gật đầu: "Nếu Từ huyện lệnh đã có khó khăn, cũng không nói cho hai người biết, ngược lại còn muốn cho hai người đưa lưng ra gánh vác, vậy hai người không thể để cho ông ta bắt nạt. Không nói gạt tỷ, phu quân ta cũng điều tra, Cô gia thâm đoạt đi không ít buôn bán của Lý gia, tỷ chỉ sai một người, lấy danh nghĩa Cô gia giao sổ sách cho Tri phủ, không nói bên trong là cái gì, đưa xong thì đi ngay, tuyệt đối không điều tra đến trên đầu tỷ."

Lý phu nhân đưa tay vỗ vỗ tim, lại nhìn Thâm Miếu, đột nhiên cảm thấy nữ tử trước mắt này hết sức khôn khéo, mình làm buôn bán nhiều năm như vậy, cũng không thể nào so sánh được.

"Muội muội quả nhiên cực kì thông minh."

Thẩm Miểu khiêm tốn cười, nàng cực kì thông minh chỗ nào chứ, trước khi tới Hoắc Dần đã nói, Lý Thủ Tài là người cẩn thận, chưa chắc sẽ nói ra gì, muốn tìm đột phá thì cứ xuống tay từ phu nhân của gã, phu nhân của gã đã tin Thẩm Miểu một lần, thì sẽ dễ dàng tin tưởng thần thứ hai.

Nàng cũng chỉ là lựa chọn theo những con đường phát triển mà Hoắc Dần chỉ cho nàng mà thôi, chọn một cái gần giống trong đó, kết quả thật sự nói trúng.

Đoàn người đi tới trước mặt miếu Nguyệt Lão, Lý phu nhân cũng nghe biện pháp kia, lời kéo tay Thẩm Miểu hỏi: "Muội muội có biết này cây Cầu Nguyệt này rất linh không?"

Nàng mở trừng hai mắt lác đàu: "Không biết, chỉ là lúc mới tới nơi này, phu quân có dẫn muội tới đây."

Lý phu nhân hăm mộ nhìn về phía nàng: "Vậy cũng thật tốt, lão gia nhà ta trước kia cũng dẫn ta tới đây, nhưng những năm gần đây cũng không biết những thứ đồ này, một khi đã lớn tuổi dần thì đã không còn chu đáo như bình thường."

Khỏe miệng Thẩm Miểu giật giật, Hoắc Dần chu đáo chỗ nào chứ, đó hoàn toàn là tự bản thân hấn và bốn thuộc hạ muốn chơi, mua hơn hai mươi tám lụa đỏ ở chỗ bán rồi treo tất cả ở trên đỉnh cây, bây giờ nàng ngẩng đầu nhìn trên đỉnh cây, đều có thể nhìn thấy ở trên những nhánh cây nhỏ yếu đều treo nhiều lụa đỏ đầy.

Lý phu nhân cười: "Ngày xưa lão gia nhà ta còn đề thơ ở phía trên này cơ."

Thẩm Miểu nghe lời này đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng nhớ Hoắc Dần còn viết một câu thơ ở trên lụa đỏ, nói đúng ra giống như là nửa câu, nàng không biết có ý gì, Hoắc Dần nói là có ý nghĩa hai người tốt đẹp, cũng không biết có đúng hay không.

Lý phu nhân nhìn qua giống như là có học thức, vì vậy Thẩm Miểu hỏi nàng ta: "Tỷ tỷ có biết hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm là có ý gì không?"

Trước mặt miếu Nguyệt Lão người đến người đi, phần lớn đều là nam nam nữ nữ kết đôi mà đi, mà hôm nay sắc đã tối, mới vừa lên đèn, đèn lồng màu đỏ trước mặt miếu Nguyệt Lão đã làm chỗ này rực sáng lên.

Khi Lý phu nhân nghe thấy Thẩm Miểu hỏi, gương mặt hơi đỏ, mặt mày cong cong hỏi: "Là ông chủ Thẩm muốn nói với muội hay sao?"

Thẩm Miểu gật đầu.

Lý phu nhân nói: "Đây chỉ là nửa câu, hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm, thủy tri tương ước thâm. Ý tứ chính là nếu như giao trái tim của ta cho nàng, thành tim của nàng thì nàng mới có thể biết được tình yêu của ta với nàng sâu đậm thế nào. Tình cảm của ông chủ Thẩm thật tốt."

Khỏe miệng của Thẩm Miểu đang nhếch lên từ từ cứng ngắt, không nhận được quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoắc Dần vẫn đang nói chuyện với Lý Thủ Tài.

Không biết vì sao, nàng cứ nhìn sang như vậy, Hoắc Dần lập tức phát hiện tầm mắt cũng nhìn sang, lời đang nói đến một nửa cũng không tiếp tục, khi đối diện với ánh mắt của Thẩm Miểu thì chậm rãi nở nụ cười.

Thẩm Miểu lập tức thu hồi ánh mắt, lồng ngực bốn chồn tim đập bịch bịch như đánh trống, đứng ở bên cạnh, Lý phu nhân nhìn hai người như vậy, cười nói: "Ông chủ Thẩm thật sự yêu muội muội."

Thẩm Miểu xoay người: "Sao có thể....." Ba chữ vừa ra khỏi miệng, nàng mới nhớ tới tình cảnh của mình, nụ cười vừa rồi của Hoắc Dần chỉ sợ cũng là diễn trò, vì vậy nói tiếp: "Sao có thể không yêu, dù sao muội với chàng cũng là thanh mai trúc mã."

"Ồi? Có xin xâm đấy!" Lý phu nhân lời kéo tay Thẩm Miểu chạy về phía trước mấy bước.

Hoắc Dần và Lý Thủ Tài đứng ở dưới tàng cây Cầu Nguyệt tiếp tục nói chuyện phiếm, chỉ là Hoắc Dần chưa quên Thẩm Miểu, liếc mắt nhìn hộ vệ Đình, hộ vệ Đình lập tức đi theo.

Thẩm Miểu đi theo Lý phu nhân một mạch thẳng đến trước cửa miếu Nguyệt Lão, trước cửa trừ các loại mặt nạ tranh chữ, còn có một ông lão ngồi ở trước một bàn gỗ bày quầy xin xâm hỏi quẻ, mặc trên người trường bào màu đỏ, tóc màu trắng nhìn sơ khá chỉnh tề.

Ông lão nhìn thấy Lý phu nhân, bèn cười: "Phu nhân đi xin xâm?"

"Nhân duyên của ta cùng với muội muội nhà ta cũng đã tìm được rồi, chỉ hỏi ông ở chỗ này có thể xin xâm khác không?"

Ông lão vuốt râu một cái nói: "Đây là miếu Nguyệt Lão, không xin xâm khác được, ta thấy phu nhân đã thành thân mấy năm, ngược lại có thể xem cho phu nhân vận số nhân duyên kế tiếp."

Thẩm Miểu nhìn ông lão thở ra một hơi, cảm giác có chút quen mắt, ông lão kia cười nghiêng sang nhìn nàng thì hai người đồng thời tròn to hai mắt.

Thẩm Miểu đưa ngón tay chỉ ông lão: "Nguyệt Lão?"

Ông lão gật đầu: "Đúng vậy! Ta là người giải xâm ở miếu Nguyệt Lão này."

Thẩm Miếu dừng lại, đưa tay dụi dụi con mắt, nhìn thấy ông lão này có bốn cái tay, hai cái đầu, một thật thể, một hư ảnh.

Thật thể đang giải xâm cho Lý phu nhân, trên hai tay ở hư ảnh là đồng tơ hồng rồi thành một đoàn, ông đang vui đầu gỡ tơ hồng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn Thẩm Miếu.

Thẩm Miếu uất ức, cũng không phải là nàng làm cho tơ hồng của Nguyệt Lão loạn mà.

"Ai nha, hạ ký, muội muội cũng tới xin đi!" Lý phu nhân kéo Thẩm Miếu.

Thẩm Miếu hồi hồn, lại nhìn ông lão, đã thành một người, khuôn mặt đang tươi cười với nàng. Thẩm Miếu tùy tiện rút từ trong ống thăm ra một cây xâm, ông lão liếc mắt nhìn chữ trên thẻ tre, cười nói: "Thượng ký, chỉ là trong mệnh vị cô nương này có kiếp nạn, theo tuổi của cô nương, thì hẳn kiếp số đã qua, lương duyên vẫn luôn ở đây, chữ trên xâm có thủy có kim, cô nương thuộc thủy, nếu bên cạnh có nam tử thuộc hệ kim, vậy là có thể hạnh phúc cả đời."

Lý phu nhân bật cười: "Cô nương gì chứ, vị này đã gả rồi!"

Ông lão hừ một tiếng, vừa muốn nói gì đó, Thẩm Miếu sợ ông nói ra, lập tức nói: "Cảm ơn."

Xoay người nhìn Lý phu nhân, đưa tay xoa ấn đường: "Hôm nay đã trễ, muội có chút mệt, tỷ tỷ trở về suy nghĩ thật kỹ lời của muội nói, chúng ta phải tạm biệt thôi."

Lý phu nhân đi thời gian dài như vậy cũng có chút mệt mỏi, vì vậy gật đầu nói được, rồi xoay người đi kéo Lý Thủ Tài, nói gì đó rồi hai người cùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoa Đăng

Hoắc Dần đưa mắt nhìn hai người rời đi, lúc này mới đi về phía Thẩm Miếu, tự nhiên vươn tay khoác lên trên vai của nàng, tròng mắt nhìn chỗ bày sạp xung quanh.

Thẩm Miếu nhìn tay của hắn, đưa tay đẩy ra, Hoắc Dần đứng thẳng người bày ra vẻ mặt không hiểu: "Chạm vào cũng không thể được ư?"

Thẩm Miếu vỗ vỗ bả vai, ánh mắt rơi vào nơi khác: "Nam nữ thụ thụ bất thân, ngại cứ đứng sát ta như vậy, ngày sau sao lấy vợ sinh con được?"

Ánh mắt Hoắc Dần trầm xuống, nhưng ý cười trên khóe môi vẫn không biến mất, nhìn về mặt của Thẩm Miếu cũng biết trong lòng nàng đang có ý đồ gì, bèn nói: "Cưới nàng không phải là được sao?"

Thẩm Miếu chắc một tiếng: "Câu nói đùa này tốt nhất sau này đừng nói nữa, dù thế nào ta cũng là Hà Bá, vốn không nên tiếp xúc qua lại với người phạm các ngại, hơn nữa chúng ta không phải là hai người tốt đẹp sao?"

Hoắc Dần bước tới gần nàng một bước, hơi cúi đầu xuống, trong đôi mắt phản chiếu mặt của Thẩm Miếu, chỉ là Thẩm Miếu không dám nhìn kỹ nụ cười của hắn, giọng cũng giảm thấp xuống không ít: "Tiểu Hà Thần, nàng thật sự cho rằng câu nói hai người tốt đẹp kia là có ý gì?"

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt, ánh mắt rơi vào Hoa Đăng sau lưng Hoắc Dần, vội vàng đổi đề tài: "Người người người..... Người xem, có Hoa Đăng kia!"

Hoắc Dần dừng lại, nở nụ cười: "Được, mua hai chiếc, chúng ta đi tới sông thả Hoa Đăng."

Thẩm Miếu: "....."

Hộ vệ Đinh đã mua Hoa Đăng tới đây, vật này ở miếu Nguyệt Lão cũng có, thật ra thì buôn bán cũng không tốt, đèn cây trong Hoa Đăng đã đổi mấy lần rồi.

Thẩm Miếu liếc mắt nhìn đèn hình hoa sen bị nhét vào trong tay mình, phía trên có để lại một chỗ trống để người ta có thể viết chữ lên đó, Hoắc Dần đưa cho Thẩm Miếu một cây bút, Thẩm Miếu có chút khó xử nói: "Ta..... Không biết viết chữ."

Hoắc Dần cười: "Nàng đọc được chữ sao lại không biết viết?"

Thẩm Miếu nghiêng người đưa lưng về phía hắn, nhìn lên trời: "Không biết viết chính là không biết viết!"

Thẩm Miếu cũng không biết tại sao mình lại đọc được, nhưng nàng từng cầm nhánh cây viết trên mặt đất, chữ viết xiêu vẹo sức sèo đến ngay cả bản thân cũng không biết. Hoắc Dần lấy Hoa Đăng trong tay nàng, viết chữ cho nàng: "Nàng muốn viết gì, ta giúp nàng."

Thẩm Miếu há mồm vốn có lời muốn nói, nhưng lại dừng lại, lấy lại Hoa Đăng từ trong tay Hoắc Dần, bước mấy bước đi tới bờ sông, tùy tiện để lại vào trong sông, nàng nói thầm thì với sông: "Ta chính là Thần Tiên, mắc gì phải viết những thứ đồ này cho ta tự xem chứ."

Dù sao ban đầu nàng cũng thu được không ít Hoa Đăng ở trên mặt sông, tình yêu gì đó nàng không có hứng thú, những nguyện vọng kia nàng cũng không có cách nào thực hiện được, mình hóa trang thành người thì thôi, nếu như còn viết cầu nguyện cho mình nữa thì không khỏi quá ngu ngốc rồi.

Hoắc Dần thấy nàng như vậy, vì vậy viết mấy chữ, chuẩn bị thả vào trong sông, Thẩm Miếu nghiêng đầu qua xem, Hoắc Dần đưa tay ngăn lại: "Cũng không phải là viết cho nàng xem."

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt: "Vậy viết cho ai xem? Tất cả đèn trên sông này ta muốn xem thì cứ xem."

Hoắc Dần đặt Hoa Đăng ở trên mặt nước, đưa tay vẫy vẫy nước, để đèn trôi đi xa, rồi mới nói với Thẩm Miếu: "Nàng muốn xem ta viết gì, có bản lãnh thì cứ tìm đèn Hoa Đăng của ta trong đồng đèn của mọi người."

Thẩm Miếu khoanh tay bày ra bộ dạng không thèm quan tâm, Hoắc Dần kéo tay áo của nàng nói: "Được rồi, phu nhân, chúng ta trở về thôi."

Thẩm Miếu bị Hoắc Dần kéo tay áo đi trở về, sau lưng trên tay bốn hộ vệ lại mua không ít thức ăn, lúc nhìn thấy Thẩm Miếu còn cười hi hi đưa cho nàng, Hoắc Dần thì ở bên cạnh lắc đầu nói một mình mình làm quan cũng sắp không nuôi nổi những người làm này rồi.

Thẩm Miếu ăn đồ ăn vặt hộ vệ Giáp mua, lại nhận lấy chong chóng hộ vệ Ất mua, thấy Hoắc Dần trừng bốn người kia, vì vậy hai tay dang ra ngăn ở trước người bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh nói: "Hoắc gia người giàu có nhiều tiền tài, mua chút đồ thì có làm sao."

Hoắc Dần chỉ vào bốn hộ vệ Giáp Ất Bính Đinh nói: "Lần này là phu nhân nói chuyện cho các người, lần tới không có vận may như vậy nữa đâu!"

Hộ vệ Giáp gật đầu: "Phu nhân thật tốt."

Hộ vệ Ất phụ họa: "Trước kia mua chút đồ đều bị đại nhân quở trách cả nửa ngày."

Hộ vệ Bính thở dài: "Thật muốn phu nhân vẫn là phu nhân của chúng ta."

Hộ vệ Đinh thì con người sáng rực lên, tiến tới trước mặt ba người, khẽ nheo mắt lại nói: "Không bằng..... Chúng ta lại làm chút gì đó nhé?"

Thẩm Miếu trở lại khách điểm không bao lâu, mới vừa rửa mặt thay y phục khác, đã nghe cửa phòng có người gõ.

Nàng mở cửa nhìn ra ngoài, là hộ vệ Đinh, đối phương cau mày có chút nghiêm túc nói: "Phu nhân, đại nhân hẹn ngài đi ngoại thành một chuyến, hình như có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Thẩm Miếu nhìn căn phòng bên cạnh, đưa tay chỉ, trong ánh mắt mang theo vài phần không hiểu: "Chúng ta ở gần như vậy..... Có cần thiết phải đi ngoại thành không?"

Hộ vệ Đinh dừng lại một chút, mặt không đổi sắc nói: "Điều này thuộc hạ không rõ lắm."

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt, gật đầu hít sâu một hơi: "Được rồi."

Hộ vệ Đinh dẫn Thẩm Miếu đi tới trước khách điểm, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, hộ vệ Bính làm phu xe, nhìn thấy Thẩm Miếu đến đây thì trên mặt nở nụ cười, nụ cười này làm Thẩm Miếu cảm thấy là lạ.

Sau khi Thẩm Miếu ngồi lên xe ngựa, hộ vệ Đinh cùng với hộ vệ Bính nhìn nhau cười một tiếng, hộ vệ Bính cho xe ngựa chạy hướng ngoại thành, hộ vệ Đinh là sửa sang y phục, đứng thẳng ở trên lầu. Hoắc Dần đang chuẩn bị nằm xuống, hộ vệ Đinh ngoài cửa đã mở miệng: "Đại nhân."

Hoắc Dần ừ một tiếng, hộ vệ Đinh nói: "Phu nhân mời ngài đi ngoại thành."

Hoắc Dần đã nhắm mắt rồi, nghe lời này thì từ từ mở ra, dường như cảm giác mình nghe lầm, đưa tay móc móc lỗ tai sau lại hỏi: "Ai?"

"Phu nhân."

"Mời ta đi chỗ nào?"

"Ngoại thành."

Hoắc Dần ngồi dậy, nhìn phòng bên cạnh chỉ cách một bức tường, nghĩ thầm Thẩm Miếu định làm gì?

Hộ vệ Đinh ở ngoài cửa phòng đi vòng vài vòng lớn, Hoắc Dần mới mặc y phục xong, khoác áo choàng ánh mắt quét một vòng ở bên ngoài, hỏi: "A Giáp, A Ất, A Bính đâu?"

Hộ vệ Đinh nghiêm túc nói: "Ba người đó chưa ăn no, đi ra ngoài mua đồ ăn, chỉ có thuộc hạ ở nơi này."

Hoắc Dần hoài nghi nhíu lông mày, rồi sau đó đi tới phòng của Thẩm Miêu bên cạnh đẩy cửa vào xem, thấy người không ở đây, lúc này mới đi xuống lầu, vừa đi vừa hỏi hộ vệ Đinh: "Nàng còn nói lại gì nữa không?"

Hộ vệ Đinh làm bộ như cẩn thận suy nghĩ, ần đường Hoắc Dần hơi nhíu lại, khẽ nhếch miệng, quả thật không đành lòng chọc phá lời nói dối ngu xuẩn của thuộc hạ mình, thấy đối phương lắc đầu, lúc này mới nhếch miệng, gật đầu, chẳng thèm lên tiếng.

Hộ vệ Đinh chuẩn bị ngựa cho Hoắc Dần, ngoại thành cũng không xa, ra khỏi cửa thành có một con sông, thông với sông trong thành, Hoa Đăng trong dòng sông nhỏ trước cửa miếu Nguyệt Lão cũng sẽ chảy xuôi đến chỗ này.

Khi xe ngựa dừng ở bờ sông nhỏ, Thẩm Miêu vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, mới vừa vén màn xe lên, thì thấy một bóng màu đen chạy mất, Thẩm Miêu liếc mắt nhìn chỗ ngồi mới vừa còn ấm, trong nháy mắt hộ vệ Đinh đã biến mất.

Nàng đi ra khỏi xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời giăng đầy sao, trắng sáng hơi tròn, chiếu xuống làm chỗ này hơn sáng lên.

Trong thành những người khác cũng đã đi ngủ rồi, cho nên không có ngọn đèn dầu nào, dải cỏ xanh bên cạnh dòng sông nhỏ có mấy Hoa Đăng theo dòng nước trôi tới đây, chỗ này có một đầm nhỏ, phần lớn Hoa Đăng tích tụ lại ở trong đầm, có một ít theo dòng nước chảy rồi khỏi chỗ này.

Thẩm Miêu đi tới bờ sông, đưa tay cầm một Hoa Đăng, nhìn kỹ thì phía trên chữ viết, chữ viết tinh tế, hi vọng cùng với Triệu công tử vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu không rời.

Thẩm Miêu sùng sốt, đột nhiên nhớ tới có lẽ nàng có thể mò được Hoa Đăng của Hoắc Dần, vì vậy nhắc vẩy nhích gần tới phía trước.

Cùng với Hoắc Dần chạy tới, hộ vệ Đinh đang nhìn thấy Thẩm Miêu ở trên bờ sông dường như đang đi vào trong sông mà không phát hiện, vì vậy lập tức phi thân qua ngăn cản: "Phu nhân! Cẩn thận có sông!"

Đột nhiên có giọng nói vang lên dọa Thẩm Miêu giật mình, nàng vội vỗ lên tim, xoay người nhìn thấy Hoắc Dần và hộ vệ Đinh, sau khi hộ vệ Đinh đỡ Thẩm Miêu xong, rồi mới nói với Hoắc Dần: "Vay thuộc hạ cáo lui trước."

Thẩm Miêu phui phui làn váy, thấy Hoắc Dần vẫn còn đang ngồi ở trên ngựa, ngẩng đầu lên hỏi: "Người gọi ta tới chỗ này làm gì?"

Hoắc Dần khoanh tay lại, nở nụ cười.

Đã sớm đoán được sẽ là thế này, thuộc hạ đi theo mình thời gian dài, làm sao hắn có thể nhìn không thấu chứ, chỉ là không ngờ ý tưởng mấy người này quá mức ngây thơ, hắn lắc đầu, từ từ hát cảm lên nói: "Dẫn nàng tới ngắm trăng."

Đầu tiên là Thẩm Miêu nhíu mày, sau đó vẫn nhíu mày, cuối cùng méo miệng nói: "Đầu óc người bị hỏng à? Hơn nửa đêm hẹn ta tới ngoại thành ngắm trăng?!"

Hoắc Dần không trả lời nàng, chỉ than: "Hôm nay trăng thật tròn."

"Cũng không tròn." Về mặt Thẩm Miêu không chút thay đổi.

Ba người mặc áo đen núp ở trong bụi cỏ nhìn về phía bờ sông, hộ vệ Đinh vừa tới, khăn che trên mặt còn chưa đeo lên, hộ vệ Giáp đỡ trường kiếm bên hông, hỏi: "Đại nhân và phu nhân không nghỉ ngơi chứ?"

Hộ vệ Đinh vỗ vỗ ngực: "Thông minh như ta, sao có thể bị nghi ngờ chứ?"

Hộ vệ Giáp gật đầu: "Ta đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau xông ra!"

"Một."

"Hai."

"Ba!"

Thẩm Miêu hừ một tiếng, thấy Hoắc Dần bày ra bộ dạng muốn cười nhưng không cười thì nổi cả da gà, cảm giác đối phương đang có ý đồ gì đó, bèn nói: "Lần sau nếu như ngắm trăng, phiền toái đừng đến địa phương xa như vậy, ở sân khách điểm cũng được."

Hoắc Dần vừa muốn nói chuyện, không biết từ chỗ nào xông tới bốn người áo đen, trên tay đều cầm trường kiếm, trực tiếp bao vây quanh Thẩm Miêu đứng ở bờ sông Thẩm Miêu, bốn thanh kiếm trước sau trái phải để ở trên bả vai nàng, đồng thanh nói: "Lộc Phong Trại tới để thu tiền!"

Thẩm Miêu: "Ta không có tiền!" Nàng nhìn Hoắc Dần, đưa ngón tay chỉ: "Người nọ có tiền!"

Đầu tiên là Hoắc Dần im lặng mấy giây, ánh mắt nhìn lướt qua trên người bốn người nọ, sau đó bả vai run rẩy, bỗng phá lên cười ha ha.

Thẩm Miêu: "....."

Người áo đen Giáp Ất Bính Đinh: "....."

Người áo đen giáp dẫn đầu phục hồi tinh thần lại: "Không được cười! Phu nhân của người ở trong tay chúng ta! Mau đưa tiền đây!"

Hoắc Dần cúi lưng một cái, nghĩ thầm đây chẳng lẽ là muốn hấn anh hùng cứu mỹ? Nhếch miệng hừ một tiếng, rồi mới từ lập tức nhảy xuống, một tay để ở sau lưng, một tay khác chỉ về phía bốn người áo đen này nói: "Ta cũng biết chút công phu, có tin ta có thể cứu phu nhân của ta về hay không?"

Trong nháy mắt Thảm Miêu có chút im lặng, cả người cũng cứng lại: "Có thể đưa tiền tại sao phải động thủ chứ!"

Hoắc Dần mở trừng hai mắt nhìn Thảm Miêu: "Phu nhân chớ sợ! Vì phu đã từng đi Thiếu Lâm tự, có thể cứu nàng."

Thảm Miêu cắn răng nghiêng lợi, đã từng đi Thiếu Lâm tự gì chứ, cái người lớn lên ở ngay dưới ánh mắt của nàng, đã thế từ nhỏ đã ý vào người sau lưng mới có thể sống sót, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh nhau với thư sinh, bốn sơn phi này tay cầm kiếm nào phải là đối thủ chứ!

Người áo đen Giáp hừ một tiếng: "Gan thật lớn, để ta tới đối phó người!"

Thảm Miêu chợt liếc mắt nhìn một thanh kiếm rời khỏi cổ mình, tròn tròn cặp mắt, như vậy cũng được ư?!

Nàng liếc nhìn về phía sông, nuốt nước miếng một cái, vừa liếc nhìn ba người vây ba hướng quang minh, chỉ có một hướng là trống.

Trước mặt, cũng không biết là Hoắc Dần thật sự có bản lĩnh hay không, tóm lại rất đơn giản cầm trường kiếm của người áo đen làm hấn không thể ra chiêu được, ra chiêu ra lách không nói, còn bị Hoắc Dần đá một cước.

Bên Hoắc Dần còn có thời gian rảnh nói vọng tới đây: "Phu nhân chớ sợ, vì phu sẽ tới cứu nàng!"

Thảm Miêu nghĩ thầm tiếp tục như vậy không được, mình hoàn toàn liên lụy Hoắc Dần, vì vậy hít sâu một hơi, hơi nhún chân, nghiêng người tránh thoát ba thanh trường kiếm, đang lúc mọi người không kịp phản ứng, trực tiếp nhảy vào trong sông.

Dù sao chỉ cần vào nước, bọn họ cũng không làm gì được mình.

Vì vậy vang lên tiếng nước “ào ào”, người áo đen Giáp Ất Bính Đinh đều sùng sốt, Hoắc Dần nhấc chân đang muốn đạp về phía người áo đen Giáp lập tức cau mày, chắc một tiếng cũng không cùng nào loạn với bọn, tròn mắt nhìn người áo đen Giáp, đi về phía bờ sông.

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nụ Hôn Đầu

Trên sông nhỏ là ánh trăng, còn có hơn mười đèn hoa sen nhỏ đang trôi dạt trong đầm.

Hoắc Dần đi tới bên bờ, nhìn vào bên trong, trên mặt sông ngay cả gợn sóng cũng không có, mấy hộ vệ muốn đi tới xem, hấn lập tức xoay người giận dữ năn nỉ bốn người này.

"Các người đang náo loạn cái gì vậy hà?!" Hoắc Dần chấp hai tay sau lưng, đã hoàn toàn quên khi nãy bản thân cũng chơi rất vui vẻ.

Người áo đen Giáp Ất Bính Đinh biết mình đã sớm bị lộ, vì vậy lấy khăn che trên mặt xuống, chấp tay nói: "Đại nhân."

"Còn không mau đi tới hạ du tìm phu nhân tương lai của các người?! Cũng may kỹ năng bơi của nàng không tệ, nếu như có gì ngoài ý muốn, các người cũng đừng trở lại, chết ở bên ngoài luôn đi!" Hoắc Dần nói xong, bốn người kia trực tiếp đi đến hạ du sông nhỏ.

Mất thấy người áo đen mất bóng, Hoắc Dần còn chưa xoay người lại, giọng nói của Thảm Miêu đã vang lên: "Thì ra là mấy người bọn hấn."

Hoắc Dần nghiêng mặt sang bên nhìn, Thảm Miêu nằm ở cạnh bờ sông, một nửa ở trên nước, một nửa ở dưới nước, trên tay cầm một Hoa Đăng, đang híп mắt nhìn Hoắc Dần: "Người và bọn họ họp lại trên chộc ta?"

Hoắc Dần bày ra bộ dạng vô tội, vén y phục lên rồi ngồi xếp bằng cạnh bờ sông, đưa tay sờ sờ đầu Thảm Miêu: "Ta đâu dám chứ? Ta cũng vừa mới biết thôi."

Thảm Miêu nhếch khóe miệng: "Ta không tin đâu."

Hoắc Dần thở dài, có chút thương cảm: "Là ta, là trong ngày thường ta không để lại cho nàng một ấn tượng tốt nên hiện tại dù nói thật thì nàng cũng không tin."

Thắm Miếu nháy nháy mắt, khoe miệng thẳng tắp, một chút ý tứ đồng tình cũng không có, cặp mắt kia đã trực tiếp bày tỏ: già vò, người cứ tiếp tục già vò đi.

Nàng đưa tay ra khỏi dòng nước, kéo theo không ít bọt nước, mức một tay nước trực tiếp phẩy vào trên mặt Hoắc Dân, Hoắc Dân cũng không làm gì, ngược lại cười đến không tìm không phổi.

Nàng nâng Hoa Đăng trong tay, nói: "Chỉ là khi vào sông cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch gì."

Hoắc Dân liếc nhìn Hoa Đăng, nhú mày: "Do ta viết?"

Thắm Miếu cười hắc hắc, vừa rồi ở trong đồng Hoa Đăng của mọi người nàng tốn công tìm, hai chữ Hoắc Dân nàng lập tức nhận ra, kết quả lại nhìn thấy bốn son phi của Lộc Phong Trại thảo khẩn mặt xuống lộ ra mặt mũi, mới phát hiện ra mình bị chơi xỏ, nội dung trên Hoa Đăng cũng không kịp xem.

Ngược lại Hoắc Dân không có ý ngăn cản, khoanh tay ở ngực, ngồi nghiêm chỉnh, lông mày hơi nâng lên mím môi gật đầu.

Thắm Miếu hừ một tiếng, cầm Hoa Đăng lên đọc chữ phía trên: "Tặng Hoắc Dân, vì sao trên Hoa Đăng của người lại viết là tặng người? . . . . . Ta là Hà Bá sông Hoàn Thành Ngô Châu Thắm Miếu thị, mới gặp gỡ đã cảm giác chàng rất tuần tú, không khỏi động lòng, nguyện sau này có thể cùng . . . . "

Thắm Miếu không đọc tiếp, tầm mắt nhìn mấy hàng chữ, lập tức làm nàng tròn tròn cặp mắt.

"Mới gặp gỡ đã cảm giác chàng rất tuần tú, không khỏi động lòng, nguyện sau này có thể cùng chàng vĩnh kết liên cảnh, là một đôi trọn đời, Thắm Miếu viết."

Hoa Đăng bị nàng ném vào trong sông, văng lên một đồng nước.

Nàng chống cánh tay để mình đến gần Hoắc Dân, tròn tròn mắt cắn môi dưới bày tỏ mình không vui.

Hoắc Dân cười ha ha mấy tiếng, còn tiếp tục trêu nói: "Sao nàng có thể ném tấm chân tình của mình vào trong sông chứ?"

Thắm Miếu nhỏ giọng nói: "Người thật xấu xa."

Hoắc Dân vẫn cười: "Nói giống như nàng mới biết ta ngày đầu vậy."

Thắm Miếu không nói lời nào, chỉ nhìn hẩn chăm chăm, vốn Hoắc Dân nhìn mắt nàng, ánh mắt kia bất tri bất giác đổi vị trí, nàng mới đi ra khỏi nước tóc ướt nhẹp, trên mặt còn ướt, nửa người trên y phục áp sát vào trên người, cổ và xương quai xanh còn có nước.

Mắt Hoắc Dân trầm xuống, đột nhiên đưa tay về phía nàng, một tay lôi cổ áo của nàng, một tay chống mình không rơi vào trong sông, sau khi lôi nàng đến trước mặt, nhắm mắt lại hôn.

Thắm Miếu tròn tròn hai mắt nhìn về phía mặt của Hoắc Dân, dưới ánh trăng, khuôn mặt nam nhân có chút trắng bệch, chân mày buông ra, hai mắt nhắm lại, đôi môi cũng nhẹ nhàng dính vào trên môi của nàng, Thắm Miếu đột nhiên cảm thấy khó thở, lồng ngực phập phồng.

Nàng đưa tay đẩy đôi phương ra, ào ào một tiếng ngã vào trong nước, giống như lúc tới, Hoắc Dân vẫn dùng tư thế ngồi xếp bằng ở trên bờ sông, trong mắt khoe miệng đều là nụ cười.

Bốn người áo đen vội chạy về từ hạ du tới đây thì nhìn thấy Thắm Miếu đứng ở bên cạnh sông ướt đầm dề đang chơi mắt to trừng mắt nhỏ với Hoắc Dân ngồi xếp bằng ở trên bờ sông ý cười đầy mặt.

Hộ vệ Giáp: "Chúng ta. . . . . Có cần tới hay không?"

Hộ vệ Ất: "Vì sao ta cảm thấy bộ dạng bây giờ của đại nhân chúng ta có chút không thích hợp?"

Hộ vệ Bính: "Kỹ năng bơi của phu nhân thật tốt."

Hộ vệ Đinh: "Có chút lạnh, chúng ta đi về trước thôi?"

Bốn người nhìn đối phương, cau mày suy tư một lát, rồi đồng loạt gật đầu, quyết định đi về trước rồi nói sau.

Hoắc Dân và Thắm Miếu cũng không ở lại ngoại thành quá lâu, sau đó khi Hoắc Dân nói muốn mang theo Thắm Miếu cười ngựa trở về,

Thắm Miếu trực tiếp đi vòng qua hẩn lên xe ngựa, Hoắc Dân tự giác ngồi ở vị trí phu xe, mang xe ngựa trở về khách điểm.

Thấy Thảm Miếu buồn bực không lên tiếng trở lại bên trong gian phòng, hắn bắt đầu đi gỡ đầu, thở dài, sợ rằng lại chọc Đà Ba mất hứng nữa rồi, có lẽ còn phải dụ dỗ mấy ngày.

Trở lại bên trong phòng Thảm Miếu không ngủ cả một đêm, lăn qua lộn lại đều là dáng vẻ Hoắc Dân cười, suy nghĩ lúc nào rảnh phải đi miếu Thổ Địa một chuyến, hỏi xem sau khi bị người phạm hôn sẽ có di chứng gì.

Thảm Miếu chưa kịp tìm cơ hội đi miếu Thổ Địa, bên phủ Tri phủ cũng đã có tin tức truyền đến.

Sáng sớm đã có gã sai vặt giao một miếng da bò bao lấy sổ sách cho phủ Tri phủ, nơi bên trong là chứng cứ Từ huyện lệnh ăn hối lộ phi pháp cấu kết trộm cướp, sau khi nghe người tá lại, kiểu ăn mặc này hình như là gia đình Cổ phủ.

Sau khi Tri phủ lấy được sổ sách thì lập tức có quan binh đi phủ Từ huyện lệnh, khi Từ huyện lệnh bị bắt còn có chút mơ màng, vẫn hỏi là vì cái gì, lúc ấy quan binh cũng không nhiều lời, chỉ nói chờ ông ta đến phủ nha Tri phủ sẽ biết nguyên nhân.

Hoắc Dân không ở phủ Tri phủ, chỉ là vẫn sai người làm việc, vì quá mệt mỏi nên phục ngồi ở chính điện phủ nha, là nam tử cười ngửa vào thành ngày hôm đó, cũng là thuộc hạ của Hoắc Dân.

Độ vệ Giáp đặc biệt xé râu đứng ở một bên nhìn quá trình xét xử.

Vừa bắt đầu, dĩ nhiên Từ huyện lệnh lên tiếng phỉ nhận, còn nói là oan uổng, nhưng chờ khi ném sổ sách chứng cứ tới trước mặt ông ta thì ông ta không còn lời nào để nói, ban đầu ông ta ký hiệp nghị với Lộc Phong Trại, lấy quan ấn của mình đóng lên sổ sách, Lộc Phong Trại và phỉ Huyện lệnh có riêng một quyển làm đồ dự bị.

Lần trước Tri phỉ phái người tới phỉ Huyện lệnh, ông ta cũng đã sai sư gia cầm xì lý, sư gia nói giao cho Lý gia, Từ huyện lệnh nghĩ Lý gia và Lộc Phong Trại cũng có mối nối, coi như là an toàn.

Lại không nghĩ rằng không ngờ sổ sách lại rơi vào trong tay Tri phỉ.

Từ huyện lệnh lạnh cả người, ngoài miệng vẫn còn kêu: "Hạ quan oan uổng quá! Đây rõ ràng là sổ sách vu cáo hãm hại! Hạ quan hoàn toàn không biết chuyện này!"

"Còn dám nói sáo!"

Từ huyện lệnh nhìn sư gia ở bên cạnh đã sợ đến tè ra quần, bèn thay đổi nói: "Là Lý Thù Tài! Lý Thù Tài gã ta cấu kết cùng với Lộc Phong Trại! Hạ quan cũng chỉ là người trung gian mắt nhắm mắt mở, sổ sách này cũng là Lý Thù Tài vu hãm hạ quan, xin đại nhân minh xét!"

Người trên bàn cao liếc nhìn tờ giấy hộ vệ Giáp đưa tới, chữ phía trên vũng như cây tre đứng trong gió, lời ít mà ý nhiều tỏ vẻ người viết phong thư này, đã lười dây dưa với Từ huyện lệnh, vì vậy hắn nói: "Chúng có xác thật,

không can nguy viện, người đầu, đưa ông ta vào nhà lao, đầu đuôi câu chuyện thế nào, chờ sau khi bốn quan trừ phiên loạn, sẽ báo lên Thánh thượng."

Hai bên quan bình hoàn toàn không quản Từ huyện lệnh kêu oan uổng thế nào, nhốt ông ta, gia sư và những người liên quan vào trong lao, con cháu trong phủ đều vào tù, phụ nữ và trẻ con là nhốt ở phủ Huyện lệnh, không được ra vào.

Từ huyện lệnh bị bỏ tù, tin tức này rất nhanh truyền ra khắp Ngõ Châu, người đầu tiên nhận được tin tức chính là Trần Huyện lệnh cùng một thành với Từ huyện lệnh.

Trần Huyện lệnh ở trong nhà đứng ngồi không yên, ông chửi Quý và ông chửi Cố cũng đến bãi phóng trong lúc đó, hai bên đều là quen biết cũ, vì vậy gật đầu lên tiếng chào, rồi lập tức muốn thảo luận chuyện này với Trần Huyện lệnh.

Trần Huyện lệnh cho người làm trong nhà pha trà, rồi nói: "Tại sao tri phủ này làm việc lại mạnh mẽ vang dội như thế? Sổ sách của Từ huyện lệnh cũng có thể bị hắn tìm được."

Ông chửi Cố thở dài: "Đáng hận hơn là bên ngoài đều nói ta làm! Sao ta lại quen biết với Từ huyện lệnh chứ?"

Ông chửi Quý quan sát hắn ta: "Thật sự không phải ông làm?"

Ông chửi Cố vỗ bàn một cái: "Sao ta có thể làm chuyện môi hở răng lạnh này chứ! Có họ Từ kia ở trước mặt cản trở, chúng ta làm việc khiêm tốn, sao không đến nỗi bị đổ"

mất tới! Mà nay ông ta ngã, người phải điều tra sẽ là chúng ta!"

Trần Huyền lệnh giơ tay lên lắc đầu: "Chớ hoảng sợ! Ta đây cũng không có sổ sách gì để hấn điều tra."

Ông chủ Quý dừng lại một chút: "Nhưng. . . . . Chúng ta vẫn luôn cung cấp gạo cho trên núi Nam kia."

Trần Huyền lệnh gật đầu: "Triều đình đưa ngân lượng xuống tới giúp nạn thiên tai, ta khấu trừ không ít, bên ngoài Ngô Châu đều là dân chịu nạn, cháo ta đổi thành nước cơm, chuyện này nếu bị tra ra được, tuy không có chứng cứ ta cấu kết với sơn phi nhưng cũng tội ăn hối lộ phi pháp sẽ không thoát được."

Ông chủ Quý nói: "Chúng ta đừng lo âu trận cược, trước hết cứ mặc kệ chuyện này, cứ quan sát trước."

Ông chủ Quý nói xong, ông chủ Cổ để ly trà xuống: "Điều này cũng chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt, bên Lý Thù Tài luôn bán không có Từ huyện lệnh giúp đỡ, ta có lợi."

Nhắc tới buôn bán, ông chủ Quý lại nghĩ tới một người, ấn đường hơi nhăn lại: "Các người có còn nhớ rõ, trước đây không lâu vừa tới trong thành một công tử họ Thẩm? Ở trong thành hấn đặt mua rất nhiều tòa nhà trống, lại qua lại rất gần với Lý Thù Tài, không biết trong hồ lô có bán thuốc gì."

Ông chủ Cổ xuy một tiếng: "Vào trước đây trong tay ta cũng mua hai tòa nhà trống, đều là nhà trống ngoài thành,

không dùng vào chỗ nào cả."

"Đúng như vậy, mới làm ta cảm thấy kỳ quái đó, nào có thương nhân mua đồ vô dụng chứ?"

Trần Huyền lệnh hít sâu một hơi: "Họ Thâm kia quả thật có chút kỳ lạ, chúng ta phải người theo dõi từng hành động của hắn, còn có bên Từ huyện lệnh tự hạ bộ kia nữa, tin tức phải truyền lên trên."

Ông chủ Quý gật đầu: "Trở về ta sẽ viết thư."

Ông chủ Cổ cũng đứng lên: "Mấy ngày nay chúng ta cũng đừng họp mặt, tránh chọc người khác nghi ngờ."

Ông chủ Cổ và ông chủ Quý trước sau rời khỏi phủ Trần Huyền lệnh, sau khi bọn họ đi, bóng đen vẫn canh giữ ở trước cửa phủ Huyền lệnh cũng đã biến mất.

Lý Thôi Tài bán đứng Từ huyện lệnh vẫn có chút thấp thòm, chỉ là mấy ngày kế tiếp cũng không có quan phủ điều tra lên trên đầu mình, ngược lại chạy bên Cổ gia nhiều hơn, gã cũng dần dần nới lỏng hơn.

Từ huyện lệnh đã không còn, gã không cần lo lắng Tri phủ điều tra lên trên đầu mình, cũng không có núi dựa, buôn bán dưới tay hắn cũng không tiện làm, gần gần mấy ngày đã bị Cổ gia đoạt đi không ít, Cổ gia có Trần Huyền lệnh làm chỗ dựa, Lý Thôi Tài cũng kiên cường không nói gì.

Nếu không thì nghĩ biện pháp kiếm một khoản tiền lớn, dưới tay gã có mấy cửa hàng chỉ sợ cũng phải tạm ngừng

đẹp tiêm rồi.

Nửa đêm Lý Thủ Tài vẫn còn đốt đèn xem sổ sách, Lý phu nhân ngủ một giấc tỉnh dậy, cây nến vẫn sáng, vì vậy thay y phục đi tới ngồi xuống bên người Lý Thủ Tài, nhỏ nhẹ nói: "Lão gia, buôn bán của ông chủ Thẩm, chàng không dám làm ư?" di» ễn 〔đơn〕 l« 〔c〕 quý 〔đ〕 ôn.

Tay nắm bút của Lý Thủ Tài dừng lại, suy nghĩ một lát, trả lời: "Có gì không dám? Không những muốn cùng nhau làm ăn với hần, ta còn muốn liên lạc với Lộc Phong Trại, không có Từ huyện lệnh ta cũng vẫn đứng đầu thành Bắc."

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp Kẻ Buôn Người

Lúc buổi chiều, mặt trời còn chưa lặn, Hoắc Dần tựa vào ghế dựa gác chân lên cao bên cửa sổ, trên tay lật sách xem, mắt nửa mở nửa nhắm, giống như không có tinh thần gì.

Khi hộ vệ Giáp đi tới Hoắc Dần cũng không phát hiện ra, đợi đến khi bóng người đã đứng ở bên người hần, hần mới hồi hồn, ngáp một cái hỏi: "Thế nào rồi?"

Hộ vệ Giáp chấp tay bẩm báo: "Hai chuyện, thứ nhất, chuyện đại nhân phân phó thuộc hạ đi điều tra nguồn gốc của Quý gia thuộc hạ đã tra được, theo nhận biết của mọi người, trước khi Trần Huyện lệnh nhậm chức, ông chủ Quý là nha dịch, thuộc hạ của Huyện lệnh cũ, là một người sống tạm bợ, cũng không thật sự biết làm gì, cũng không biết vì sao đột nhiên trở nên giàu có, làm buôn bán nữa."

"Không có chuyện bạc rơi từ trên trời xuống." Hoắc Dần khép sách lại: "Có biết là phát tài vào lúc nào không?"

"Khoảng hơn hai mươi năm trước, cũng cùng năm đó, Huyện lệnh cũ từ quan, Trần Huyện lệnh mới đến nhậm chức." Hộ vệ Giáp nói xong, thấy Hoắc Dần gật đầu, thì tiếp tục nói: "Còn chuyện thứ hai là người điều tra tin tức này đang lên đường trở về đường như nhìn thấy Lý Thủ Tài."

"Mấy ngày nay gã rất an tĩnh, gã làm gì?"

"Lý Thủ Tài lên Chu Sơn." Hộ vệ Giáp nói: "Có thể không phải đi hướng Lộc Phong Trại, thế nhưng phương hướng kia chính là con đường Lộc Phong Trại tạo ra để di chuyển."

Hoắc Dần thờ ra một hơi, trên mặt nở nụ cười, vỗ vỗ quyền sách ở trên tay nói: "Tốt, tiếp tục điều tra họ Quý, bên Lý Thủ Tài, chúng ta nên có chút động tác."

Sau khi Hoắc Dần phân phó công việc cho hộ vệ Giáp thì vẫy tay để hần nhanh đi sắp xếp, hộ vệ Giáp vừa ra cửa lại gặp phải hộ vệ Đinh.

Hộ vệ Đinh có chút khó xử, xoa xoa đôi bàn tay, lúc này mới đi vào bên trong, nhìn bóng lưng Hoắc Dần nói: "Đại nhân, phu nhân nói nàng phải về nhà mẹ một chuyến."

Hoắc Dần mới vừa nâng ly trà lên uống một ngụm, còn chưa nuốt xuống đã phun ra ngoài, liếm môi một cái, hần một trăm phần trăm xác định tuyệt đối Thẩm Miêu không nói như vậy.

Hộ vệ Đinh nhần nhần nhó nhó, tiếp tục nói: "Phu nhân nói, dù sao mấy ngày nay không có chuyện của nàng, nếu đại nhân có chuyện cứ đến chỗ cũ tìm nàng."

Hoắc Dần thở dài, chỉ sợ là nàng nhớ đám tôm cua trong sông rồi, chỉ là, mấy ngày nay quả thật không có chuyện của nàng, công việc hấn sắp xếp còn phải chờ mấy ngày nữa mới có thể tiến hành, thôi cứ để nàng ung dung tự tại chút.

Tri phủ điều tra Từ huyện lệnh, rất nhanh binh lực triều đình phái tới cũng sắp đến Ngô Châu rồi, nghe nói chỉ mấy ngày nữa là vào cảnh nội Ngô Châu.

Vào sáng sớm, Tri phủ phái người đến trong phủ Trần Huyện lệnh phân phó công việc, khi Trần Huyện lệnh nhận được nhiệm vụ, đầu óc đều mơ hồ.

Tri phủ nói, triều đình phái hơn hai ngàn người, sau khi vào Ngô Châu còn có binh lực của Ngô Châu, binh lính của Ngô Châu vốn có chỗ ở, nhưng mà hai ngàn người triều đình phái tới trừ phiến loạn không có chỗ ở, chuyện chỗ ở, còn cần phải nhờ Trần Huyện lệnh sắp xếp.

Lúc ấy Trần Huyện lệnh có chút cà lăm: "Chuyện này. . . . . Hạ quan phải sắp xếp thế nào đây?"

Trước đây cũng chưa từng tới nhiều người trừ phiến loạn như vậy!

Người tới truyền lời nói: "Sắp xếp như thế nào là chuyện của Trần đại nhân, thành này gần Chu Sơn, nếu muốn trừ phiến loạn, xuất phát từ thành này là ổn thỏa nhất, Tri phủ đại nhân cũng biết đã làm khó Trần Huyện lệnh, bạc triều đình phát xuống cho chuyện trừ phiến loạn thì hai ngày sau sẽ đưa đến trong phủ, chỉ tiêu cho việc ăn, ở, đi lại của binh lính."

Trần Huyện lệnh chắc chắn miệng: "Thật sự có chút chuyện không phải có tiền là có thể giải quyết được."

"Trần đại nhân, đây chính là cơ hội lập công đấy, nếu như kế hoạch trừ phiến loạn toàn thắng, khi Tri phủ đại nhân báo lên cho triều đình, trong sổ công lao cũng có tên của Trần đại nhân." Người truyền lời nói xong, chấp tay nói: "Cáo từ!"

Do đó lập tức xoay người đi, Trần Huyện lệnh theo ở phía sau, một đường nói đến khi người nọ xuất phủ nhưng cũng không thay đổi được gì, Trần Huyện lệnh dậm dậm tay, trong lòng suy nghĩ nên hèn ông chủ Quý và ông chủ Cỏ tới cùng nhau thương lượng.

Ông chủ Quý vừa nghe được chuyện, lúc ấy đã vỗ bàn chắc chắn không ngừng lắc đầu nói: "Vậy là ta biết được kẻ họ Thảm kia mua tòa nhà trống là để làm gì rồi!"

Ông chủ Cỏ hỏi: "Không lẽ hấn biết trước?"

"Chỉ sợ là hấn có chút cách thức biết được lần này có binh lực được phái tới trừ phiến loạn, đoán được bước này." Ông chủ Quý thở dài: "Ông chủ Cỏ, mấy tòa nhà trống trong tay ông cũng bán rẻ cho người kia rồi, chuyện trừ phiến loạn cũng không phải là chuyện trong một ngày, cũng không biết phải ném xuống bao nhiêu bạc nữa."

Ông chủ Cỏ nói: "Vậy hãy để cho phía trên phát xuống nhiều bạc chút!"

"Tri phủ mới nhậm chức là thiếu gia Hoắc gia, Hoắc gia rất khó đối phó, sợ rằng lúc này trừ phiến loạn, chẳng những không vớt được gì, ngược lại ta phải bỏ tiền vào." Trần Huyện lệnh lắc đầu, mang ý thăm dò, nhìn về phía Ông chủ Cỏ nói: "Trước đó ông đã gửi thiệp mời cho họ Thảm kia, lần này gửi thêm lần nữa, cứ nói ta cũng sẽ đến, xem hấn có cho ta mặt mũi hay không."

Ông chủ Cỏ nhận được nhiệm vụ, trở về chuyện đầu tiên làm là viết thư cho Hoắc Dần, sau khi viết xong thì sai gia đình trong phủ mang tới khách điểm Đình Phong.

Hoắc Dần cũng không ở khách điểm Đình Phong, Thảm Miểu trở về trong sông cũng đã được ba ngày rồi, công việc trừ phiến loạn cũng được sắp xếp không tồi, hôm

*nay Lý Tài còn đặc biệt vào khách điểm báii phòng,
nói buổi chiều muốn mời hấn ăn cơm, cho nên Hoắc Dần
mới cưỡi ngựa một mình tới đến bờ sông nhỏ ngoại thành,
chuẩn bị gọi Thảm Miểu trở về.*

*Còn chưa đi đến bờ sông, từ xa Hoắc Dần đã nhìn thấy
Thảm Miểu đứng ở trên bờ sông, đứng đối diện với một
đứa bé, bé trai chừng khoảng năm tuổi, đang khóc.*

Hoắc Dần xuống ngựa, không đi qua, cứ nhìn như vậy.

Thắm Miếu mặc một bộ màu xanh nhạt, khác với bộ y phục khi hóa trang thành Thắm phu nhân, khi bỏ đi những thứ đồ sang trọng kia thì trở thành một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, trên đầu nàng còn cài trâm cài tóc Hoắc Dần cho nàng, có lẽ quên lấy xuống, hoặc có lẽ là cảm thấy rất đẹp nên không lấy xuống, tóm lại Hoắc Dần nhìn thấy thì rất vui.

Thắm Miếu vừa lau mặt vừa dỗ cậu bé: "Khóc cái gì? Đừng khóc, khóc lem hết gương mặt nhỏ rồi này, chỗ tỷ tỷ có kẹo, kẹo đậu phộng, kẹo hoa quế.. kẹo gì cũng có cả, em muốn ăn cái nào?"

Đứa bé kia nghe lời này, ngừng khóc, đưa tay về phía Thắm Miếu rồi nói: "Đều muốn cả."

Mấy ngón tay để ở phía sau của Thắm Miếu giật giật mấy cái, biến ra mấy miếng kẹo đậu phộng, bao gồm cả giấy gói, mấy miếng kẹo chồng lên nhau, mang theo mùi thơm ngọt ngào.

Nàng đưa kẹo tới trước mặt đứa bé, hỏi: "Vậy em phải nói cho tỷ tỷ biết nhà em ở đâu? Tỷ tỷ đưa em về nhà."

Cậu bé vừa ăn kẹo vừa nói: "Em không biết nhà em ở đâu cả."

Thắm Miếu mím môi: "Vậy em có nhớ tên của cha mẹ là gì không? Tỷ tỷ cũng có thể giúp em tìm."

Cậu bé lại khóc lên: "Mẫu thân... Mẫu thân dẫn em

ra ngoài chơi, cô mất thức thức lôi kéo em đi, sau đó em không thấy nữa thân nữa. . . . ."

Thắm Miếu nghe lời này, trong đầu ong ong cả lên, nàng lắc đầu, lau mặt cho đứa bé, lúc này mới nhìn về phía y phục của cậu bé, rách nát cả, hình như đã mấy ngày chưa giặt rồi, tóc cũng rối cả lên, ngược lại không giống như là đi lạc ở trong thành.

Lúc mới nhìn thấy cậu bé quả thật nàng nhìn thấy một người nam nhân, nam nhân kia dường như để cậu bé ở đây sau đó đi làm chuyện khác, rồi sau đó cậu bé vẫn khóc, lúc này Thắm Miếu mới đi ra đó.

Nàng phui hắt bặt trên người cậu bé: "Vị thức thức bảo em đứng ở bờ sông lúc nãy ấy, trước kia em đã từng gặp chưa?"

Cậu bé lắc đầu.

Thắm Miếu lại hỏi: "Thức thức đó có tốt với em không? Có nói muốn dẫn em đi đâu không?"

Cậu bé tiếp tục lắc đầu.

Thắm Miếu chợt một tiếng, một giọng nói đột nhiên xuất hiện dọa nàng giật mình, quay đầu lại nhìn lại, Hoặc Dần dắt một con ngựa đứng ở sau lưng nàng, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Là bị lừa tới."

Thắm Miếu mở trừng hai mắt, hỏi: "Sao người đột nhiên ở chỗ này?"

Hoắc Dân cười nói: "Phu nhân về nhà mẹ đẻ mấy ngày nay không về, trong lòng vì phu nhớ nhưng nên tị mình đến đón về."

Thẩm Miếu: "....."

Cậu bé trợn tròn hai mắt nhìn hai người này, kẹp trên tay dính đầy nước miếng, Hoắc Dân liếc mắt một cái cau mày: "Thật bẩn, ném vào trong sông tắm sạch sẽ cho nó."

Thẩm Miếu: "Ta ném người vào trong sông rồi tắm sạch sẽ cho người nhé!"

Hoắc Dân hừ một tiếng: "Ồ? Nhìn thấy đứa nhỏ đáng yêu nàng muốn ôm về nhà nuôi phải không?"

Thẩm Miếu liếc hắn một cái: "Nói nhăng nói cuội gì đó? Rất có thể là có người lừa bán cậu bé, ta phải đưa cậu bé trở về, cha mẹ mất đứa bé sẽ rất lo lắng."

Hoắc Dân liếc mắt nhìn rừng cây cách đó không xa, thả dây cương ngựa ra, nói với Thẩm Miếu: "Nàng mang đứa bé rời đi trước, có người tới."

Thẩm Miếu tranh thủ ôm đứa bé lên, liếc mắt nhìn con ngựa cao hơn cả mình, đột nhiên có chút khó xử: "Ta không biết cưỡi ngựa, người mang đứa bé rời đi, ta trở về trong sông."

Hoắc Dân vừa muốn ôm lấy đứa bé, đứa bé kia đã bật khóc, có vẻ lo sợ tất cả nam nhân xa lạ rồi.

Hoắc Dân cau mày, đặt đứa bé lên trên con ngựa trước, cậu bé đã không của Thẩm Miếu, tranh thủ ôm nàng lên.

sau đó ông cầm cương ngựa, bước nhẹ lên ngựa, đưa tay vuốt sống mũi sờ ngựa, rồi tai mấy câu, sau đó nói: "Người đang đến đây, nàng không thể trở về trong sông, nếu bị phát hiện thân phận sẽ không tốt, nàng mau trở lại trong thành, ta ứng phó trước."

Thẩm Miếu dắt dây cương, Hoắc Dân nói: "Nhất định đừng buông tay."

Thẩm Miếu gật đầu: "Vậy chính người cẩn thận. . . . ."

Còn chưa nói xong, Hoắc Dân đã vỗ một cái lên mông ngựa, tuấn mã chạy cũng không quá nhanh, chui vào đường nhỏ trong rừng rậm, rồi một đường chạy về trong thành.

Đại hán mới đi ra từ trong rừng rậm liếc mắt nhìn Hoắc Dân, vừa nhìn về phía người trên lưng ngựa, vén tay áo lên lập tức nói: "Đám phá hỏng chuyện buôn bán của ông đây! Mà lại đi tìm chết rồi!"

Hoắc Dân liếc mắt nhìn đại hán kia, trên người có vết sẹo do đao gây ra, vừa nhìn là không dễ chọc, lúc nhỏ hắn thường bắt nạt người khác, nhưng hơn phân nửa đều bởi vì sau lưng có gia đình che chở, từ lúc học tiểu học đến khi thi hắn cũng đều là quan văn, nói thật, đôi mắt với lưu manh có vũ khí, hắn đánh không lại.

Thấy Thẩm Miếu đã đi đến không còn thấy bóng người nữa, lúc này Hoắc Dân mới cơ cẳng chạy, vừa chạy vừa ném đá về phía sau lưng, chật vật như thế nhưng thật may là không bị nhìn thấy!

Nam nhân kia cầm đại đao, trong miêng mána chiti, cũna

chỉ là khi vào rừng cây thì tiện lợi hơn, đứa bé nuôi vài ngày ở bên ngoài đã không còn, nhất định phải bắt được người mài mài đao!

Hoắc Dân thuận đường chạy ra khỏi chỗ này, người kia vẫn đi theo phía sau.

Dù sao Hoắc Dân là một thiếu gia, ăn sung mặc sướng, ra cưỡi ngựa ngồi kiệu, mới vừa chạy ra khỏi cánh rừng nhỏ thì đã chạy hết nổi rồi, người sau lưng kia nhìn thế nào cũng giống nhân vật qua lại trên giang hồ, cho nên đuổi theo rất nhanh.

Hoắc Dân lập tức quơ quơ tay với hắn ta: "Đừng đuổi nữa! Nếu là tiền thì ta mua đứa bé kia!"

Quả nhiên nam nhân kia không đuổi theo nữa, hai tay chống nạnh, cầm đại đao: "Lão tì đã đuổi theo ngươi, ngươi hoàn toàn không có lựa chọn nào khác!"

Hoắc Dân tháo hà bao từ bên hông xuống, ném tới trước mặt nam nhân kia nói: "Bên trong có mười hai lượng bạc vụn và ngân phiếu hai trăm lượng, đi mua mười đứa bé rồi, người mua tới không phải là để bán sao, đừng gây sự với ta nữa, tránh khỏi đưa đến quan phi."

Nam nhân mở hà bao ra liếc mắt nhìn, quả nhiên theo như lời hắn nói, lúc này mới bỏ đại đao vào trong vỏ đao rồi chỉ vào Hoắc Dân nói: "Coi như ngươi thức thời."

Rồi xoay người rời đi.

Mua bán đều không muốn sinh nhiều thị phi, giết người

kiện cáo lại càng phiền toái, hơn nữa nữ tì mang đứa bé kia cũng thấy bộ dạng của hắn ta, đứa bé cũng sống với hắn ta mấy ngày, muốn về chân dung cũng không khó. [điền đàn lữ quý đôn](#).

Hoắc Dần thấy đối phương đi, mới đưa hai tay vịn đầu gối thở phào nhẹ nhõm, đã thời gian dài không chạy rồi lần này thật sự đã liều mạng rồi.

Hắn nhìn hà bao bị kéo hỏng, có chút đau lòng chặc chặc miệng, hà bao này thêu bằng chỉ vàng, kỹ thuật tốt nhất, vải lụa thượng đẳng, hoa cũng là dùng tơ vàng để thêu, mua về hơn bốn trăm hai, đáng tiền hơn cả đồ bên trong, cứ như vậy mà bị hỏng mất.

"Đoạt tiền của tiểu gia, sẽ làm người không sống nổi ở Ngô Châu!" Hai tay Hoắc Dần chống nạnh, mím môi, chuẩn bị đi trở về phải bắt bọn buôn người!

Bạn đang đọc truyện *Hà Bá Cũng Không Nhặt Rều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Lại Hôn Nữa

Thẩm Miểu cười ngựa đi một đường vào thành, đến trong thành có nhiều người, cũng an toàn hơn rồi.

Có lẽ con ngựa này đã đi theo Hoắc Dần rất nhiều năm rồi nên cũng không gầy vò nhiều lắm, trực tiếp mang Thẩm Miểu tới trước cửa khách điểm, hộ vệ Giáp nhìn thấy Thẩm Miểu lập tức tới đón, trên mặt mang theo chút nghi ngờ: "Phu nhân? Đại nhân đâu?"

Thẩm Miểu để cho hộ vệ Giáp ôm đứa bé xuống trước, sau đó mình từ từ bò xuống, đỡ đứa bé không khóc rồi mới nói: "Ta với Hoắc Dần gặp phải kẻ buôn người, đang ở bờ sông ngoài thành, hắn để ta cười ngựa về trước, các người nhanh đi tìm."

Hộ vệ Giáp vừa nghe lại cảm thấy không tốt, bản lĩnh của đại nhân nhà bọn họ cũng không phải là hắn không biết, nhiều nhất chỉ có thể đối phó với nam nhân bình thường, nếu đối phương là người luyện võ, là chỉ có đại nhân nhà bọn họ bị đánh thôi.

Vì vậy cùng với hộ vệ Ất đi ra khỏi thành, hộ vệ Bình và hộ vệ Đinh lưu lại chăm sóc Thẩm Miểu.

Thẩm Miểu trở lại bên trong phòng, trước hết cho hộ vệ Bình lấy thức ăn tới cho đứa bé ăn, hộ vệ Đinh đứng ở cạnh cửa coi chừng, Thẩm Miểu suy nghĩ rồi gọi hắn đi vào.

"Đứa bé này tên là Lưu Khánh, bị bắt cóc đã ba ngày rồi, kẻ buôn người kia không cười ngựa, theo thời gian này để tính, cha mẹ hắn là nhân sĩ Ngô Châu, huynh trở về điều tra, xem có thể tra được hay không." Thẩm Miểu phân phó.

Hộ vệ Đinh gật đầu, đặc biệt gọi người được phân bổ ở những khách điểm khác tới truyền lời đi điều tra thân thế của đứa bé kia.

Lúc mặt trời lặn phía tây, Hoắc Dần mới dẫn hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất trở lại.

Vừa trở về khách điểm hấn trực tiếp đi vào trong phòng Thẩm Miểu, nhìn thấy đứa bé kia đang dựa vào trên nhuyễn tháp ngủ say, một tay ôm Thẩm Miểu không chịu bỏ ra thì Hoắc Dần cau mày.

“Bỏ tay nó ra.” Quay đầu lại phân phó với người sau lưng.

Thẩm Miểu: “. . . . .”

Hộ vệ Giáp đi tới trước mặt đứa bé, chậm rãi bỏ tay của mình vào trong ngực của đứa bé, thay thế cánh tay Thẩm Miểu, sau đó nhìn Thẩm Miểu chậm rãi nở nụ cười.

“Sao rồi? Người nọ không làm gì người chứ?” Thẩm Miểu hỏi hần.

Hoắc Dần hất cằm lên hơi cong môi nói: “Ta có bản lĩnh thế nào chứ, hần ta có thể là đối thủ của ta ư?”

Thẩm Miểu nhìn hộ vệ Ất sau lưng hần, hiển nhiên hộ vệ Ất không tán thành những lời này, mím khóe môi cố gắng nhịn cười, dù sao dọc theo đường đi trở lại đại nhân nhà bọn họ cũng oán trách mình tổn thất bao nhiêu bạc rồi.

Hoắc Dần háng giọng một cái, nói: “Ta đã phân phó rồi, cũng đã vẽ diện mạo của người kia rồi, không bao lâu sẽ bắt được hần ta thôi.”

Thẩm Miểu quay đầu lại nhìn trên nhuyễn tháp, nói: “Còn đứa bé thì tạm thời làm thế nào?”

Hoắc Dần nói: “Để cho bọn họ trông.”

“Nó sợ người lạ.” Thẩm Miểu mở miệng nói.

Hoắc Dần cau mày: “Tối nay nàng và ta còn phải đi yến tiệc của Lý Thủ Tài nữa, cũng không thể mang theo một đứa bé, với độ tuổi của nàng, cũng không thể sinh ra được đứa bé lớn như thế.”

Thẩm Miểu thờ dài, xem ra tạm thời chỉ có thể như vậy, hơn nữa nhìn thoáng qua thì dường như hộ vệ Giáp rất thích trẻ con, nhìn mà xem, chỉ mới một lát đã chọc bảy tám lần lên gương mặt mềm mại của đứa bé rồi, hần không thể chọc thủng luôn.

Bữa tiệc lần này của Lý Thủ Tài khác với trước kia, không có tổ chức ở trong Bách Yến lâu, để tỏ lòng hữu nghị, gã tổ chức ở nhà.

Mới vừa lên đèn, xe ngựa của Hoắc Dần dừng ở trước cửa nhà Lý Thủ Tài, Lý Thủ Tài xoa xoa tay đợi một khắc đồng hồ mới đợi được bọn họ đến, đi ra dẫn hai người vào nhà.

Hoắc Dần quan sát mấy lần xung quanh nhà Lý Thủ Tài, trái lại giản dị hơn trong tưởng tượng của hần không ít, xem ra lúc Từ huyện lệnh tại vị đã bảo bọn họ tặng không ít đồ.

Sau khi đi qua một hành lang có mái che thật dài là đến nơi Lý Thủ Tài tổ chức bữa tiệc, Lý phu nhân đang tự mình chia thức ăn, nhìn thấy Thẩm Miểu đến trên mặt nở nụ cười, tươi cười hơn hờ tới đây nghênh đón.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Lý Thủ Tài rót cho Hoắc Dần ly rượu trước rồi nói: “Thật may ông chủ Thẩm túc trí đa mưu, chịu thành tâm giúp ta, ta mới có thể ném củ khoai nóng kia ra khỏi tay.”

Hoắc Dần chấp tay, không hề uống rượu, chỉ nói: “Từ lúc mới vào thành ta đã định qua lại thân thiết với ông chủ Lý rồi, cùng nhau làm phần mua bán này, chỉ là lúc ấy ông chủ Lý không đặt ta ở trong lòng thôi.”

Lý Thủ Tài nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng mấy phần, ban đầu gã có Từ huyện lệnh làm chỗ dựa, quả thật không để những thương nhân từ bên ngoài tới này vào trong mắt, chỉ là hiện tại gã có việc cầu người, lại muốn kiếm tiền, tất nhiên cần phải hạ thấp mấy phần.

“Ông chủ Thẩm chê cười rồi, ban đầu là ta không biết núi cao, nhờ ông chủ Thẩm không chê, vẫn còn nguyên ý kết giao bằng hữu với ta.” Lý Thủ

Tài nói xong thì uống hết ly rượu.

*Hoắc Dần chậm rãi nở nụ cười, sắm vai phần tì tiện
chất vô cùng tinh tế: “Ông chủ Lý đừng nói như vậy, mà
nay biện pháp kiếm tiền đang ở trước mắt, ta cũng cố ý
chia một chén canh với ông chủ Lý.”*

“Biện pháp kiểm tiền?”

“Ông chủ Lý vẫn chưa nghe nói ư? Mấy ngày nữa hơn hai ngàn binh lính trừ phiến loạn sẽ phải vào thành?”

Hoắc Dần dừng một chút: “Tri phủ hạ lệnh, để Trần Huyền lệnh quản chuyện này, ăn, mặc, ở, đi lại của hơn hai ngàn người cũng không phải là việc nhỏ.”

Ông chủ Lý cau mày: “Vậy thì có liên quan gì đến chúng ta?”

Hoắc Dần cười, hần nhin trúnq dáng vẻ đôi lúc không thông minh ngày của Lý Thù Tài, mới dám đi bước cò hiem này.

Thẩm Miêu ở bên cạnh nói: “Lúc mới tới đây, phu quân ta mua từ chỗ ông chủ Lý vài tòa nhà trống, cũng mua từ chỗ ông chủ Cổ, tính ra trong thành đã không còn nhiều chỗ cung cấp cho người ở, chỉ có vài tòa nhà trống này là có thể dùng.”

Hoắc Dần gật đầu, Lý phu nhân lập tức mở to mắt: “Vậy nhất định triều đình sẽ điều ngân lượng trừ phiến loạn xuống, ông chủ Thẩm nhượng lại nhà trống, nhất định Trần Huyền lệnh phải xài tiền.”

Lý Thù Tài ồ chừng mấy tiếng, chợt nhớ tới trước đó mình còn cười nói đối phương mua những tòa nhà trống không có tác dụng gì để làm gì, thì ra là hắn đã sớm động tới mấu chốt buôn bán.

Lý Thù Tài vừa cạn một ly: “Đây cũng là chuyện kiểm

tiền từ quan phủ mà ông chủ Thâm đã nói với ta vào hôm thường đào, bội phục bội phục.”

“Trừ phiên loạn không phải chuyện một sớm một chiều, ta không phải nhân sĩ Ngô Châu, cũng không có sản nghiệp gì ở đây, Trần Huyền lệnh không làm gì được ta, nếu ông chủ Lý muốn kiếm tiền, không bằng cùng làm với ta?” Hoắc Dần hỏi.

Lý Thù Tài gật đầu liên tục: “Vâng, trong tay ta còn có một trang viên, nằm ở sau thành, nhiều ngày không người nào xới lý, vốn ta cùng với phu nhân định làm chỗ ở lúc về già, hiện tại xem ra có thể lấy tới dùng trước.”

Hoắc Dần gật đầu: “Chỉ cần ông chủ Lý tin ta là được.”

Lý Thù Tài còn có chút sợ hãi, Lý phu nhân đã trực tiếp đồng ý: “Trong thời gian này mang cho ông chủ Thâm dùng, Thâm phu nhân giúp hai phu thê ta mấy lần, dĩ nhiên phu thê ta tin ông chủ Thâm.”

Thâm Miếu nhìn Hoắc Dần, Hoắc Dần từ từ dờ tay xuống dưới bàn, nhẹ nhàng trườn lên mu bàn tay của nàng, lúc này Thâm Miếu mới nở nụ cười, nói: “Vậy phu thê ta sẽ bày tỏ lại, nói tin tức cho hai người nghe, lên ông chủ Cổ đưa thiệp mời, ngày mai ta cùng với phu quân sẽ đi dự tiệc, e rằng sẽ nói đến chuyện này, đến lúc đó hai người cứ chờ tin tức là được.”

Ăn một bữa cơm xong, Lý Thù Tài uống rất nhiều rượu, do Lý phu nhân đỡ, hai người càng muốn tiến Hoắc Dần xuất phủ.

Xuất hiện ở trên hành lang dài trong phủ, Lý Thù Tài đưa tay vỗ bả vai Hoắc Dân nói: “Ông chừ Thẩm, ta thật sự bội phục cậu, tuổi trẻ tài cao, nếu lần này có thể để ta kiếm được tiền từ quan phủ, vậy chuyện trước kia cậu nói kiếm tiền từ sơn phủ, tất nhiên ta giúp tới cùng!”

Hoắc Dân ngượng ngùng nhìn Lý Thù Tài: “Ông chừ Lý có biện pháp?”

Lý Thù Tài muốn nói cái gì đó, Lý phu nhân đã hung hãn bấm lên trên cánh tay của gã, lúc này Lý Thù Tài mới tỉnh táo chút, nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Hoắc Dân chấp tay với Lý Thù Tài: “Vậy ông chừ Lý cứ ngồi chờ tin tức tốt của ta.”

Cùng với Thẩm Miếu ra khỏi Lý phủ, lên xe ngựa, Hoắc Dân mới cởi áo khoác xuống, đưa tay phẩy phẩy.

Thẩm Miếu hỏi hần: “Ông chừ Lý cũng uống đến như thế rồi, người một ngậm rượu cũng không uống, làm sao làm người ta tin tưởng người thật lòng kết bạn được?”

Hoắc Dân tựa vào trên xe ngựa, đưa tay vén rèm xe lên, hai bên đường là mấy nhà treo đèn dầu, gió đêm thổi qua trên mặt, lúc này Hoắc Dân mới nói: “Rượu không phải thứ đồ tốt gì.”

Thẩm Miếu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cười hì hì tiến tới dùng ngón tay chọc chọc cánh tay của hần, hỏi: “Có phải uống rượu có thể mất lý trí không? Ha ha ha. . . . .”

Thẩm Miếu thì đang cười ha ha, bên Hoắc Dân thì sắc mặt lạnh lùng, hần quay đầu lại nhìn Thẩm Miếu, nhìn

nhìn quanh xung quanh, nhìn quanh dưới các nhành – Châm Miếu, nhìn thấy đôi phương cười giống kẻ ngốc, ấn đường nhúu lại rồi thả ra, mới hỏi: “Nếu ta thật sự có một ngày như vậy, đôi phương cũng không phải nàng mà nàng muốn làm gì?”

Châm Miếu vẫn đang cười, mở tròng hai mắt: “Người say rượu mất lý trí, đâu liên quan gì đến ta chứ?”

Hoắc Dân nghe lời này, hé miệng hít sâu một hơi, tay nâng lên chỉ chỉ Châm Miếu, có chút tức giận muốn đánh, nhìn nĩa nàng, mới nói: “Nàng ngốc thật hay giả ngốc hả? Tâm tư của ta với nàng, lúc trước ở trên bờ sông không phải nàng đã biết rồi sao?”

Cương mặt Châm Miếu từ từ đỏ lên, nàng tránh tầm mắt: “Nhưng ta là Hà Bá, hơn nữa ta không có tình yêu.”

Hoắc Dân nhìn nàng: “Sao nàng biết nàng không có tình yêu?”

Châm Miếu đưa hai tay chống ngực, uỳnh ngực nói: “Ta biết chứ! Thần Thổ Địa cũng nói với ta như vậy, chúng ta làm thần tiên không thể thích người phàm, cũng sẽ không thích người phàm.”

Hoắc Dân đột nhiên lại gần, một tay đặt ngay tại trên vai của nàng, trực tiếp đè nàng ở trên vách xe ngựa, đưa mặt đến gần: “Thần Thổ Địa đó có nói cho nàng biết rằng, chỉ cần ta khẽ dựa gần nàng một cái là mặt nàng sẽ đỏ không?”

Châm Miếu ngẩng đầu lên không nhìn hắn: “Người càn rỡ!”

Hoắc Dần nắm lấy tay của nàng, ánh mắt rơi vào trên môi nàng, cúi đầu hôn một cái, lại hỏi: “Thần Thổ Địa có nói cho nàng biết, khi ta hôn nàng, tim đập của nàng cũng rối loạn không?”

Thẩm Miếu đưa tay đẩy bờ vai của hắn, ánh mắt không biết nhìn vào đâu: “Người người người. . . . . Người đừng được voi đòi tiên! Người chỉ là đứa bé! Ta lớn hơn người rất nhiều đây, sao có thể có ý gì với người chứ? Người vẫn nên ngoan ngoãn đi cưới. . . . .”

Lời còn chưa dứt, đôi môi lại bị bao trùm lên, Thẩm Miếu không chỉ động thủ, thậm chí động chân, động cả tay nắm lấy cổ người Hoắc Dần, cũng không biết một quyền đâm đến ngực hắn hay chỗ nào, lập tức khiến Hoắc Dần đau đến luống lúng tay ra, cả người cuộn thành một đoàn.

Thẩm Miếu nhìn người vùi ở bên chân mình, đưa tay vỗ vỗ đầu của hắn: “Này! Người đừng giả chết!”

Hoắc Dần run rẩy toàn thân, tiếng thở dốc thật thấp truyền đến, Thẩm Miếu phát hiện không đúng muốn xem hắn thế nào, xe ngựa đột nhiên dừng lại, hộ vệ Giáp ở bên ngoài nói: “Đại nhân, phu nhân, đến khách điểm rồi, xuống xe thôi.”

Tay Thẩm Miếu mới vừa đặt phải trên vai Hoắc Dần, đã bị đối phương đẩy ra, hắn cúi đầu gần như khom người quỳ bò ra khỏi xe ngựa, toàn bộ hành trình không nhìn Thẩm Miếu lấy một cái.

Thẩm Miếu Thượng ngồi ở trên xe ngựa, cúi đầu nhìn qua nơi hắc nằm đau đớn đó, nơi kia có vài giọt máu đỏ vẫn chưa khô, mùi tanh nhàn nhạt truyền đến.

Nàng lập tức xuống xe, chỉ có hộ vệ Đinh đứng ở nơi này nơi, uốn thẳng lưng đợi nàng ra ngoài.

Thẩm Miếu hỏi: “Hoắc Dân thế nào? Bị thương?”

Hộ vệ Đinh ngăn người, há miệng chốc lát, mới nói: “Không có.”

Thẩm Miếu chặc một tiếng: “Còn gạt ta? Ta nhìn thấy máu.”

Lúc này Hộ vệ Đinh mới siết chặt tay, dời tầm mắt, sắc mặt cũng không còn giống lúc nãy, cả người cứng ngắt nói: “Chuyện này, hay là chờ đại nhân muốn nói cho phu nhân thì phu nhân hãy hỏi.”

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 18: Dự Tiệc

Thẩm Miếu xuống xe ngựa đi đến cửa phòng Hoắc Dân, hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất canh giữ ở cửa, Thẩm Miếu định đi vào, kết quả bị hai người ngăn lại ở cửa.

Phải biết hai người này, từ trước đến nay khi nhìn thấy nàng đều tự giác mở cửa, chưa từng có tình huống như thế.

“Phu nhân, đêm đã khuya nên sớm nghỉ ngơi, nếu nàng nhất định phải vào phòng của vi phu, vi phu sẽ không không chế được mắt.” Giọng nói của Hoắc Dân truyền từ trong phòng ra.

Trong chớp mắt Thẩm Miếu đỏ ửng cả mặt, nhìn sắc mặt của hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất, bọn họ rất tận tụy với công việc mà dời mắt đi, tận lực không biểu hiện ra lúng túng gì.

Thẩm Miếu nhìn cửa phòng Hoắc Dân nói: “Nói lung tung, cẩn thận người cắn nát đầu lưỡi!”

Đêm này hai người không thể gặp mặt, Thẩm Miếu còn tưởng rằng ngày hôm sau Hoắc Dân cũng sẽ không ra khỏi phòng, ai biết hôm sau trời vừa sáng, người nọ đã gõ cửa phòng của mình, ngược lại còn có tinh thần hơn mấy ngày trước rất nhiều.

Thẩm Miếu mặc y phục từ từ nhìn Hoắc Dân tựa vào cạnh cửa, đối phương đang cười híp mắt.

“Thương thế của người đã tốt hơn chưa?” Nàng hỏi.

Hoắc Dân mở trừng hai mắt: “Thương thế gì?”

Thẩm Miêu vừa muốn nói gì đó, đột nhiên nhớ lại hành động của mấy hộ vệ đêm qua, trong lòng suy nghĩ bản thân cũng không có ý định dính dáng gì quá nhiều tới Hoắc Dân, nếu người ta không muốn nói, nàng sẽ xem như không biết.

Thẩm Miêu phát phát tay, đẩy Hoắc Dân ra, đi thẳng xuống lầu chuẩn bị dùng cơm.

Hoắc Dân đưa tay vuốt ve nơi nàng vừa đẩy ra, vội vàng đi theo, hai người đang ngồi ăn điểm tâm, hộ vệ Giáp đi vào từ bên ngoài, trên tay còn mang theo một đồng đồ.

Trong miệng Hoắc Dân vẫn đang nhai dưa muối, hỏi: “Cái gì vậy?”

Hộ vệ Giáp nói: “Mới vừa rồi Cổ Hữu Lượng sai người đưa tới, nói là dùng để điều dưỡng thân thể, là dưa cho phu nhân.”

Có lẽ nghe nói Hoắc Dân là một kẻ cưng chiều thê tử điên cuồng, cho nên mới đưa ít thứ tới đây cho nàng, Thẩm Miêu để chén dưa xuống liếc mắt nhìn, phần lớn đều là được liệu bổ, không có gì ngon để ăn.

“Đúng rồi, đứa bé kia đâu?” Thẩm Miêu hỏi, tối ngày hôm qua nàng không nhìn thấy, bởi vì tối hôm qua có tâm tư khác, cho nên không để ý.

Hộ vệ Giáp nói: “A Đinh dẫn cậu bé đi chơi rồi, đó là một đứa bé thông minh, biết mấy người chúng ta không phải người xấu, cho nên cũng nguyện ý thân thiết.”

Vừa mới dứt lời, đã nhìn thấy hộ vệ Đinh mang theo đứa bé đi vào, đứa bé thay bộ y phục sạch sẽ, tóc chải chỉnh tề, trong tay cầm một chuỗi mít quả, một tay khác cầm tay hộ vệ Đinh, trên mặt cười hi hi.

Khi cậu bé nhìn thấy Thẩm Miêu thì lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay Thẩm Miêu, Thẩm Miêu thấy cậu bé đáng yêu, giờ tay lên còn chưa kịp nhéo vào hai má, Hoắc Dân đã dùng thìa chọc vào tay đứa bé, nhú mồm nói: “Buông ra.”

Dáng vẻ Hoắc Dân cau mày là có chút không tốt, đứa bé lập tức rúc vào sau lưng Thẩm Miêu.

Hoắc Dân tiếp tục trêu chọc cậu bé: “Người nọ là của ta đấy, không cho phép cậu đụng vào biết không?”

Hộ vệ Giáp, hộ vệ Đinh: “. . . . .”

Thẩm Miêu liếc nhìn: “Người có bệnh à?”

Hoắc Dân hừ một tiếng, nói với hai thuộc hạ đang đứng xem trò hay: “Nhanh đi tìm người nhà của thằng nhóc này, sau đó nhanh đưa về nhà đi.”

Thẩm Miêu hỏi: “Hôm nay, buổi sáng có chuyện gì không?”

“Buổi sáng không có chuyện gì, buổi chiều có hẹn với Cổ Hữu Lượng.” Hoắc Dân hỏi: “Nàng có chuyện gì sao?”

“Ta muốn đi miếu Thổ Địa một chuyến.” Thẩm Miêu nói.

Hoắc Dân gật đầu: “Ta đi với nàng.”

Thẩm Miêu lập tức khoát tay: “Không không không, tự ta đi là được rồi.”

Hoắc Dân khẽ nheo cặp mắt lại: “Vậy để A Đinh đi theo nàng.”

Thẩm Miêu nhìn hộ vệ Đinh, hộ vệ Đinh nở nụ cười ngốc với nàng, Thẩm Miêu suy nghĩ một chút gật đầu: “Được.”

Lúc này đứa bé đột nhiên chen ngang: “Em cũng muốn đi!”

Hoắc Dân trừng mắt nhìn cậu bé: “Cậu đi cái gì?! Không cho đi!”

Đứa bé nín mồm bộ dạng như bị dọa sợ, Thẩm Miêu lập tức xoa đầu cậu bé, nói: “Được, dẫn em đi.”

“. . . . .” Hoắc Dân bày ra bộ mặt khó chịu, ngay cả hộ vệ Giáp cũng nhìn ra, Thẩm Miêu đang trêu chọc đứa bé muốn mướp mít quả, hoàn toàn không thấy, bên này Hoắc Dân lẩm bẩm một câu: “Không mang theo ta đi còn dẫn nó đi, nhiều lắm là hai ngày, nhất định phải đưa thằng nhóc này đi.”

Thẩm Miêu muốn đi miếu Thổ Địa tìm thần Thổ Địa, vẫn hỏi chuyện liên quán đến Hoắc Dân, nếu như là chuyện khác ngược lại có thể cho Hoắc Dân nghe, dù thế nào đi nữa hẳn cũng biết không ít, nhưng câu nói này, nàng không thể nói ra

---

trước mặt Hoắc Dân được.

Lúc này nàng không xuống dưới cầu, mà là trực tiếp vào miếu Thổ Địa, để hộ vệ Dinh ở bên ngoài trông chừng đứa bé, đi dạo xung quanh cầu, Thâm Miếu đi tới trước mặt tượng đồng, xung quanh không có mấy người.

Thâm Miếu ngẩng đầu liếc nhìn tượng đồng, tượng đồng lập tức quay đầu: “Người tìm đến ta quả thật không có chuyện tốt.”

“Thổ Địa gia. . . . .” Thâm Miếu đi tới bên bàn thờ dè lên trên, sau khi dừng lại một chút, mới nói: “Ta bị Hoắc Dân hôn.”

Một cái hắt hơi, thần Thổ Địa thổi bụi trong lư hương trước mặt bay lên, làm dơ mặt của Thâm Miếu.

Thâm Miếu lau mắt, trong lòng có chút hốt hoảng: “Có nghiêm trọng như vậy không chứ?”

Cũng không phải là hôn lần đầu!

“Đây là người muốn thành thân với người phạm rồi!”

Thần Thổ Địa đánh quảy tượng xuống đất, rồi sau đó hóa thành một đạo hư ảnh đi xuống, trực tiếp đứng ở trước mặt Thâm Miếu, còn thấp hơn Thâm Miếu, ngẩng đầu lên đưa tay chỉ nàng: “Tiểu tử Hoắc gia kia thích ăn đòn phải không?!”

Thâm Miếu trừng mắt nhìn: “Hắn cũng biết chuyện của ông rồi, ông lại không thể làm gì được hắn.”

Thần Thổ Địa hừ một tiếng: “Đều tại người!”

Thẩm Miếu gật đầu: “Đúng, đúng là do ta, ta cực kỳ hối hận ban đầu không nên trêu chọc hắn, nhưng bây giờ không phải vì chuyện đó nữa, hắn. . . . . Hắn hôn ta... Ta phải làm như thế nào đây?”

“Người muốn như thế nào? Hôn lại?!” Thần Thổ Địa trợn tròn cặp mắt.

Thẩm Miếu ngán người: “Có thể không?”

“Đĩ nhiên là không thể!”

Thẩm Miếu thở dài: “Ta cũng cảm thấy vậy, rõ ràng ông đã nói thần tiên sẽ không động tình, nhưng thần tiên cũng sẽ mất đồ tim đập nhanh đúng không?”

Thần Thổ Địa liếc nhìn Thẩm Miếu, sau đó nói: “Đưa tay phải của người ra đây.”

Thẩm Miếu vươn tay phải ra, thần Thổ Địa cầm gậy đánh vào tay phải của hắn, đau đến mức Thẩm Miếu lập tức rút tay trở về.

“Nhất định là Nguyệt Lão bên cạnh làm hư chuyện! Ta tìm ông ta tính sổ!” Thấy thần Thổ Địa phải đi, Thẩm Miếu lập tức kéo ông ấy lại: “Dừng dừng, ông phải nói rõ trước cho ta, ta xảy ra chuyện gì? Mỗi lần hắn hôn, trái tim của ta giống như muốn nhảy ra ngoài, có phải là một loại lệnh chứng khác không?”

“Mỗi lần?!” Thần Thổ Địa cảm thấy đầu mình choáng váng.

Thẩm Miếu đứng lại một lát, nói: “Chỉ có hai lần.”

Thần Thổ Địa nâng trán: “Hoắc gia kia chính là kẻ lưu manh!”

“Cho nên, ta phải làm sao bây giờ? Có thể chết sao? Hay là nói. . . . . Thần tiên thật ra thì cũng sẽ động lòng với người phàm?” Thẩm Miếu hỏi.

Dưới chân thần Thổ Địa nặng nề mấy phần, khi nhìn Thẩm Miếu, trong con ngươi mang mấy phần thâm ý, ông nói: “Trong vạn niệm có lúc cuối cùng phải có nhau, chuyện này sợ tránh cũng không tránh được, chỉ là Hoắc gia kia lưu manh rất đáng hận, người lại là một kẻ ngu xuẩn, aizz. . . . .”

“Ta không ngu xuẩn. . . . . Nhưng mà hấn lưu manh là không sai.”

“Kể từ hôm nay, không cho hấn đụng vào người, có nghe thấy không?” Thần Thổ Địa nói: “Không phải ta đã dạy cho người chút pháp thuật sao? Ấn thân hấn sẽ không tìm được người!”

Thẩm Miếu còn muốn nói tiếp gì đó, vừa vặn lúc này mấy phụ nhân tay nắm tay đi vào, thần Thổ Địa lập tức hóa thành một luồng khói xanh, Thẩm Miếu xoay người liếc mắt nhìn tượng đồng, thở dài.

Thần tiên chắc sẽ không động tình với người phàm, xảy ra những thứ kia với Hoắc Dân, chỉ là ngoài ý muốn, chỉ cần nghe lời thần Thổ Địa nói, không để cho hấn đụng mình nữa, chữa bệnh này cũng sẽ từ từ tiêu tán nhỉ?

Hộ vệ Đinh thấy Thảm Miếu đi ra, vội vàng nghênh đón.

Khi Thảm Miếu trở lại khách điểm, Hoắc Dân đang ở trong hành lang uống trà, thấy trên người nàng đều là hương tro, xuy một tiếng: “Cúng bái thần linh còn có thể mang một thân bụi trở lại.”

Thảm Miếu nhàn nhạt liếc nhìn Hoắc Dân, thật ra thì nói thật, bộ dạng của người này cũng đẹp đẽ, nói chuyện bừa bãi không đứng đắn, tay chân mãi cứ chiếm tiện nghi của người khác, có tiền còn yếu mệnh, đời này ở trong trí nhớ của Thảm Miếu cũng chỉ có vào thời điểm trước bảy tuổi mới đáng yêu, còn lại sau đó đều là đáng ghét.

Muốn sống chung với người này, không tiếp xúc tay chân với hắn, hắn không phải là việc khó mới đúng.

Vì vậy Hoắc Dân nhìn thấy Thảm Miếu nhàn nhạt nhìn mình, lại nhàn nhạt dời tầm mắt, bày ra bộ dạng đã hiểu rõ nhân thế, rồi trở về trên lầu thay y phục.

Tay cầm lý của Hoắc Dân co lại thật chặt, sẽ không phải là thần Thổ Địa lại dạy bày bàn chứ?

Hắn bắt đầu nghiên cứu suy nghĩ có nên dời miếu này đến ngoài thành cách sông xa một chút hay không.

Đến buổi chiều, đã có gia đình của Cổ Hữu Lượng tới đây mời người.

Trái lại Cổ Hưu Lượng tương đối thân thiết, đặc biệt
mướn cỗ kiệu tới, Thâm Miếu thay bộ y phục phú quý,
rồi cùng Hoắc Dân vào bên trong kiệu.

Hoắc Dân cảm thấy có chút lúng túng, không gian cỗ
kiệu rất nhỏ, nếu hai người ngồi chung một chỗ, tất sẽ
đụng nhau, nhưng cỗ kiệu, phu nhân của hắn giấu một nửa
thân thể.

Hoắc Dân mím môi, nở nụ cười cứng ngắc, nhìn về phía
Thâm Miếu chỉ có nửa thân thể bên trái, im lặng trong
chốc lát, hỏi: “Có phải phu nhân bị bệnh hay không?”

Thâm Miếu liếc mắt nhìn hắn, mở miệng nói: “Người
mới có bệnh ấy, ta rất tốt.”

Hoắc Dân cười nhỏ một tiếng, nhấp nài trong mắt gần
như sẽ đạt tới mức tối đa: “Vậy phu nhân có biết hay
không, dáng vẻ này của phu nhân, tối thiểu nửa tháng vì
phu sẽ không cách nào ngửi ngon được mất đấy?”

Thâm Miếu dời ánh mắt không lên tiếng, Hoắc Dân hít
sâu một hơi, nhích tới gần nàng.

Thâm Miếu lập tức tròn tròn hai mắt lập tức ẩn đi nửa
thân thể còn lại của mình.

Kết quả Hoắc Dân cũng cảm giác mình dựa vào một cái
gì mềm mềm mà không nhìn thấy được, Thâm Miếu ẩn
thân thành công, quả thật Hoắc Dân không nhìn thấy,
nhưng mà hắn còn có hai tay của mình, sờ lên là có thể
cảm nhận được.

Thẩm Miếu nhìn chằm chằm cái tay kia, đầu tiên là sát bên trên vai của mình, sau đó trượt xuống dần.

Hoắc Dần hơi cau mày, năm ngón tay hơi dùng chút lực, mềm mềm?

Cổ kiệu chợt lắc một cái, người nâng suýt chút không đứng vững, mấy người nâng cũng nhìn cổ kiệu trên vai mình, suy nghĩ bên trong xảy ra chuyện gì vậy?

Cổ Hữu Lượng chờ ở trước cửa Bách Yến lâu, khi cổ kiệu hạ xuống đất, ông ta tự mình đi qua nghênh đón.

Dẫn đầu ra ngoài là Hoắc Dần, chỉ là thời điểm đi ra chân hơi cà nhắc, lúc khom lưng đỡ Thẩm Miếu đi ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Cổ Hữu Lượng chấp tay: “Ông chủ Thẩm.”

Hoắc Dần cười nói: “Ông chủ Cổ.”

“Vị này chính là Thẩm phu nhân nhỉ?” Cổ Hữu Lượng liếc mắt nhìn hai người này, suy nghĩ họ Thẩm này trẻ hơn trong tưởng tượng nhiều, vị phu nhân này của hắn cũng không lớn, hai kẻ mới lớn này có thể có thành tựu gì lớn chứ?

Thẩm Miếu gật đầu, lúc này Hoắc Dần mới nói: “Vào thành nhiều ngày, đã sớm nghe nói danh tiếng của ông chủ Cổ, hôm nay rốt cuộc gặp được.”

Cổ Hữu Lượng ha ha cười nói: “Đâu có đâu có, lời này hẳn là ta nói mới phải, mời vào bên trong.”

Hoắc Dân khắp khiêng đi vào theo, Cổ Hữu Lượng liếc chân của hắn, nói: “Chân của ông chùi Thảm bị sao thế?”

Hoắc Dân nhìn Thảm Miếu, tâm mắt của đôi phương đã trôi dạt đến nơi khác, hắn cười nói: “Chỉ là lúc xuống kiệu pha phải kiệu thôi.”

Bốn hộ vệ Giáp, Ất, Bính, Đinh liếc nhìn nhau, càng ngậm cười nhau gật đầu.

Chuyện này tuyệt không đơn giản như vậy, nhìn mặt của phu nhân bọn họ cũng đỏ rần cả rồi.

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Buôn Bán

Cổ Hữu Lượng là phú thương thành Nam, dựa vào Trần Huyện lệnh, đây là mọi người đều biết, lúc trước ông ta và Lý Thủ Tài đều mới Hoắc Dân, chỉ là Lý Thủ Tài dễ bị lừa hơn, Hoắc Dân mới không tiếp xúc với Cổ Hữu Lượng.

Mà nay đôi phương lại chủ động tìm tới, và lại không che giấu chút nào ông ta cũng chỉ là chân chạy vặt cho Trần Huyện lệnh, Hoắc Dân thì biết rõ lần này trên bàn cơm nên nói chuyện như thế nào với nhau.

Đến nhả gian Cổ Hữu Lượng chọn, Hoắc Dân lại nhìn thấy ông chủ Bách Yển lâu, ông chủ kia chỉ cần nhìn thấy Hoắc Dân là trong mắt sẽ xuất hiện vàng, hận không thể ôm lấy bóp đùi đôi phương.

Sau khi Hoắc Dân dắt Thảm Miếu vào nhả gian, trên chủ tọa Trần Huyện lệnh lập tức nở nụ cười.

Trần Huyện lệnh biết làm người hơn Từ huyện lệnh, sau khi Hoắc Dân vào cửa, mặc dù hắn ta không nghiêng đón, chỉ ít vắn dấn đầu gọi một tiếng: “Ông chủ Thảm”

Hoắc Dân và Thảm Miếu ngồi xuống, liếc mắt nhìn thịt cá vừa mới lên bàn, nghĩ thầm một bàn này cũng không ít hơn một bàn tiệc lần đầu hắn và Thảm Miếu tới đây, bỗng lộc một năm của Huyện lệnh cũng chỉ một ít, một bàn này tới thiếu ăn hết mấy năm bổng lộc của hắn ta.

Hoắc Dân làm bộ như dễ tính: “Trần đại nhân đích thân tới, Thảm mỡ sợ hãi.”

“Ông chủ Thảm nói lời đó làm gì, lần này bốn quan muốn mời ông chủ Thảm, còn cần ông chủ Thảm giúp chuyện đấy.” Trần Huyện lệnh không quanh co lòng vòng với Hoắc Dân, những câu chuyện sáo rỗng của thương trên bàn cơm, hắn ta lười dùng.

Hoắc Dân nâng chung trà lên không uống, từ từ đặt lại lên bàn, có chút khó xử: “Thảm mỡ mới đến, có vài phần không biết có thể giúp được Trần đại nhân chuyện gì.”

“Tuy ông chủ Thảm vừa tới Ngô Châu không lâu, nhưng đã mua được vài tòa nhà trống trong thành, những tòa nhà lớn nhỏ kia trong lòng ta điều biết cả, mà nay Trần đại nhân muốn dùng, mong rằng ông chủ Thảm có thể thu dọn ra ngoài, giúp đỡ cho Trần đại nhân.” Cổ Hữu Lượng ở bàn đối diện mở miệng.

Hoắc Dần im lặng một lát, nụ cười trên mặt cũng thu lại: “À, là chuyện này à, sợ rằng Thẩm mỗ không giúp được rồi.”

“Ông chủ Thẩm, đây chính là Trần đại nhân mời cậu giúp một tay đấy.” Cổ Hữu Lượng chưa từng thấy người nào không biết điều như thế.

Hoắc Dần nói: “Lúc đầu ta mua tòa nhà trống, vì cái gì cũng chính là vì giờ khắc này có thể kiếm đủ tiền, sẽ rời đi. Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, Thẩm mỗ là một người làm ăn, làm gì có chuyện tốn tiền mời người vào ở chứ? Ta có thể đưa những tòa nhà trống kia ra, chỉ là nên thu bạc, còn hi vọng Trần đại nhân giao không thiếu một đồng vào trong tay ta.”

Sắc mặt của Trần Huyền lệnh rất không tốt, Hoắc Dần coi như không nhìn thấy, xoay người nói với Thẩm Miêu: “Quả nhiên vẫn là phu nhân nói rất đúng, làm gì có người tốt bụng mời chúng ta ăn cơm không chứ.”

Thẩm Miêu dừng một chút, dời tầm mắt đi, nàng đâu có nói những lời này?!

Trần Huyền lệnh cắn răng, nhìn Cổ Hữu Lượng, Cổ Hữu Lượng thì biết rõ chuyện như vậy không có khả năng, chỉ có nói giá tiền, hẳn là thương nhân tương đối nhạy cảm ở phương diện giá tiền, vì vậy liền thay Trần Huyền lệnh nói chuyện.

“Vậy ông chủ Thẩm cảm thấy, những tòa nhà kia cần phải tốn bao nhiêu tiền, mới bằng lòng bán lại?”

Hoắc Dần nhíu mày: “Bán? Chờ sau khi trừ phiền loạn, binh lính rút lui, ta lấy giá gốc bán lại cho ông chủ Cổ thì như thế nào?”

Cổ Hữu Lượng nghe lời này, sắc mặt cứng đờ: “Chẳng lẽ ông chủ Thẩm muốn cho thuê?”

“Không sai, trong tay Thẩm mỗ có sáu tòa nhà trống, tí mĩ tính toán, ở được hai ngàn người không thành vấn đề, Trần đại nhân hẳn nên cảm thấy Thẩm mỗ tiết kiệm phiền phức cho ngài mới đúng, nếu những tòa nhà đó còn ở trong tay Lý Thủ Tài, sợ rằng khó đối phó hơn.”

Hoắc Dần mới vừa nói xong, Cổ Hữu Lượng đã hỏi: “Một tòa nhà, trước khi kết thúc trừ phiền loạn, ông chủ Thẩm định ra giá bao nhiêu?”

Hoắc Dần từ từ đưa ra năm đầu ngón tay, Cổ Hữu Lượng cau mày: “Năm mươi lượng?”

Hoắc Dần lắc đầu, Cổ Hữu Lượng lau mồ hôi trên trán: “Không lẽ là năm trăm lượng chứ? Đùa cũng hơi quá rồi đấy!”

Hoắc Dần bật cười: “Là năm đồng.”

Nhất thời sắc mặt Cổ Hữu Lượng thay đổi, ông ta nhìn Trần Huyền lệnh, ông chủ Thẩm này rốt cuộc trong hồ lô bán thứ thuốc gì?

“Năm đồng? Ông chủ Thẩm chắc chắn chứ?” Cổ Hữu Lượng cau mày: “Sẽ không phải là có yêu cầu khác chứ?”

Hoắc Dần để đĩa xuống, Thẩm Miêu cũng đồng thời để xuống, hai người bày tỏ bữa cơm này đến đây chấm dứt, sau đó sẽ nói chuyện chính.

Hoắc Dần thu lại nụ cười phong lưu của công tử, nghiêm túc làm trong lòng hai người đối diện có chút chột dạ.

Hắn nói: “Thẩm mỗ nói là, cho thuê mỗi tháng, mỗi tháng mỗi người năm đồng, triều đình có bao nhiêu binh lính vào trong nhà Thẩm gia ta, Thẩm mỗ sẽ thu đủ tiền hẳn thuê theo tháng. Nếu chỉ trừ phiền loạn nửa tháng là có thể trả lại, Thẩm mỗ chỉ lấy hai đồng một người, nếu qua một tháng, vậy cứ tính mà thu theo ngày.”

“Ông chủ Thẩm đây đòi hỏi quá đáng rồi đấy! Từ xưa đến nay, làm gì có chuyện chỉ trừ phiền loạn trong nửa tháng? Đa số đều nửa năm trở lên, nếu như tính theo như ông chủ Thẩm, bốn quan sẽ không đồng ý.” Trần Huyền lệnh lập tức cau mày, hẳn ta không ngờ cái tên họ Thẩm

này lại có nhiều ý định như thế.

Hoắc Dần thở dài: “Đã như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa.”

“Người dám nói chuyện như vậy với hôn quan?!”

“Thẩm mỗ không dám.” Hoắc Dần nói xong hôn chủ này, quan sát cẩn thận vẻ mặt đối phương, hắn dừng lại, thấy đối phương cũng không mở miệng nói tiếp, liền cười

nói: “Hoặc là Trần đại nhân có phương pháp khác cũng được, phu nhân, không lằng chúng ta đi về trước, để Trần đại nhân suy nghĩ thật kỹ.”

Thẩm Miếu gật đầu, hai người lập tức đứng dậy.

Cổ Hữu Lượng vẫn còn đang tính tiền ở trong đầu, Trần Huyệן lệnh thấy hai người phải đi, cau mày muốn cản lại, nha dịch trong phủ Huyệן lệnh đưa tay ngăn ở cửa, đứng ở bên cửa hộ vệ Giáp điểm lên cánh tay hai nha dịch, cánh tay hai người kia lập tức vô lực, rũ xuống.

Hoắc Dần mang vẻ mặt không đổi sắc đỡ Thẩm Miếu rời khỏi nhà gian, ông chủ Bách Uyển lâu thấy vậy đầu đầy mồ hôi.

Trần Huyệן lệnh khẽ nheo cặp mắt lại, vỗ bàn một cái: “Ông còn tính toán gì nữa?! Người cũng đi rồi!”

Lúc này Cổ Hữu Lượng mới hồi hồn, nhìn về phía bàn đầy thức ăn gần như không đụng đến, thở dài nói: “Thật sự không nghĩ tới, họ Thẩm này biết làm ăn như thế, nếu trong vòng nửa năm có thể loại trừ tất cả Sơn Phi Ngô Châu, như vậy giá tiền hãn nói đã chặt chẽ đè ép bạc triều đình phát xuống, nếu vượt qua nửa năm. . . . .”

“Vậy bản quan chỉ có đưa bạc của mình vào mà thôi.”

Trần Huyệן lệnh lắc đầu một cái: “Như thế không phải biện pháp.”

Cổ Hữu Lượng dừng lại một chút: “Nhưng cũng không có biện pháp nào khác, trong thành ngoài thành, cũng thực sự chỉ có họ Thẩm hãn có tòa nhà trống, cho dù là bố trí ở

trong nhà các binh dân, hơn hai ngàn người cũng không nhét lọt.”

Trần Huyền lệnh thở dài: “Bên cạnh có mấy người cao thủ, thân phận của hãn không thể coi thường, rốt cuộc là ai, dám làm loại mua bán này.” Cổ Hưu Lượng hỏi: “Đại nhân định làm như thế nào?”

“Đợi, chờ mấy ngày nữa, nếu như hãn không tới, vậy ông cứ làm theo lời hãn, mấy ngày nữa binh lính sẽ tới, đến lúc đó nếu ta còn chưa sắp xếp xong những chuyện này, cái mũi Huyền lệnh của ta cũng chỉ có thể tháo xuống.” Trần Huyền lệnh nói xong, cũng mất hứng thú ăn cơm, ném đũa nói với Cổ Hưu Lượng: “Ông trả.”

Sau đó cùng nha dịch phò Huyền lệnh cùng rời đi, Cổ Hưu Lượng nhìn bàn đầy thức ăn, thở dài, đi theo sau lưng Trần Huyền lệnh kéo dài hơi tàn, thật sự không trôi qua cuộc sống tốt.

Hoắc Dân biết Trần Huyền lệnh đang đợi hãn đổi ý, nếu như hãn thật sự là một thương nhân đến từ bên ngoài, nói không chừng sẽ ích lợi lâu dài mà thỏa hiệp.

Nhưng Hoắc Dân không phải, hãn đoán có lẽ Trần Huyền lệnh không còn đường khác nữa, mấy ngày nay, ở tại trong khách điểm đánh cờ với hộ vệ Bính.

Buổi sáng ngày thứ ba, Cổ Hưu Lượng tự mình tới cửa viếng thăm, nói Trần Huyền lệnh đồng ý lời Hoắc Dân nói, muốn viết khế ước, hai bên ký tên đồng ý, chuyện mua bán này coi như thành.

Khi Hoắc Dân cảm khế ước đi tìm Lý Thù Tài thì Lý Thù Tài bưng ly rượu đang cười ha ha.

Gã vỗ bả vai Hoắc Dân nói: “Ông chủ Thẩm thật biết làm ăn, Lý một thật sự bội phục!”

Hai người cùng uống rượu, uống rượu đến độ nói năng rộn xôn, Lý phu nhân cười nói với Thẩm Miếu: “Tòa nhà của ta và lão gia ở phía sau thành khá lớn, ước chừng có thể ở ở năm trăm người, những người còn lại chia ra ở trong nhà hai người, thấy thế nào?”

Thẩm Miếu gật đầu, nói lại lời Hoắc Dân dạy nàng nói: “Ta còn có chuyện buôn bán muốn làm với tỷ đây.”

“Buôn bán gì?” Lý phu nhân hỏi.

Thẩm Miếu nói: “Không biết gạo trong tiệm gạo của Lý gia có đầy dùi không?”

Lý phu nhân gật đầu: “Hôm nay mới chuyển đến một lượng lớn, trong kho hàng ngược lại có không ít, có chỗ dùng gì sao?”

“Giáo tiếp với buôn bán cùng với quan phủ cứ để cho muội và phu quân làm, Lý phu nhân chỉ cần có thể cung cấp gạo đúng lúc là được.” Thẩm Miếu nói.

Lý phu nhân gật đầu: “Đó là tất nhiên, nếu muội muội có thể đến giúp ta... Tất nhiên ta cũng nguyện ý hợp tác với muội muội nữa.”

Lý Thù Tài thấy phu nhân giỏi giang như thế, vì vậy

gạt đầu mọi cái tiền uệp nơi trước, Châm Miếu nở nụ cười, bốn người quây trước bàn nói nhiều chuyện, rồi lại kéo tới chuyện trừ phiến loạn.

“Tiền của quan phủ đã kiếm được rồi, còn tiền của sơn phi thì ông chủ Thâm chuẩn bị kiếm khi nào?” Lý Thù Tài vuốt râu hỏi.

Hoắc Dần liếc gã một cái: “Ông chủ Lý có biện pháp?”

“Tất nhiên có chút biện pháp.” Lý Thù Tài cười.

Hoắc Dần liền nói: “Bây giờ chưa vội, những tòa nhà này cũng chỉ là bước đầu tiên kiếm tiền của quan phủ, sau khi đám người đến đông đủ, số tiền kiếm được còn nhiều hơn nữa.”

Sau khi kết thúc bữa cơm, Thâm Miếu ra khỏi Lý phủ thì liền hỏi Hoắc Dần: “Người thật sự cho chở gạo tới đây?”

Hoắc Dần gật đầu: “Đúng vậy, ở Lâm Châu mang tới, sản nghiệp của Hoắc gia ta.”

Thâm Miếu hỏi hần: “Rốt cuộc người có ý định gì đây? Mình kiếm tiền của mình?”

Hoắc Dần và Thâm Miếu đi tới trước mặt xe ngựa, dừng lại, sau đó dặt tay Thâm Miếu nói: “Chúng ta đi trở về đi thôi, lúc này ăn hơi nhiều.”

Đầu tiên là Thâm Miếu gật đầu nói được, lúc này mới phản ứng được mình bị cầm tay, vì vậy rút tay lại.

Đầu ngón tay Hoắc Dân cứng ngắc, từ từ đưa tay siết chặt, nói: “Hôm nay hai ta đã lấy được sự tin tưởng của Lý Thù Tài, tất nhiên gã có quan hệ với sơn phi, chỉ có mang theo Lý Thù Tài kiếm tiền, gã mới nói ra toàn bộ những thứ mình cất giữ, đến lúc đó muốn trừ phiền loạn càng dễ như trở bàn tay.”

“Trên Chu Sơn chỉ có hai ổ sơn phi, tất nhiên Lý Thù Tài và Lộc Phong Trại có quan hệ.” Thẩm Miểu nói xong, đột nhiên hiểu ra. “Ta nhớ được, trước khi ta chết hình như có liên quan gì đó với người đứng đầu ở sơn phi phía Nam trên Chu Sơn.”

“Cụ thể thế nào?”

“Khi ta gặp hắn, có chút trí nhớ mơ hồ thoáng qua ở trong đầu, khi nhìn thấy ông chủ Quý cũng có cảm giác giống vậy.” Thẩm Miểu ngẩng đầu: “Ông chủ Quý và Trần Huyền lệnh là thông gia, có thể bọn họ cũng có liên quan đến sơn phi không?”

Hoắc Dân tròn trịa hai mắt nhìn về phía Thẩm Miểu, đột nhiên đưa tay vuốt mũi của nàng, giống như dỗ đứa bé tán dương một câu: “Sao Miểu Miểu nhà chúng ta lại trở nên thông minh như vậy rồi! Quả nhiên có chỗ tác dụng lớn!”

Đầu tiên là Thẩm Miểu sờ sờ, sau đó đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, lập tức lui về phía sau một bước dài.

Hoắc Dân bước về phía nàng một bước, Thẩm Miểu liền lùi một bước.

Hoắc Dân từ từ nhún mồm, dường như có chút bất mãn:

“Nàng tránh ta làm gì?”

Thẩm Miêu mở trừng hai mắt: “Không có.”

“Thần Thổ Địa nói với nàng những gì?”

Thẩm Miêu khoát tay: “Không có không có không có, không nói gì cả.”

“Nàng cà lăm.”

“Không có không có. . . . Không cà lăm.”

Hoắc Dân đứng lại, đôi mắt nhìn về phía nàng, sau đó mím môi, hai tay chấp sau lưng không đi tới trước, ngược lại lui về phía sau mấy bước, gật đầu một cái, giọng nói nặng nề: “Được, vậy sau này ta sẽ cách xa nàng, nàng nên vui mừng.”

Thẩm Miêu chỉ thấy hắn xoay người rời đi, hộ vệ Giáp Ất Bình Đình có chút xấu hổ, hai người trước đi theo Hoắc Dân, còn hai người sau đứng ở một bên nhìn Thẩm Miêu.

Thẩm Miêu mím môi, không biết vì sao, nghe Hoắc Dân nói như vậy, không cảm thấy vui mừng, ngược lại cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Bắt Phỉ

Ước chừng ngày thứ tư, đội quân hơn hai ngàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào thành, trong thời gian này Hoắc Dần đã sai người sửa chữa lại tòa nhà trống để đội binh lính vào ở.

Lộc Phong Trại đã sớm phái người canh chừng ở dưới chân núi, để chắc chắn số lượng người vào thành, bọn họ nóng nảy chờ đợi đã lâu, tỉ mỉ đếm, ước chừng có khoảng hai ngàn năm trăm người, riêng nhân số thì đã tương đương với Lộc Phong Trại, nếu làm thật sự làm bừa, Lộc Phong Trại không chiếm được chỗ tốt.

Biết được tin tức này kẻ đứng đầu Lộc Phong Trại vẫn luôn thấp thòm, bên trong vẫn thương thảo với mấy huynh đệ chuyện nên đối phó triều đình như thế nào, thậm chí có người nhắc tới nên liên kết với sơn phi ở phía Nam Chu Sơn.

Nhìn thấy quân số, Lộc Phong Trại còn chưa bắt đầu chống cự, đã có chút tự loạn trận cước rồi.

Trần Huyền lệnh sắp xếp chỗ ở của binh lính xong, cũng không lấy được thương thức của Tri phủ, Trần Huyền lệnh vì thế còn buồn bực mấy ngày.

Chỉ là binh lính vào ở nhưng dường như Tri phủ không có ý lập tức trừ phiến loạn, ngược lại cho binh lính sửa chữa trong thành.

Phải biết đợi lâu thêm một ngày là thêm một đồng tiền, binh lính ở trong ba ngày vẫn không có ý định xuất binh, Trần Huyền lệnh thật sự không hiểu.

Dù các binh lính có chỗ ở, nhưng có hơn hai ngàn cái miệng, mỗi ngày đồ muốn ăn cũng không ít, thật may là Trần Huyền lệnh và ông chủ Quý còn có Cổ Hữu Lượng cũng có chút giao tình, cửa hàng gạo của bọn họ có thể cung cấp gạo, nhưng vẫn còn kéo dài thì sẽ không phải biện pháp, mà hai người này đã có chút bất mãn rồi.

Tuy Trần Huyền lệnh rất không nguyên ý kéo dài, nhưng ở mặt khác cũng tương đối may mắn chuyện trừ phiến loạn không nhanh chóng như thế, nếu chỉ đối phó Lộc Phong Trại, hắn ta lập tức đứng trên một chiến tuyến với Tri phủ, nhưng nếu liên lụy đến sơn phi phía Nam của Chu Sơn, bây giờ Trần Huyền lệnh nhớ lại lại cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Văn thư cũng đã mang đến kinh thành không biết bao nhiêu ngày rồi, cố tình phía trên không hồi âm, lúc hắn ta hoàn toàn không biết phải làm thế nào cả, chuyện có thể làm, cũng chỉ có kéo dài thời gian.

Mấy ngày sau, Trần Huyền lệnh nhận được tin, Tri phủ nuôi mấy ngày binh, rốt cuộc quyết định trừ phiến loạn rồi.

Hoắc Dần gần như gắt gao bóp chặt Trần Huyền lệnh, một chút cũng không cho có cơ hội thở.

Hộ vệ Giáp còn có chút không hiểu vì sao hắn làm như thế, Hoắc Dần nâng chung trà lên nhàn nhạt uống một hớp rồi nói: “Hắn ta thân là Huyền lệnh, trong tay lại cầm bạc trừ phiến loạn của triều đình, tất nhiên sẽ giúp triều đình làm việc. Đội binh lính của ta mấy ngày nay vẫn nhàn rỗi nhưng hắn ta cũng không có hành động gì, có thể thấy được trong lòng hoàn toàn không muốn trừ phiến loạn, hai Huyền lệnh trong thành này không có ai là kẻ tốt cả.”

Cho binh lính trừ phiến loạn lên đường, mấy ngàn người chờ xuất phát tập hợp ở dưới chân núi Chu Sơn, Trần Huyền lệnh đặc biệt đi qua, nhưng không nhìn thấy Tri phủ, chỉ nhìn thấy người có chút cân lượng trong Tri phủ đang ngồi ở đằng kia chỉ huy kẻ hoạch trừ phiến loạn.

Hoắc Dần trừ phiến loạn không đi hướng Lộc Phong Trại, hắn giữ lại một đoàn binh lính chờ đợi dưới chân núi Lộc Phong Trại, lại phân thành một nhóm đi ra ngoài, đặc biệt chọn những ổ phi nhỏ lẻ.

Trước đó Thảm Miếu đã tìm hiểu địa hình cho hắn, muốn đánh bất ngờ cũng không phải việc khó.

Phần lớn sơn phi đều cạy vào chính mình tương đối bí ẩn ở trên Chu Sơn, cho rằng không hành động thì sẽ không thành vấn đề, ai ngờ chỉ trong vòng một ngày, ba ổ phi trước sau bị tiêu diệt, sơn phi chết bảy người, bắt làm tù binh hơn hai trăm người.

Trừ đội binh lính canh giữ ở dưới chân núi Lộc Phong Trại, những người còn lại đều trở về, bắt hơn hai trăm sơn phi rêu rao khắp nơi, Trần Huyền lệnh đều thấy ở trong mắt, trong lòng có chút hốt hoảng.

Buổi chiều liền cho người đưa tin cho người nọ ở phía Nam Chu Sơn, bắt luận như thế nào, nhớ không thể để lộ mình, nhất định phải duy trì bình thản.

Mấy ngày Hoắc Dần trừ phiến loạn rất có hiệu quả, mặc dù vẫn luôn không ra tay với Lộc Phong Trại, nhưng đội binh canh giữ ở dưới chân núi Lộc Phong Trại vẫn không rút lui, những ổ sơn phi nhỏ lẻ tề xung quanh cơ bản bị hắn cho càn quét sạch sẽ.

Có Thảm Miếu giúp một tay, những người đó cơ bản trốn không thoát khỏi Chu Sơn. Phương pháp của Hoắc Dần rất đơn giản, dựa vào binh lực lớn tiêu diệt sơn phi nhỏ, phải chút ít binh lực canh giữ Lộc Phong Trại.

Lộc Phong Trại có hơn hai ngàn người, mỗi người mỗi ngày ăn uống bao nhiêu biết gạo, mấy ngày nay hắn tham khảo đội lính của mình cũng tính ra được rồi, Thảm Miếu nói bọn họ có kho lúa, gạo kho lúa trong gần đủ cho bọn họ ăn nửa tháng, đến lúc đó chính là thời cơ tốt Hoắc Dần ra tay.

Trong mấy ngày chờ gạo của Lộc Phong Trại tiêu hao hết, Hoắc Dần cũng không thể nói chuyện nhiều với Thảm Miếu. Cho dù nhìn thấy đối phương, cũng xem như không quen biết.

Hai người rõ ràng ở cạnh nhau, thỉnh thoảng đi chỗ Lý Thủ Tài ăn bữa cơm duy trì tình cảm, sau khi giả bộ phụ thê ân ái thì Hoắc Dần lại khôi phục dáng vẻ như chết đó.

Thẩm Miếu kìm nén đến có chút khó chịu, chỉ có thể mang theo đứa bé chuẩn bị khỏi ra cửa đi dạo chơi.

Hộ vệ Đình đi theo Thẩm Miếu, ba người đi tới chợ trung tâm, Thẩm Miếu mang theo đứa bé ngồi trong một gian hàng ở ven đường, chuẩn bị ăn chút đồ.

Hộ vệ Đình ở phía sau thì giống như bị mắc nghẹn vậy, mím môi, cau mày, khó chịu muốn

chết.

Đứa bé vừa ăn kẹo đường vừa ăn vắn thẩn, cơ bản không quan tâm đến thế giới của người lớn, mà Thẩm Miếu múc một muống vắn thẩn, không được tự nhiên nhìn về phía gương mặt đỏ của hộ vệ Đình.

“Bộ dạng của huynh cứ như muốn đi ngoài vậy, ta ăn không được.” Thẩm Miếu liếc hắt: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Hộ vệ Đình được phân phó, lập tức thở ra một hơi, nhăn nhó nhí nhí hỏi: “Phu nhân, người đừng giận đối với đại nhân nữa.”

Thẩm Miếu mở trừng hai mắt, để cái muống xuống: “Ta giận đối với hắt? Rõ ràng là hắt giận ta đây, huynh đã thấy mặt mũi của hắt mấy ngày nay chưa? Đen như than.”

Hộ vệ Đình nhớ lại sắc mặt của Hoắc Dần hai ngày nay, không nhịn được gật đầu: “Đúng, đúng có chút khó coi, chỉ là. . . . . Những thứ này cũng do đại nhân quan tâm phu nhân, ta và đám A Giáp đều hy vọng phu nhân có thể ân ân ái ái với đại nhân, mấy ngày không nói lời nào, chúng ta cũng khó chịu.” diễn-đàn-lê-quý-đôn

Thẩm Miếu ngán người: “Có liên quan gì đến huynh chứ? Quan tâm nhiều như vậy làm gì.”

“.....” Hộ vệ Đinh không mở miệng, thật ra thì hẳn không có ý định đó, dựa vào tính tình đại nhân nhà bọn họ, Thâm Miếu không thoải mái, tất nhiên sẽ tăng gấp bội làm những chuyện kia lên trên người đám thuộc hạ.

Aizz, ngày hôm qua khi A Bính và đại nhân đánh cờ, đã bị đại nhân nói ngu xuẩn không dưới hai mươi lần.

Chờ đứa bé ăn xong rồi, Thâm Miếu muốn mang theo đứa bé trở về, vừa mới xoay người đi được hai bước, đã nhìn thấy trong đám người có một người nhìn rất quen mắt.

Nàng khẽ nheo mắt lại, nhìn kỹ bóng lưng của người nọ.

Mặc y phục vải rách, dưới chân là một đôi giày rơm, tóc có chút rối loạn, bên hông là một thanh đại đao, đưa lưng về phía bọn họ đi về phía xa.

Đứa bé cũng nhìn thấy đại hán kia, đột nhiên bật khóc lớn, Thâm Miếu lập tức nhớ tới người kia là ai, lập tức nói: “A Đinh, mau bắt được người kia! Người nọ là kẻ buôn lậu!”

Hộ vệ Đinh nhìn hướng Thâm Miếu chỉ, lập tức đuổi theo.

Trên đường nhìn thấy có người ở đuổi theo, một người vẫn còn mang theo đao trong đám đó lập tức sợ hãi kêu nhường đường, để dễ cho đại hán kia chạy trốn.

Thâm Miếu trực tiếp ôm đứa bé về khách điếm, dọc theo đường đi dỗ đứa bé để cậu bé đừng khóc.

Thắm Miếu bước đi rất nhanh, cũng may nơi này cách khách điểm cũng không xa, chạy chậm không bao lâu đã đến.

Đứa bé khóc suốt không ngừng, Thắm Miếu lại không nhìn thấy đường, khi vào cửa khách điểm thì dưới chân va phải cạnh cửa, vì bảo vệ đứa bé trong ngực, nàng dùng sức xoay người, mình thì ngã trên mặt đất, đứa bé nằm ở trên người nàng rớt cuộc ngượng ngùng khóc. Bị dọa đến khóc cũng không nổi.

Đúng lúc Hoắc Dân đi xuống từ trên lầu nhìn thấy một màn này, lập tức chạy về phía Thắm Miếu, một tay lấy ôm lấy đứa bé từ trên người nàng ném cho hộ vệ Giáp, rồi sau đó đỡ Thắm Miếu đứng dậy.

“Chậm một chút sao vậy? Sao không nhìn đường?!” Giọng của hắn hơi lớn, dọa cho Thắm Miếu瑟瑟.

Mấy người xung quanh cũng nhìn về phía Hoắc Dân, trong lòng chúng quý còn buồn bực không thôi, trong ngày thường tao nhã lễ độ cương chiêu phu nhân nhất, sao trong lúc nhất thời ông chủ Thắm trở nên dữ dằn như thế rồi.

Thấy Thắm Miếu bị giật mình, lúc này Hoắc Dân mới hạ thấp giọng: “Ngã bị thương không?”

Thắm Miếu dùng một chút, đưa tay xoa xoa mông của mình, hạ thấp giọng nói: “Ta là Hà Bá, không có chuyện gì.”

Hoắc Dân hé miệng, rút tay đỡ nàng trở về, để ở sau lưng, lui về sau một bước, nghiêng đầu sang chỗ khác rồi bước đi.

Thẩm Miểu mở trừng hai mắt: “. . . . .”

Còn giận dỗi đúng không? Thẩm Miểu gật đầu, chờ mà xem!

Giờ cơm tối hộ vệ Đinh trở về, sau khi vào cửa đầu đầy mồ hôi, hần đi như chạy đến phòng của Hoắc Dân, nhìn thấy hai người ở trên bàn cơm ngồi cách xa, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Hộ vệ Đinh nhìn về phía hộ vệ Giáp, mặt mày hớn hờ: sao không khí còn tệ hơn lúc trước vậy?

Hộ vệ Giáp lắc đầu: chuyện này khó mà nói nên lời.

Hộ vệ Đinh lại nhìn về phía hộ vệ Ất: chẳng lẽ lời của ta có hiệu quả ngược rồi?

Hộ vệ Ất mang vẻ mặt mơ hồ: nói cái gì?

Hộ vệ Đinh lại liếc mắt nhìn hộ vệ Bính, dừng một chút, dời đi tầm mắt, thôi vậy.

“Đại nhân, thuộc hạ thất trách, đã để kẻ luôn người kia chạy mất.” Hộ vệ Đinh ôm quyền nói.

Chuyện hần đuổi theo kẻ luôn người Hoắc Dân cũng nghe nói, chỉ là Thẩm Miểu nói cho hộ vệ Giáp nghe, hộ vệ Giáp bậm môi cho Hoắc Dân, khi nói chuyện này, Thẩm Miểu đã ở tại điện đàn hương.

Tham Miếu đang ở dưới diện văn an.

Hộ vệ Đinh tiếp tục nói: “Chỉ là thuộc hạ đi theo hắc một đường lên Chu Sơn, lại thấy hắc đi về phía Nam, nói không chừng có liên quan đến sơn phi phía Nam Chu Sơn.”

Hoắc Dần đưa tay sờ sờ cằm: “Sơn phi ở phía Nam Chu Sơn kia ngược lại rất thần bí, thời gian dài như vậy cũng chưa từng nghe nói bọn họ vào nhà cướp của, chỉ là thỉnh thoảng xuống núi hù dọa dân chúng một chút, làm cho giống như thành thế mệnh mông cuồn cuồn, cũng không cướp bóc nhiều đồ.”

“Lại có liên quan đến Trần Huyền lệnh.” Hộ vệ Giáp nhắc nhở.

Hoắc Dần quay đầu hỏi Thẩm Miếu một câu: “Lúc nàng đi xem là bọn họ đang huấn luyện, ở ăn cũng ngay ngắn trật tự, trừ chuyện đó ra, còn nhìn thấy nơi nào đặc biệt có quy luật không?”

Thẩm Miếu nhìn Hoắc Dần, dời tầm mắt đến trên người hộ vệ Giáp, nói: “Nói cho đại nhân nhà huynh biết, lúc bọn họ huấn luyện, chiêu thức đồng nhất, không giống cường đạo làm bữa.”

Hộ vệ Giáp: “.....”

Hoắc Dần chắc một tiếng: “Nói như thế, giống như là một đội quân tinh anh được nuôi nhốt ở trong núi rồi, hơn năm ngàn người, huấn luyện nghiêm chỉnh, nuôi để làm gì?”

Thẩm Miếu gấp một miếng dưa chuột, nhai xoàn soạt.

Hoắc Dân đột nhiên nhú mày, phân phó: “Điều tra xem trước đó Trần Huyền lệnh nhậm chức ở vị trí nào, hơn hai mươi năm trước có quan hệ mật thiết với người nào trong triều, nơi đó là sơn phi? Hay là muốn tạo phản.”

Hộ vệ Giáp lập tức ôm quyền ra cửa, hộ vệ Đinh hỏi: “Đại nhân định xử lý như thế nào?”

“Trước khoan bẩm báo lên trên, ta phải lấy được chứng cứ mới được.” Hoắc Dân nói xong, đột nhiên phát hiện Thẩm Miếu đang yên lặng nhìn mình.

Mấy hộ vệ trở mặt nhìn nhau một lát, thối lui ra khỏi phòng của Hoắc Dân.

Hoắc Dân khoanh tay trước ngực, nhú mày hỏi: “Nàng nhìn ta làm gì?”

Thẩm Miếu liếc nhìn ba hộ vệ đang thò đầu thò cổ chuẩn bị nhìn vào trong, hé mồm nói: “Thay ta hỏi đại nhân nhà các huynh. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, ba người đồng thời khép cửa phòng lại, cách một tiếng, Thẩm Miếu nuốt nước miếng một cái.

“Có lời cứ nói thẳng.” Hoắc Dân ở bên cạnh cầm quạt lên quạt.

Thẩm Miếu hỏi hẩn: “Lời người nói lúc này ta đột nhiên nhớ tới, hình như cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hỏi vì sao người trở lại Ngô Châu.” Hoắc Dân nhìn

nàng: “Vì trở lại cưới nàng đây.”

Nét mặt Thẩm Miêu không thay đổi, ấn đường từ từ nhúu lại: “Người trở lại hẳn là có chuyện khác, đúng không? Người thì trúng trạng nguyên, ở kinh thành năm năm tất nhiên thuận luôn xuôi gió, trở lại chỉ vì làm Tri phủ, trừu phiên loạn chơi thôi?”

Hoắc Dần khoanh tay trước ngực, dùng sức nắm chặt quạt, hắt hít sâu một hơi, im lặng một lát mới mở miệng: “Nàng hỏi ta nhiều như vậy, là do tò mò, hay do quan tâm ta? Nếu như nàng trả lời đúng, ta sẽ nói thật cho nàng biết.”

Bạn đang đọc truyện Hà Bá Cũng Không Nhặt Rìu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.